AUTOAREA NUMĂRUL 1 PE LISTA *NEW YORK TIMES*

JULIE GARWOOD

BĂRBATUL IDEAL

...SCÎNTEILE IUBIRII DAR ȘI GLOANȚELE STRĂBAT AERUL...

EDITURA MIRON

Traducere:
Gabriela Anca Marin

CAPITOLUL 1

Cînd a tăiat gîtul cuiva pentru prima oară, i-a fost rău de la stomac. A doua oară? A început să se obişnuiască.

După alte cinci sau şase ori lama bisturiului a devenit o extensie a trupului ei şi gestul a devenit firesc. Senzaţia de rău a dispărut. Nu mai simţea nelinişte, inima nu-i mai bătea cu repeziciune. Sîngele n-o mai impresiona. Exaltarea dispăruse, ceea ce era un lucru bun în meseria ei.

Doctoriţa Eleanor Kathleen Sullivan, sau Ellie, cum îi spuneau rudele şi prietenii, mai avea doar patru zile pînă să termine un stagiu extenuant într-una din cele mai aglomerate secţii de traumatologie din Midwest.

Traumatologia era specialitatea ei, aşa că avusese parte de destule trupuri sfîrtecate şi strivite. Era responsabilitatea ei ca medic primar să încerce să le repare, pe lîngă datoria ei de a-i instrui pe rezidenţii din primul şi al doilea an.

Camera de gardă de la *St. Vincent* fusese plină începînd cu ora patru dimineaţa, iar Ellie încheia ceea ce spera să fie ultima operaţie din acea zi, o ruptură de splină. Un adolescent aflat abia la vîrsta la care să-şi poată lua carnetul de conducere, hotărîse să testeze limita vitezometrului maşinii părinţilor lui şi pierduse controlul volanului. Se răsturnase peste un rambleu şi aterizase într-un cîmp deschis. Din fericire purta centura de siguranţă şi a avut şi un alt noroc: un bărbat, care se afla la mică distanţă, a văzut totul şi a chemat imediat o ambulanţă. Băiatul a ajuns la timp la camera de gardă.

Ellie era urmărită îndeaproape de trei rezidenţi din anul doi care se agăţau de fiecare cuvînt al ei. Era un profesor înnăscut şi spre deosebire de nouăzeci la sută dintre chirurgii de la spitalul *St. Vincent* nu avea un ego exacerbat. Era uimitor de răbdătoare cu studenţii şi rezidenţii. Explica în timp ce lucra şi iar explica, pînă cînd înţelegeau cu toţii de ce şi cum făcea un anumit lucru. Nici o întrebare nu i se părea lipsită de importanţă sau prostească, ceea ce era unul dintre motivele pentru care o idolatrizau. Şi faptul că era frumoasă de pica, nu strica deloc, din punctul de vedere al rezidenţilor bărbaţi. Pentru că era un bun chirurg şi un profesor talentat, toţi medicii începători se băteau să fie în tură cu ea. Ironia făcea ca ei să nu ştie că ea era mai tînără decît majoritatea lor.

– Eşti liberă în weekend-ul acesta, nu-i aşa?

Ellie îl privi pe doctorul Kevin Andrews, anestezistul care îi pusese această întrebare. Se

alăturase echipei medicilor cu şase luni înainte şi de cînd o cunoscuse pe Ellie o presa să iasă cu el. Flirta cu nerușinare cu ea, dar rămînea totodată un bărbat plăcut. Avea părul blond, ochi albaştri, era înalt şi bine făcut, cu un zîmbet adorabil. Aproape toate femeile din spital întorceau capul după el, dar nu era genul lui Ellie.

– Da. Sînt liberă tot weekend-ul. Îl închizi tu, Charlie? îşi întrebă unul dintre rezidenţi.

– Bineînţeles, doctore Sullivan.

– Grăbeşte-te, îi spuse Andrews. Mă pregătesc să-l trezesc.

Rezidentul se panică.

– Nu te grăbi, Charlie. Glumeşte cu tine, îi zise ea, zîmbind.

– Marţi este ultima ta zi la *St. Vincent*, nu-i aşa? o întrebă Andrews.

– Da. Marţi este ultima zi oficială. Aş mai putea veni o vreme, să dau o mînă de ajutor, dar nu promit nimic.

– Ai putea să te hotărăşti să te întorci definitiv.

Ea nu-i răspunse.

El insistă:

– Sînt dispuşi să-ţi dea oricît. Doar să le spui preţul şi ce program de lucru ţi-ar conveni... Ar trebui să rămîi, Ellie. Aici este locul tău.

Ea nici nu încuviinţă, nici nu-l contrazise. De fapt nu ştia nici ea unde îi era locul. Muncise din greu să ajungă atît de departe şi nu avusese timp să se gîndească la viitorul ei. Era scuza pe care o găsea pentru toate ezitările.

– Poate, admise ea într-un final. Nu ştiu încă.

Se aplecă spre Charlie, supraveghindu-l cu atenţie:

– Să strîngi bine cusăturile.

– Da, doctore Sullivan.

– Să înţeleg că luni seară este ultima mea şansă să te port spre paradis? o necăji Andrew.

Ea rîse.

– Săptămîna trecută voiai să-mi schimbi viaţa. Acum mă duci în paradis?

– Garantat. Am şi martori că pot să o fac.

– Nu se va întîmpla asta, Kevin.

– Nu renunţ, să ştii.

– Ştiu, oftă ea.

După ce a verificat ultima sutură, ea şi-a rotit umerii şi şi-a întins gîtul într-o parte şi alta, ca să se dezmorţească. Era în sala de operaţii de la ora cinci dimineaţa, ceea ce însemna că stătuse aplecată deasupra pacienţilor mai bine de unsprezece ore. Şi nu era un record personal, din păcate.

Era înţepenită şi toate o dureau. I-ar fi făcut bine să alerge un tur de parc ca să-şi pună muşchii în mişcare şi să-şi recapete energia.

– Ştii ce te-ar putea ajuta să te dezmorţeşti?

– Lasă-mă să ghicesc. Un drum spre paradis?

Una dintre asistente izbucni în rîs.

– E foarte insistent. Poate că ar fi mai bine să cedezi.

Ellie îşi scoase mănuşile şi le aruncă în coşul aflat lîngă uşile sălii de operaţie.

– Îţi mulţumesc, Megan, dar cred că voi prefera să alerg.

Deschise larg uşile, îşi scoase masca şi boneta, lăsîndu-şi părul blond să-i cadă liber pe spate.

Douăzeci de minute mai tîrziu ieşise oficial din gardă. Se schimbă într-un şort roşu, decolorat şi un tricou alb. Îşi făcu un nod dublu la şireturile pantofilor de alergat, îşi prinse părul într-o coadă, îşi strecură iPod-ul într-un buzunar şi telefonul mobil în celălalt buzunar şi era gata. Străbătu un labirint de coridoare ca să ajungă afară, evitînd drumul direct care ar fi dus-o pe la *Urgenţe*, de teamă să nu fie întoarsă din drum de vreun nou caz.

Nu duceau niciodată lipsă de pacienţi. Alături de urgenţele obişnuite – accidente de maşină, atacuri de cord, accidente de muncă – aici ajungeau frecvent victimele unor atacuri violente. Majoritatea lor erau tineri. Zona de est a autostrăzii era teritoriul bandelor. Împuşcăturile erau sportul lor preferat. *St. Vincent* era cel mai mare centru de traumatologie din St. Louis şi toate cazurile grave erau direcţionate aici. Weekend-urile erau un coşmar pentru medici. Erau perioade, mai ales în timpul verii, cînd tărgile erau aliniate de-a lungul coridoarelor de la *Urgenţă*, iar pacienţii, legaţi cu cătuşe de lateralele patului, îşi aşteptau rîndul să intre în operaţie. Poliţiştii îl supravegheau, asigurîndu-se că un membru al unei bande nu era aşezat prea aproape de vreun rival.

Ellie intrase în clubul *One Hundred* arunci cînd extrăsese glonţele cu numărul o sută. Nu era tocmai clubul a cărui membră şi-ar fi dorit să fie dar nu avea să uite niciodată acel caz. Tînărul avea doar douăzeci de ani şi fusese împuşcat pentru a

treia oară. Nu-i putea uita insolența și ochii reci și goi. Erau aproape fără viață, asemenea celor ale cadavrelor de la morgă. Ea îi readucea la viață pentru ca ei să se întoarcă pe stradă mînați de aceeași violență. Cu fiecare operație, ea se ruga ca de data aceea ei să fi învățat ceva și să înceapă o nouă viață. Era o speranță naivă, de care se agăța, oricum.

Asemenea colegilor ei, la fel de prost plătiți, Ellie opera pe bandă rulantă trupuri rănite, consecințe ale violenței. Nu asistase însă la o crimă... pînă în acea zi.

Era o după-amiază fierbinte și umedă. Doi studenți la medicină au prins-o din urmă în Cambridge Park, unde alerga. Parcul era imens, foarte aproape de spital. Norii de ploaie se adunau deasupra lor. După primii doi kilometri, ambii studenți au abandonat, dar ea era hotărîtă să continue, să mai alerge măcar un kilometru. Își făcea o listă, în minte. Avea un milion de lucruri de făcut înainte de a se întoarce acasă, la Winston Falls.

Doamne, cît era de sufocant! Umiditatea era foarte crescută – se simțea ca într-o saună. Sudoarea îi aluneca pe ceafă iar hainele i se lipiseră de corp. Prietena ei Jennifer, asistentă la *Pediatrie*, care o luase pe scurtătură prin parc în drum spre *Urgențe*, îi strigase că era nebună să alerge pe o asemenea căldură. Ellie îi făcuse cu mîna și continuase. Era într-adevăr nebună, probabil, dar orice pauză era un lux pe care nu-și permitea să-l irosească doar din cauza vremii.

Ellie auzea ecouri slabe de pe terenul de fotbal aflat de cealaltă parte a străzii, spre nord. Le şi văzu pe jucătoare, fete de liceu, atunci cînd intră în curbă. După numărul mare de spectatori din tribune, îşi dădu seama că era vorba de un meci important.

Administratorul spitalului şi membrii consiliului angajaseră o echipă de avocaţi ca să intre în posesia acelui tren. Voiau să construiască acolo o imensă parcare. Ellie era bucuroasă că nu reuşiseră. Asemenea minusculului teren de joacă şi cel de fotbal era situat suficient de departe de spital, astfel încît să nu deranjeze pacienţii, indiferent cît de mult zgomot ar fi făcut jucătorii, sau susţinătorii lor.

Ellie era fan fotbal american, baschet şi fotbal, în această ordine. Îi plăcea să asiste la evenimente sportive. Admira graţia şi măiestria jucătorilor, probabil din cauză că nu avea nici unul dintre aceste atribute. Fusese un copil stîngaci, care nu practica nici un sport. Mama o înscrisese la balet. Cînd nu se împiedica încercînd să facă un plié, prefera să citească. Se simţea în largul ei doar în preajma cărţilor. Mătuşa ei, Vivien, o numea „şoarece de bibliotecă".

Azi nu avea timp să urmărească meciul, îşi zise. Avea prea multe de făcut. Se reîntoarse la lista mentală cu ce avea de rezolvat înainte de a se întoarce acasă, la nunta surorii ei. Doamne, cît îi era de groază! Ar fi fost bine să mai fi avut o săptămînă la dispoziţie, să se pregătească. Era nevoită să recunoască însă că nici un răgaz, oricît

de lung, nu o putea scuti de şoaptele şi zîmbetele compătimitoare venite din partea prietenilor şi rudelor. Şi cine l-ar fi putut condamna? La urma-urmei, sora ei Ava se mărita cu fostul ei logodnic. Urma o săptămînă de umiliri. Dar era puternică, la naiba! Putea să facă faţă.

– Normal! îşi şopti.

Mai era şi Evan Patterson. Doar gîndul la el o făcea să i se strîngă stomacul. Oare avea să îndrăznească să-şi facă apariţia la Winston Falls? Spera că nu. Altfel, trebuia să obţină un alt ordin de interdicţie, chiar dacă nu rămînea acasă mai mult de cîteva zile. Se strădui să se calmeze. Era adult, de-acum. Putea să facă faţă oricărei situaţii. Chiar şi unui maniac. Pe de altă parte, era sigură că Evan nu se întorsese în Winston Falls. Tatăl ei ar fi avertizat-o.

Ellie nu voia să-şi facă griji în legătură cu Patterson sau cu nunta. Se hotărî să se concentreze asupra a ceea ce făcea în acea clipă. Mai avea o jumătate de kilometru, după care o aştepta un duş rece, minunat. Scoase căştile din buzunar, pregătindu-se să asculte o disertaţie despre toracotomie, cînd auzi un pocnet puternic.

Se opri din alergare. Să fi fost un fulger? Ridică ochii spre cer cînd auzi un al doilea pocnet, urmat de al treilea şi de al patrulea, într-o succesiune rapidă. Să fi lovit fulgerul vreun transformator? Asta ar fi explicat zgomotul... numai că nu fulgerase deloc.

Focuri de armă? Asta trebuia să fie. Deşi extrăsese o mulţime de gloanţe din trupurile

victimelor, Ellie nu auzise niciodată zgomotul produs de o armă. Zgomotul venea de undeva din fața ei. Se uită spre terenul de fotbal. Nici un semn de panică. Jocul continua. Poate că se înșelase. Dar dacă nu fuseseră focuri de armă, ce fusese?

Au trecut cinci-șase secunde de la prima pocnitură. Ellie puse din nou mîna pe căști. Se înșelase, probabil.

Atunci începură să se audă strigătele.

Totul s-a petrecut rapid, deși lui Ellie i se părea că scena se petrecea cu încetinitorul.

Cîțiva bărbați în tricouri albastre și veste cu inscripția FBI scrisă pe spate, cu litere groase, galbene, apărură de nicăieri, alergînd să se adăpostească după copacii din mijlocul parcului. Oamenii fugeau care-încotro. Țipetele lor se amestecau cu cele ale jucătorilor și suporterilor, care nici nu știau ce se petrecea. Un tată ieșea alergînd de pe terenul de joacă, împreună cu doi copii. Aceștia nu reușeau să țină pasul cu el, așa că i-a luat pe amîndoi în brațe și a continuat să fugă. Trei băieți care se jucau cu discul au luat-o și ei la goană. Unul dintre ei a ieșit în stradă chiar în fața unei ambulanțe care se îndrepta spre spital. Mașina s-a oprit cu scrîșnet de roți iar băiatul s-a îndreptat spre geamul deschis din dreptul medicului, strigîndu-i ceva și arătînd spre copaci.

Un bărbat și o femeie mergînd de braț i-au atras brusc atenția. Mergeau repede pe alee, îndreptîndu-se spre ea. Ceva nu era în regulă cu ei. Bărbatul avea o mustață groasă, ochelari cu lentile închise la culoare, o șapcă de baseball trasă pe

ochi şi o canadiană închelată pînă la gît. Ciudată ţinută pe o asemenea căldură. Se îmbrăcase oare aşa de teamă că va fi furtună? Bărbatul se uită pe după umăr. Transpiraţia îi aluneca pe gît. Femeia o privi pe Ellie drept în ochi. Şi ea era o apariţie bizară. Avea o perucă brunetă, scurtă, aşezată strîmb. Ochii erau de un verde intens, o nuanţă artificială, ca şi cum ar fi purtat lentile de contact, la o petrecere costumată de Halloween. Cînd au ajuns la vreo zece metri de Ellie şi-au schimbat brusc direcţia, îndreptîndu-se spre stradă.

Cineva strigă o comandă. Unul dintre agenţii FBI apăru de după un copac şi se îndreptă direct spre cei doi. Femeia dădu drumul braţului bărbatului şi o luă la fugă, în timp ce acesta scoase ceva din buzunarul hainei. Cînd se întoarse cu faţa spre agent, Ellie văzu arma. Trase două focuri. Primul glonte l-a lovit pe agent cu o forţă atît de mare, încît acesta a căzut la pămînt. Al doilea nu a avut ţintă. Cînd o văzu pe Ellie repezindu-se spre omul căzut, îndreptă arma în direcţia ei. Nu apăsă însă pe trăgaci. Ieşi în stradă şi se urcă într-o maşină care demară în trombă.

Ambulanţa se întorsese în direcţia indicată de băieţi, dar cînd se auziră focurile de armă îşi schimbă din nou direcţia. Cu sirenele pornite, luă strîns curba, trecînd razant pe lîngă un semn care marca intrarea la *Urgenţe*. Traversă parcul spre victimă, făcîndu-i pe cei aflaţi în preajmă să sară în lături, ferindu-se.

Ellie sări în picioare şi alergă după ambulanţă. Mintea îi acţiona rapid. Ce chirurgi erau de gardă?

Își aminti: Edmonds și Walmer. Îi văzuse pe amîndoi ceva mai devreme. Bine.

Ținta se aflase la distanță de trăgător, dar primise lovitura chiar în piept. Ellie nu știa exact cît de grav fusese rănit, dar dacă reușea să-l stabilizeze, avea șanse să ajungă în sala de operație.

Ambulanța ajunse imediat și se opri la cîțiva pași de cel rănit. Doi asistenți coborîră din mașină. Ellie îi recunoscu: erau Mary Lynn Scott și Russell Probst. Russell deschise ușile din spate și scoase targa, în timp ce Mary Lynn îngenunche lîngă victimă, avînd lîngă ea trusa portocalie de prim-ajutor. Cînd ajunse și Ellie, patru agenți înarmați îl înconjurașeră deja. Unul îngenunchease și îl vorbea, încercînd să-l liniștească.

Cel mai înalt dintre ei îi bloca vederea. Abia dacă îi aruncă o privire cînd îi ordonă scurt:

– Nu trebuie să vezi asta. Întoarce-te la meciul tău.

Să se întoarcă la meci? Vorbea serios? Ellie se pregătea să protesteze cînd unul dintre asistenți o văzu și strigă:

– Slavă Domnului! Doctore Sullivan!

Agenții o priviră cu scepticism. Se dădură deoparte ca să-i facă loc. Mary Lynn îi întinse o pereche de mănuși. Ellie și le puse și îngenunche lîngă victimă, pentru a evalua rana. Cămașa îi era plină de sînge. Ridică ușor compresa pe care Mary Lynn i-o ținea apăsată pe umăr încercînd să oprească sîngerarea. Le dădu cîteva indicații lui Russell și Mary Lynn, fără vreun tremur al vocii.

Pacientul era conştient şi nu voia ca acesta să intre în panică.

– Cît de grav este? o întrebă el.

Ea nu-şi mintea niciodată pacienţii. Asta nu însemna, totuşi, că trebuia să fie brutal de onestă.

– E rău, dar am văzut şi mult, mult mai rău.

Russell îi întinse o pensă iar ea găsi sursa sîngerării. Glontele pătrunsese destul de adînc.

– Cum te numeşti? întrebă ea în timp ce-i pansa rana.

– Sean... Sean... nu-mi mai amintesc celălalt nume. Clipea des, încercînd să nu-şi piardă cunoştinţa.

Agentul care stătea îngenuncheat lîngă el spuse:

– Goodman.

– Aşa este, Goodman... spuse Sean cu voce stinsă.

– Eşti alergic la ceva? Îţi aminteşti cumva? îl întrebă Mary Lynn.

– Doar la gloanţe. Sean o privea pe Ellie. Eşti doctor?

– Da, îi zîmbi ea încurajator. Terminase de pansat.

– Este medic la *Urgenţe*. Doctor Sullivan. Este cea mai bună, îi spuse Russell.

– Gata, l-am stabilizat. Puteţi să-l duceţi acum, spuse Ellie aruncînd mănuşile în containerul de plastic pe care i-l deschisese Mary Lynn.

Sean o prinse de braţ cu o forţă care o surprinse:

– Aşteaptă...

– Da?

– Urmează să mă căsătoresc cu Sara. Crezi că o voi mai vedea vreodată?

Ea se aplecă deasupra lui:

– Da. Dar acum trebuie să ajungi la spital, să scoatem glonţul. Hai, dormi. Totul va fi bine. Chirurgii se vor ocupa de tine.

– Cine e de gardă? o întrebă Russell.

– Edmonds şi Walmer, răspunse Mary Lynn.

Sean o strînse şi mai tare de braţ.

– Te vreau pe tine. Nu-i lăsă timp să răspundă, ci repetă, forţîndu-se să rămînă conştient: a spus că eşti cea mai bună. Vreau să mă operezi tu.

Ea dădu din cap.

– Bine. Bine, te operez eu.

Se ridică şi încercă să se dea deoparte ca să nu-i incomodeze pe asistenţii care îl urcau pe Sean în ambulanţă. Se izbi însă ca de un bloc de granit. Agentul care îi spusese să se întoarcă la meci îi blocase drumul cu pieptul lui puternic şi fierbinte. Îi puse mîinile pe umeri, ca să nu se dezechilibreze. Îi dădu drumul imediat, fără a se da însă din calea ei. Aşa că Ellie rămase şi ea pe poziţie.

– Vii cu noi? o strigă Russell.

– Nu. Luaţi-o înainte. Este stabil, de-acum.

Ellie se întoarse spre agentul care îngenunchease lîngă Sean.

– A mai fost cineva rănit?

Peretele de granit din spatele ei spuse:

– Nu mai sînt răniţi. Doar morţi. Răspunsul venise sec.

– Nu erau de-ai noştri, îi explică celălalt agent. Erau urmăriţi.

Ea se întoarse şi dădu nas în nas cu un bărbat de natură să te intimideze. Era obişnuită, de vreme ce era subalterna unui monstru numit chirurg-şef, dar bărbatul acesta nu aducea deloc cu şeful ei. Era înalt, brunet, cu ochi gri, ca de oţel. Fălcile ferme, colţuroase, erau acoperite cu o barbă de o zi-două. Părea să nu fi dormit deloc în ultimele douăzeci şi patru de ore. Era o senzaţie pe care o cunoştea prea bine.

Inima începu să-i bată mai repede. Bărbatul ar fi putut sperla pe oricine, dar cît era de sexy! Încercă să se adune. Un bărbat care să o intimideze, cu statura unui monument şi privirea care ar fi putut topi oţelul – de către *aşa ceva* se simţea ea atrasă?

Agentul care îngenunchease făcu un pas înainte şi-i întinse mîna:

– Agent Tom Bradley. Sean Goodman este partenerul meu. Îi făcu cunoştinţă cu ceilalţi doi agenţi din stînga lui, apoi se întoarse spre cel din faţa ei: agentul Max Daniels.

Ea dădu din cap.

– Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să ajung în sala de operaţii. Nu mai aşteptă permisiunea lor ci, se întoarse şi o porni în fugă spre spital.

O jumătatea de oră mai tîrziu extrăgea glontele din umărul lui Sean şi îl arunca într-o tavă metalică.

– Pune-l în pungă şi dă-i-l agentului care aşteaptă afară. Cunoşti procedura.

Adevărata muncă începea abia acum. Ellie învăţase de-a lungul anilor că nu existau răni simple provocate de glonţ. Gloanţele făceau mult rău atunci cînd ajungeau în corp. Din fericire pentru

agentul Goodman, acesta nu-i atinsese nici un organ vital.

După ce închise operaţia, îl însoţi în salon, îi prescrise medicaţia, apoi se îndreptă spre sala de aşteptare. Acolo găsi doisprezece oameni pe feţele cărora se citea îngrijorarea, aşteptînd veşti. Agentul Daniels stătea rezemat de perete, cu braţele încrucişate la piept. O urmări cu privirea în timp ce intra în încăpere. Inima ei începu să bată cu putere. Ştia că arăta groaznic. Îşi scoase boneta şi-şi trecu degetele prin păr. Nu reuşea să înţeleagă de ce ţinea să arate bine, dar aşa simţea în clipa aceea.

– A sosit chirurgul, anunţă Daniels.

O femeie micuţă sări în picioare şi înaintă spre ea, urmată de agentul Bradley şi de cîteva rude îngrijorate.

– Operaţia a decurs bine, începu ea. Le explică ce anume făcuse, încercînd să nu folosească prea mulţi termeni tehnici. Îşi va reveni pe deplin, sînt sigură.

Logodnica lui, Sara, îi mulţumi printre lacrimi. Îi luă mîna lui Ellie şi o ţinu într-a ei.

– Peste vreo oră poţi să intri la el, îi spuse Ellie. E sedat şi nu-şi va da seama că eşti acolo, o atenţionă ea. Va rămîne un timp la *Terapie Intensivă*, după care va merge la salon. Te va conduce una din asistente. Mai aveţi vreo întrebare?

O asistentă care părea epuizată apăru în prag:

– Doctore Sullivan!

– Da?

– Vreţi să o examinaţi pe doamna Klein? Este pacienta doctorului Edmond, dar el este în operaţie.

– Vin imediat.

Îşi desprinse mîna din mîinile Sarei.

– Totul este în regulă, deci.

Îl văzu cu coada ochiului pe agentul Daniels, care zîmbea. Se întoarse şi ieşi. Străbătu coridorul. Abia dacă dăduse colţul cînd el o prinse din urmă.

– Hei, Sullivan!

Ea se întoarse. Proasta ei de inimă îi juca din nou feste.

– Da?

– Va trebui să stăm de vorbă. Trebuie să dai o declaraţie.

– Cînd?

– După ce examinezi pacientul, bine?

Ea nu se putu abţine:

– Eu ştiu? N-aş vrea să ratez meciul.

Împinse uşile batante ale salonului şi dispăru, rîzînd.

Max Daniels rămase uitîndu-se în urma ei, cu o grimasă întipărită pe chip.

– La naiba! şopti el. La naiba!

CAPITOLUL 2

Agentul Daniels o aştepta pe hol, la ieşirea din salon. Stătea sprijinit de perete, cu picioarele încrucişate. Părea pe jumătate adormit şi complet relaxat.

Ellie era impresionată. Îi trebuiseră ani întregi de lipsă de somn ca să-şi desăvîrşească arta de a dormi din picioare. Niciodată în timpul unei operaţii, bineînţeles, doar între două urgenţe, cînd ştia că avea la dispoziţie cîteva minute înainte ca pagerul să o cheme din nou. Cinci minute aici, zece minute dincolo – păreau suficiente ca să-şi refacă forţele şi să se menţină în priză. Dar nu reuşea să se şi relaxeze, indiferent de cît de mult se străduia. Daniels părea să facă asta extrem de uşor.

Ellie era încîntată că nu-l lăsase să aştepte prea mult. Nu trebuise decît să-i schimbe medicaţia doamnei Klein. Domnul Klein era însă cel care le crea probleme. Ellie trebuise să-i interzică din nou să se apropie de aparate, în încercarea de a-şi trezi soţia. Era un om încăpăţînat, care nu

înțelegea noțiunea de comă indusă. Înțelegea doar atunci cînd era amenințat că nu avea să i se mai permită accesul în spital, dacă nu se potolea. Janet Newman, asistenta șefă, era convinsă că de fapt încerca să-și omoare soția și să dea vina pe spital. Jane remarcase faptul că domnul Klein era mai tînăr cu douăzeci și nouă de ani decît soția lui, care mai era pe deasupra și foarte bogată. Era evident că ticălosul alunecos – așa îl numea Janet – se însurase cu biata femeie doar pentru bani.

Deși nu credea că domnul Klein încerca să-și omoare soția, îi dădu lui Janet noi instrucțiuni. Dacă acesta mai provoca vreun incident, ea trebuia să anunțe paza și să-l scoată afară din spital.

În meseria ei era nevoie de compasiune, răbdare și multă înțelegere, inclusiv atunci cînd avea de-a face cu rudele pacienților. Dar în zile precum aceasta, toate rezervele ei se epuizau. Avusese parte de o săptămînă istovitoare, cu gărzi duble și prea puțin somn. Se întrebă dacă și arăta la fel de obosită precum se simțea. Discuția cu agentul nu putea să dureze prea mult, își spuse ea. După aceea avea să se ducă acasă, să facă un duș fierbinte și să se prăbușească în pat. Gîndul acesta o făcu să ofteze. Ceva mai devreme făcuse un duș scurt, la spital, dar nu era același lucru cu a face duș în baia ei, cu șamponul cu aromă de caisă, loțiunile ei de corp și prosoapele moi. De-abia aștepta să ajungă acasă.

Ar fi trebuit să știe deja că nu putea părăsi spitalul cu una, cu două.

Se apropie de agent și îi spuse:

– N-a durat mult, nu-i aşa, agent Daniels?

– Nu, n-a durat. Şi spune-mi Max

– Iar tu îmi poţi spune Ellie, îi zîmbi ea.

Aproape că ajunsese lîngă el cînd auzi:

– Doctorul Blue să se prezinte la Terapie Intensivă. Doctor Blue!

Era o chemare codificată, deloc subtilă. Însemna *cod albastru*, pacient în stare critică. Toţi cei din spital ştiau ce însemna, inclusiv pacienţii care aveau mai mult de zece ani. Administratorul refuza însă să-i dea o altă denumire.

Ellie se opri brusc, inspiră adînc şi se întoarse. Îi strigă peste umăr:

– Agent Daniels... Max... Dacă vrei, lasă-mi numărul tău de telefon la recepţie. Te sun imediat ce termin aici.

Chiar dacă el i-a răspuns, ea n-a mai auzit. Uşile se închiseseră în urma el.

De data aceasta a lipsit ceva mai mult. Nu foarte mult, totuşi. Vreo cincisprezece minute. Cînd a ieşit pe hol, a constatat cu surprindere că Max o aştepta. Vorbea la mobil, dar de îndată ce a văzut-o şi-a întrerupt convorbirea şi a venit spre ea.

Se gîndi că fusese probabil îngrijorat ca nu cumva codul albastru să fi fost pentru colegul lui aşa că se grăbi să-l liniştească.

– Nu era vorba despre agentul Goodman.

– Ştiu. Am rugat o asistentă să se intereseze.

– Am trecut şi pe la el. Se odihneşte.

– E bine. Şi codul albastru? o întrebă curios. Ce s-a întîmplat?

– Pacientul a fost stabilizat. Acum e bine.

El zîmbi. Ellie simţi un fior. Cum era posibil ca un tip cu duritatea lui să aibă un asemenea zîmbet devastator? Avea o statură impozantă, era înalt, cu umeri laţi şi muşchi bine lucraţi. Barba îi acoperea faţa, dar gropiţa din obraji era încă vizibilă. Ar fi trebuit să se tundă. Părea un războinic care se întorcea de la luptă. Nu era un bărbat drăguţ, aşa ca doctorul Andrews, dar dacă s-ar fi aranjat puţin ar fi putut cuceri orice femeie. Nu şi pe ea. Trecuse prin aşa ceva. Nu mai avea nevoie.

Ellie se forţă să se concentreze asupra motivului pentru care se afla el acolo. Împuşcătura. Trebuia să-i explice că nu puteau discuta atîta timp cît ea se afla în spital, pentru că pagerul ar fi continuat să sune. Iar ceilalţi doi chirurgi care erau de gardă de-abia aşteptau să se uite pe ESPN în timp ce ea le făcea treaba.

– Trebuie să plecăm de-aici, începu ea. Altfel vom fi întreruptţi... oh, nu. Minunat, şopti. Absolut minunat.

Max se întoarse şi văzu un bărbat înalt, cu fruntea boltită şi părul rar care se apropia de Ellie, privind-o dezaprobator.

– Cine e? o întrebă încet.

Ar fi putut jura că o auzise răspunzînd în şoaptă:

– Un dinozaur.

Cel care se apropia de ei era tot medic. Purta un halat imaculat. Un stetoscop îi atîrna dintr-unul din buzunare. Avea o cămaşă bleu cu mîneci lungi, o cravată în dungi, pantaloni negri cu o dungă perfectă şi pantofi comozi care păreau noi. Era

îmbrăcat impecabil. Max se întrebă dacă era la fel de scorțos ca și îmbrăcămintea lui.

Doctorul Brent Westfield era șeful chirurgilor de la *St. Vincent's*. Văzînd-o pe Ellie, strigă:

– Ce mai cauți aici, *Prod* ? Nu erai liberă? Bineînțeles că da. Chiar trebuie să-ți reamintesc regulile pe care le-am stabilit acum două săptămîni? Nu se admit excepții. Știi foarte bine. Se uită la ceasul Gucci și adăugă: trebuia să fii plecată de cel puțin două ore.

Noile reguli. Exasperată, Ellie dădu din cap. Era adevărat. Conform noii politici a spitalului, rezidenții puteau lucra un anumit număr de ore pe zi. Exista însă o portiță: undeva se preciza „*cu excepția* urgențelor", ceea ce făcea ca regulamentul să devină inutil. Ce chestie! Mereu apărea cîte o urgență. Ellie era convinsă că era doar o modalitate inteligentă prin care spitalul era exonerat de orice răspundere în cazul medicilor care lucrau pînă la epuizare. În realitate, noile reguli nu erau mult diferite de cele vechi, iar Westfield știa asta. Era doar o modalitate de a o hărțui, iritat că ea nu semnase contractul cu spitalul... nu încă, cel puțin. Încă se mai gîndea unde anume i-ar fi plăcut să locuiască și să lucreze – la *Chirurgie Generală* sau la *Traumatologie*. Trebuia să țină cont și de Evan Patterson. Unde se ascundea? Cum putea să ia o hotărîre fără să știe unde era? Ellie era foarte obosită și nimic nu i se părea simplu. Trebuia să se hotărască rapid, pentru că încă mai datora peste două sute de mii de dolari, cu toate bursele și primele ei.

– Vrei să-mi creezi probleme în Consiliu? o întrebă el.

Glumea? Consillul director îl adora, pur şi simplu. Era o întrebare la care nicl nu merita să-i răspundă.

Westfield se întoarse brusc spre Max.

– El cine e?

Ellie ştia că-l văzuse deja insigna FBI agăţată de curea, în partea stîngă şi pistolul din dreapta, dar nu făcu nici un comentariu. Nici nu pomeni de tricoul albastru pe care scria FBI cu litere galbene de-o şchioapă. Făcu rapid prezentările. Cei doi îşi dădură mîna. Lui Ellle, şeful ei i se păruse întotdeauna foarte impunător din cauza poziţiei de forţă pe care o adopta şi a agresivităţii, dar mai ales din cauza măiestriei pe care o dovedea în sala de operaţie. Acum, lîngă agentul FBI, Westfield nu mai părea deloc de natură să intimideze. Max era mai impozant. Radia putere şi încredere. Nu părea însă la fel de arţăgos ca şeful ei.

– Am auzit că a avut loc un schimb de focuri în apropierea spitalului. E adevărat?

– Da. S-a întîmplat foarte aproape de spital, îi răspunse Max.

Westfield îl aşteptă să continue. De obicei, cînd se încrunta şi strîngea din buze, într-o linişte enervantă, interlocutorii lui se grăbeau să-i dea tot felul de detalii. Tactica aceasta nu funcţionă însă şi cu Max.

– Au fost ucişi trei oameni?

– Da.

Trecură alte zece secunde de liniște. Șeful întrebă:

– A fost împușcat un agent FBI?

– Da.

Ellie se străduia să nu zîmbească. Westfield era cu siguranță foarte frustrat. Încerca să-l determine să-i dea mai multe explicații, vorbindu-i pe un ton ferm și arborînd o mină serioasă, dar cu Max nu-i ținea. Se părea că nu reușea să-l intimideze.

Șeful se întoarse spre Ellie:

– Cine l-a operat pe agent? Înainte ca ea să-i răspundă, adăugă: nu l-ai operat tu, nu-i așa? Doar erai în afara programului. Și nu ești de gardă în acest week-end. Cine l-a operat, deci? Walmer?

Westfield știa deja că ea îl operase. Tipul știa tot ce se petrecea în spital. Încerca doar să-i inducă o stare de nervozitate. Mai avea doar patru zile, își spuse ea. Numai patru zile și era liberă. Pînă atunci trebuia să-l suporte.

– Nu, domnule. Nu l-a operat Walmer. Nu mai scoase nici un alt cuvînt, adoptînd tactica lui Max.

– Edmonds, atunci?

– Nu, domnule.

– Atunci cine?

– Eu.

O privi tăios.

– Deși erai în afara programului?

– Da, domnule.

– Să nu faci pe grozava cu mine, îi spuse el.

Max se aștepta ca Ellie să-i spună că agentul Goodman o rugase să-l opereze, dar ea nu făcu

asta. Nu-i oferi lui Westfield nici o scuză. Pur şi simplu îl privea în ochi şi aştepta.

– Ajută-mă să înţeleg, începu el sarcastic. De ce nu i-ai anunţat pe Walmer sau Edmonds? Nici de data aceasta nu-i dădu răgazul să răspundă. Îi puse imediat o altă întrebare: crezi că eşti un chirurg mai bun decît ei?

Ea nici nu ezită.

– Da, domnule. Absolut.

Max putea să jure că răspunsul îi plăcuse lui Westfield, dar nu putea să arate asta.

– Eşti arogantă.

Ellie era cît pe ce să-i răspundă „Mulţumesc!", dar se abţinu.

– Da, domnule, sînt.

Era adevărat. Cînd venea vorba de meseria ei era arogantă, asemenea celorlalţi chirurgi din spital. Era o cerinţă absolut necesară, în opinia ei. Cînd chirurgul ţine bisturiul în mînă şi deschide un pacient, trebuie să dovedească măiestrie şi să fie extrem de încrezător. Ellie credea cu tărie că nu existau chirurgi timizi. Iar dacă exlstau, cu siguranţă n-ar fi vrut să fie pacienta vreunuia.

Din nefericire, nici încrederea în sine şi nici aroganţa nu se regăseau în viaţa personală. Cînd fusese acasă ultima oară, sora ei Ava îi spusese că părea deprimant de nesigură. Ava se mărita acum cu fostul ei logodnic, aşa că Ellie nu era prea înclinată să creadă tot ce-i spunea ea. Sora geamănă a Avei, Annie, locuia la San Diego şi nu făcuse nici o remarcă la adresa lui Ellie. Avea să fie sigur de partea Avei, dar nu la fel de radicală. Ellie

nu era de acord. Nu era deprimant de nesigură. Doar moderat de nesigură.

Ellie își dădu seama că gîndurile îi zburau aiurea. Nu era acum momentul să se gîndească la problemele personale. Avea destul timp la dispoziție cînd ajungea acasă. *Concentrează-te*, își spuse. Westfield stătea de vorbă cu Max, învățîndu-l probabil cum să-și facă meseria. Inspiră adînc, încercînd să-și oxigeneze creierul obosit.

Westfiel se întoarse spre ea, arătînd cu degetul:

– Tu. Pleacă. Acum. Tonul îi era răstit.

Ellie îl urmări cu privirea cum străbătea coridorul. Deschise larg ușile și-i strigă peste umăr:

– Și semnează contractul!

Ușile automate se închiseră în urma lui. Ellie oftă și spuse, cu un slab accent sudist:

– Nu-i așa că e un scump? Îl adorăm cu toții, pur și simplu.

Max rîse:

– De cînd primești ordine de la el?

– Dintotdeauna.

– De ce-ți spune *Prod*?

Ea ridică din umeri.

– Așa-i place.

Începu să meargă pe culoar, avîndu-l pe Max alături.

– Ce înseamnă? o întrebă el.

Cum ea nu-i răspunse imediat, se întoarse să o privească. Era îmbujorată. Se simțea stînjenită, iar asta îi stîrni și mai tare interesul. Nu mai insistă.

– De ce l-ai numit dinozaur? Cînd te-am întrebat cine e...

Ea zîmbi.

– Nu ţi se pare că seamănă? De obicei îi spun T-Rex. Mi se pare mai personal. Cînd e furios şi răcneşte, ceea ce se întîmplă în nouăzeci la sută din timp, îmi aminteşte de un animal uriaş, preistoric.

Ea mergea cu paşi repezi.

– Mai încet, Ellie. Unde mergem?

– Sus, să-mi iau cheile.

– Trebuie să stăm jos undeva şi...

– Ştiu.

Continua să meargă.

– Chiar alergi tot timpul?

– Cam aşa ceva. Îşi încetini ritmul pînă ce ajunse să meargă normal... ceea ce ei i se părea normal, în orice caz. Max nu avea probleme în a ţine pasul cu ea, observă Ellie.

Îl privi. Emana atît testosteron, încît îi crea o stare de agitaţie. Nu o înfricoşa, însă. Cînd zîmbea, în ochi îi apărea o luminiţă care o făcea să se înfioare.

Haide, Sullivan, controlează-te, îşi spuse. Se purta ca o adolescentă ahtiată după sex. Era adevărat că trecuse ceva timp de cînd fusese cu un bărbat – un timp cam lung – dar chiar şi aşa reacţia ei faţă de Max era foarte bizară. Nu mai era calmă şi raţională. Trebuia să existe o explicaţie logică. Oricum nu trebuia să-şi facă griji. După ce-i răspundea la întrebări nu avea să-l mai revadă vreodată.

Max realiză că Ellie îl privea.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Nimic important.

– Da?

– Nu cred că o să-ţi fiu de prea mare ajutor cu descrierea.

– Trebuie oricum să-ţi luăm o declaraţie.

– Să-ţi luăm? Cine, adică?

– Sînt în echipă cu agentul Ben MacBride. Lucrăm împreună la caz.

– Bine. El unde este?

– La locul faptei, îi răspunse. *Unde ar trebui să fiu şi eu*, îşi spuse în gînd.

– Ce-ar fi să începi să-mi pui întrebări chiar acum, din mers?

– Nu merge aşa. Trebuie să te înregistrez.

– Înseamnă că trebuie să găsim un loc liniştit, nu-i aşa?

– Aşa este.

Au trecut de lifturi şi au continuat pe scări.

– Îmi strîng imediat lucrurile şi putem pleca. Am mai multe şanse dacă eşti şi tu cu mine.

– Cum vine asta?

Ea zîmbi.

– Eşti înarmat.

Max ţinu pasul cu ea toate cele trei etaje pe care le urcă în fugă.

– Ai ceva împotriva lifturilor? Vreo fobie?

– E singurul exerciţiu fizic pe care-l fac.

– Mi se pare mie sau alergai prin parc cînd s-au auzit împuşcăturile?

– De unde ţi-ai dat seama?

– Sînt agent FBI. Sînt antrenat să observ asemenea lucruri.

– Hai, lasă! Ai crezut că veneam din curtea liceului, de la meci.

El rîse.

– Aşa este, recunoscu. Unul dintre colegi mi-a spus că te-a văzut alergînd.

Nu se supăra cînd era ironizat. Îi plăceau bărbaţii care aveau această calitate... Seriosl Ce se întîmpla cu ea? Trebuia să scape de el cît mai curînd posibil.

– Nu mi-ai răspuns. Ai o fobie, sau te grăbeşti pur şi simplu?

– Urc numai pe scări, alerg prin parc şi nu-mi place să fiu înghesuită într-o cutie metalică.

El zîmbi cu subînţeles.

– Ai recunoscut. Ai o fobie.

Probabil, îşi spuse ea. Dar nu avea de gînd să recunoască. Urca cu liftul doar atunci cînd era nevoită să-şi însoţească pacienţii. Nu-i plăcea, dar o făcea.

– Unde-ţi sînt lucrurile? Pe acoperiş? o întrebă el.

– Chiar aici. Ellie intră pe holul etajului al patrulea şi deschise uşa unei încăperi întunecate, ticsită cu vestiare. Aprinse lumina şi se îndreptă spre al treilea dulap din stînga. Dacă ar fi fost singură, ar fi încuiat uşa şi s-ar fi schimbat în blugi şi tricou. Cum nu era singură, trebuia să rămînă în halat. Nu-i plăcea să-l poarte în afara spitalului, dar acum nu avea de ales. Îşi scoase rucsacul, înghesui în el cîteva haine şi îşi luă cheile de pe raftul de sus. Era gata de plecare.

Îl urmă pe scări, apreciind faptul că el nu insistase pe problema ei cu lifturile. Cînd îi sună mobilul se opri să răspundă. Ellie se opri şi ea să-l aştepte.

Era partenerul lui Max, Ben MacBride. Avea nevoie de ajutorul lui, pentru că unii martori nu doreau să coopereze.

– Ajung în cinci minute.

– Aşteptă, spuse Ben. Agentul Hughes vrea să vorbească cu tine.

În timp ce aştepta ca Ben să i-l dea la telefon pe Hughes, Max se întoarse cu faţa spre Ellie. Ea era pe o treaptă mai sus decît el, aşa că privirile li se întîlniră. Îi era imposibil să nu se holbeze la ea. Femeia era de o frumuseţe care îi tăia răsuflarea. Ochii îi erau de un albastru foarte intens. Nasul îi era acoperit de pistrui, care lui i se păreau încîntători, iar gura... La naiba! Trebuia să-şi ia ochii de la ea! Deja avea tot felul de fantezii legate de buzele ei pline. Dădea sigur de necaz dacă îşi lăsa ochii să rătăcească ceva mai jos.

Nu-l mai aşteptă pe Hughes să vină la telefon. Închise şi continuă să coboare scările.

– Unde vrei s-o facem? îl întrebă ea.

Max zîmbi. Cum suna întrebarea, ţinînd cont pe unde-i rătăceau lui gîndurile!

– Du-te acasă.

– Sigur?

– Da. Du-te acasă şi venim noi la tine.

– Perfect. Scap şi eu de halat. Să-ţi dau adresa...

– O am.

– Numărul de mobil?

– Îl am.

– Dar cum...

– Eşti martor. Mi-am descărcat toate informaţiile de pe telefon în timp ce te aşteptam.

– M-ai căutat pe *Google?*

– Nu. N-a fost nevoie.

Ellie se întrebă ce ar fi aflat dacă l-ar fi căutat pe el pe Google. La rubrica *„Ocupaţie"* scria *„agent FBI"* şi erau înşiraţi toţi criminalii pe care îi prinsese şi toţi cei pe care îi împuşcase? Nu, bineînţeles că nu. Nu scria nici dacă avea vreo relaţie sau dacă era căsătorit. Abia atunci observă că nu avea verighetă. Ceva îl spunea că ar fi purtat-o dacă era căsătorit.

De ce făcea oare asemenea presupuneri? Doar nu era clarvăzătoare. Adevărul era că nu ştia nimic despre el, cu excepţia faptului că purta insignă şi că avea un zîmbet minunat. Nu ştia prea multe despre FBI, dar presupunea că cei din afară nu primeau prea multe informaţii. Avea să-l caute totuşi pe *Google*, de curiozitate.

Era clar, trebuia să se ocupe de viaţa personală. Atunci n-ar mai reacţiona aşa în prezenţa unui bărbat pe care abia îl cunoscuse..

Ajunseră în aripa sudică a spitalului. Vechiul ei SUV era parcat în zona rezervată medicilor, lîngă spital. Max îi deschise uşa şi-i făcu loc să iasă. Trecînd pe lîngă el a simţit un iz slab de aftershave. Pentru un bărbat care nu se mai bărbierise de ceva vreme mirosea tare bine.

Ştia a ce mirosea ea. A dezinfectant. El îi ţinuse loc de parfum în ultimii ani. Se putea şi mai rău, îşi

spuse. Rezidenţii la patologie miroseau a formaldehidă chiar şi atunci cînd se aflau în afara spitalului. Mirosul le pătrundea în pori.

Max o conduse pînă la maşină. Era un gest de gentleman, dar inutil. Era încă lumină şi peste tot mişunau poliţişti. Criminaliştii erau încă la faţa locului, căutînd noi dovezi. Era în siguranţă.

– Vii singură aici şi în miez de noapte? o întrebă Max uitîndu-se în jur.

– Da. De ce?

– Sînt doar şase stîlpi de iluminat iar parcarea este imensă, cu multe ascunzişuri. Nu e bine.

– În majoritatea cazurilor îl rog pe unul din paznici să mă însoţească.

– Ce se întîmplă însă cînd eşti chemată la spital în toiul nopţii?

Parchez maşina şi o iau la fugă, cu spray-ul paralizant în mînă, se gîndi ea, dar nu o spuse cu voce tare.

– Încerc să parchez cît mai aproape de intrare şi sînt vigilentă.

– Vigilentă, deci.

Nu-şi dădea seama dacă doar o necăjea, sau chiar rîdea de ea.

Max îi deschise portiera.

– Ne vedem mai tîrziu. Peste cîteva ore, cel mai probabil. Să nu pleci nicăieri. Rămîi acasă.

– Bineînţeles.

Abia cînd a ieşit din parcare s-a uitat în oglinda retrovizoare. Nu era fardată, părul îi stătea ca naiba, halatul îi era cu două mărimi prea mare. Minunat. Nu era de mirare că Max o condusese

pînă la maşină. Probabil că o compătimea. În condiţii normale nici nu i-ar fi aruncat vreo privire.

Ce mai conta? După un scurt interogatoriu el avea să devină istorie. Şi ea la fel, după ziua de marţi.

CAPITOLUL 3

Cei doi Landry scăpaseră din nou, dar Max ştia că era doar o chestiune de timp pînă să-i părăsească norocul. Doctoriţa Ellie Sullivan era un potenţial martor la schimbul de focuri. Era de datoria lui să afle cît mai multe detalii înainte să o treacă pe lista de martori care urma să-i fie prezentată procurorului federal.

Încerca să fie obiectiv dar îi era imposibil. Cu cît afla mai multe despre ea, cu atît era mai tentat să nu spună nimănui că asistase la împuşcături. Era ridicol, mai ales că o văzuseră atîţia colegi de-ai lui acordîndu-i primul ajutor lui Sean Goodman şi ştiau cu toţii că ea îl operase. Sigur ştiau deja că ea îl văzuse pe Calvin Landry împuşcîndu-l pe agent.

În timp ce o aştepta, Max strînsese în grabă cîteva informaţii despre ea. Îi aflase numărul de telefon, adresa din St. Louis şi pe cea din Winston Falls, Carolina de Sud, locul de muncă exact şi programul de lucru. Săpînd mai adînc a dat şi de altceva de natură să-l neliniştească: documente

emise de tribunal legate de cinci incidente distincte în care erau implicaţi adolescenta Ellie şi un tînăr pe nume Evan Patterson.

Primul document data din vremea în care Ellie avea doar unsprezece ani. Conform dosarului, Evan, care avea pe atunci şaptesprezece ani, se îndrăgostise de ea după ce fuseseră amîndoi într-o tabără. Obsesia a luat amploare. A agresat-o fizic iar familia ei a depus plîngere. Pentru că era minor şi nu avea antecedente, a fost tratat cu indulgenţă.

A doua oară Patterson a fost mai agresiv. A încercat să o urce cu forţa în maşina lui. În declaraţia pe care a dat-o la poliţie a scris că nu-şi putea lua gîndul de la ea, că erau suflete pereche şi că voise să o convingă că erau sortiţi să fie împreună. Fusese eliberat condiţionat şi trimis la terapie.

În cluda hotărîrii judecătoreşti, Patterson nu a lăsat-o în pace şi a continuat să o terorizeze. Furia provocată de faptul că era respins a crescut cu o intensitate alarmantă. A fost din nou evaluat psihologic şi spitalizat timp de treizeci de zile, dar a reuşit să scape de proces pentru că şi-a recunoscut vina.

A cincea oară nu a mai scăpat. A fost acuzat de tentativă de omor.

Ellie se întorcea de la şcoală. Era însoţită de trei colege care au încercat să-i sară în ajutor, dar Patterson a fost mai puternic. A înşfăcat-o pe Ellie şi a aruncat-o în maşina lui. A fost găsită de autorităţi două ore mai tîrziu, bătută crunt şi abandonată într-un şanţ la patru kilometri de oraş.

Cînd a ajuns la *Urgenţe* pierduse deja mult sînge şi nu i s-au mai dat prea multe şanse de supravieţuire. A fost transferată la *Traumatologie* iar doctorii s-au luptat o noapte întreagă să o salveze. Şi-a petrecut cea de-a douăsprezecea aniversare în spital.

– Dumnezeule! şopti Max în timp ce citea ultimul raport. Nemernicul!

Era la birou, faţă în faţă cu partenerul lui, Ben MacBride, care tocmai închisese telefonul.

– Ce citeşti acolo? îl întrebă Ben văzînd că Max închidea laptopul.

– Trecutul lui Ellie Sullivan.

– Trebuie să fie de rău, zise Ben. După figura pe care o făceai în timp ce citeai, păreai gata să omori pe cineva.

Max dădu din cap.

– E de rău?

– Da.

– Îmi dai şi mie să citesc?

– Nu e nevoie.

Ben îşi împinse scaunul mai departe de birou.

– Hughes aşteaptă raportul în seara asta?

– De cînd lucrezi ca agent, Ben?

Partenerul lui izbucni în rîs.

– De suficientă vreme ca să ştiu că am pus o întrebare prostească. Pot însă să sper.

– Ce anume?

– Că vom termina repede.

– Te grăbeşti să te întorci la hotel?

Ben căuta ceva în sertar.

– Nu. Dar trebuie să mănînc ceva. Mor de foame.

– Ce cauți?

– Bomboane, gumă de mestecat, orice. Închise sertarul. Poate că ar fi mai bine să amînăm pe mîine întîlnirea cu Sullivan.

Max se ridică în picioare.

– Nu. Trebuie să vorbim cu ea în seara asta, cît mai are totul proaspăt în minte.

– Pun pariu că nu va uita mult timp de-acum încolo cele întîmplate azi.

– Nu contează. Trebule să o facem azi, insistă el îndreptîndu-se spre ușă.

Ben îl urmă.

– Bine. Uite cum facem: vorbim repede cu ea, mîncăm ceva, apoi ne întoarcem și terminăm raportul. E bine așa?

– E bine.

– Va merge repede, da? Nu e una din tipele acelea arogante și enervante, nu-i așa? Știi la ce mă refer. La doctoriței acelea mai în vîrstă, pline de aere de superioritate care țin să te impresioneze cu cunoștințele lor și nici nu așteaptă să le întrebi ceva. Urăsc genul acesta de femei. Tot așa e și ea?

Max își aminti că Ben nu o cunoscuse încă pe Ellie. El se afla în cealaltă parte a parcului cînd au început împușcăturile, iar Max nu simțise nevoia să-i dea detalii despre ea. Se anunța o întîlnire interesantă.

– E genul acela? La naiba, este! Dacă terminăm pînă mîine dimineață, mare minune.

Max nu-i răspunse, ci zîmbi doar, în timp ce-i întindea lui Ben cheile mașinii.

CAPITOLUL 4

Apartamentul lui Ellie se afla la vest de Cranston şi Glenwood. Era la doar opt kilometri de spital, aşa că nu făcea mult timp pe drum. Apartamentul era la etajul doi al unui bloc de cărămidă roşie aşezat între alte două blocuri similare, pe o stradă liniştită, mărginită de copaci. Construit în anii '40, păstra farmecul unei era apuse, cînd orice apartament, oricît de mic, avea tavane înalte şi stucaturi. Era spaţios, dar privelişte nu era prea grozavă. Fereastra livingului dădea spre tomberoanele din spate.

Nu era nimic luxos în el, dar era casa ei şi se simţea bine în ea. Toţi chiriaşii aveau cîte o cheie de la uşa din faţă, iar uşile apartamentelor aveau închizători cu opritor şi vizoare. Proprietarul avea cheile tuturor apartamentelor, ceea ce însemna că putea intra cînd voia. Tatăl ei îi mai montase o închizătoare ale cărei chei le avea doar ea.

Dacă i s-ar fi cerut să-şi descrie apartamentul, Ellie ar fi folosit un singur cuvînt: *sigur*. De fapt, două: *minimalist* şi *sigur*. Aproape totul era crem, o

culoare complet neinteresantă. Pereţii, canapeaua supradimensionată pe care o achiziţionase cu patruzeci de dolari de la o casnică răsfăţată din Chesterfield, care se plictisise de ea la numai şase luni după ce o cumpărase, fotoliul la care tot ea renunţase, perdelele, draperiile. Toate erau crem. Singura pată de culoare era un balansoar pe care i-l dăruise o prietenă. Acesta era bej.

Avea totuşi parchet din lemn masiv, unul dintre motivele pentru care alesese acel apartament. Parchetul era uzat şi avea urgentă nevoie de recondiţionare, dar lui Ellie îi plăcea aşa. I se părea că avea o patină interesantă. Şi era mai uşor de întreţinut decît un covor.

Încercase să de un strop de personalitate locului. Cumpărase cîteva perne viu colorate de la reducerile din miez de noapte de la *Macy's*. Dădeau o notă veselă, cel puţin aşa credea ea. I-ar fi plăcut să poată atîrna pe pereţi cîteva picturi contemporane, dar nu şi le putea permite. Cumpărăturile le făcea de la *Goodwill*, nu de la *Neiman Marcus*.

Biroul pe care îl cumpărase de la *Goodwill* o costase doar cincisprezece dolari. Unul dintre picioare era mult mai scurt decît celelalte, dar cărămida pe care o găsise într-o zi, cînd ducea gunoiul, fusese de dimensiunea potrivită. Cu doi dolari cumpărase o tavă roşie din lemn lăcuit, ciobită numai în două locuri, iar cu şapte dolari o măsuţă de cafea foarte obosită. Cheltuise în total mai puţin de o sută de dolari ca să-şi mobileze

livingul şi o sumă dublă ca să curețe canapeaua şi fotoliul.

Nu avea sufragerie, ceea ce într-un fel era mai bine, de vreme ce nu avea mobilă de sufragerie. O arcadă amplă separa livingul de dormitor. Ellie se riscase şi cumpărase un pat minunat queen-size din lemn de cireş şi o saltea nouă. Patul ocupa cea mai mare parte din dormitor şi se vedea chiar de la intrare. Pentru că era primul lucru pe care îl vedeai cînd intrai în apartament, Ellie s-a hotărît să-şi epuizeze bugetul pe o cuvertură frumoasă din lînă şi cearceafuri de firmă. Le-a cumpărat tot de la reduceri, aşa că banii i-au ajuns şi pentru patru perne. I s-a părut amuzant: erau ultimele de pe raft şi erau tot crem. Chiar şi aşa, patul arăta grozav şi ea se strecura cu plăcere printre cearceafurile moi din bumbac.

Baia era surprinzător de mare, în schimb bucătăria era atît de îngustă, încît înăuntru încăpea un singur adult. Ca să deschidă cuptorul, Ellie trebuia să se tragă într-o parte. Electrocasnicele erau însă noi şi spaţiul era suficient pentru cît de mult gătea ea.

Max îi spusese să rămînă acasă şi exact asta şi avea de gînd să facă, după o oprire scurtă la Whole Foods, la cumpărături. Îi era poftă de pui prăjit cu legume. Îi era foarte foame. Nici nu era de mirare: nu mai mîncase nimic de la micul dejun, compus dintr-un baton de cereale şi un suc de portocale.

Intră în casă avînd în braţe trei pungi mari cu alimente. Le goli pe bufetul din bucătărie şi întinse

mîna după un măr. Mușcă din el în timp ce își verifica mesajele. Erau doar două, nimic important. Ellie n-ar fi vrut să mai cheltuiască și pe abonamentul de telefonie fixă, dar tatăl ei insistase. Nu avea încredere în telefoanele mobile. Dacă nu avea semnal și era în pericol? Cum putea să ceară ajutor? Ellie îi făcuse pe plac, ca să stea liniștit.

Se uită la ceas, își făcu un duș, își uscă părul și se îmbrăcă cu o pereche de blugi decoloraţi și un tricou roz. Își dădu chiar și cu puțin parfum și cu gloss pe buze înainte de a pregăti masa. Cei doi agenți au ajuns exact cînd termina de mîncat.

În timp ce se îndrepta spre ușă se prelucra singură: *nu mai ești adolescentă*, își spuse. De data asta își va păstra calmul. Fără bătăi nebunești ale inimii, doar un simplu *Ce mai faci?* Trebuia să se comporte normal.

Dar și cele mai bune planuri...

Deschișe ușa și *bum!* Inima începu să-i bată cu putere. Constată cu uimire că nu-și putea controla răspunsul fizic, la vederea lui.

Din expresia lui nu-și putea da seama ce gîndea, dar era sigură că nu avea aceeași reacție nebunească. Și de ce ar fi avut-o? Dacă nu ar fi asistat la schimbul de focuri, el nu i-ar fi dat deloc atenție.

– Miroase bine, spuse Max și trecu pe lîngă ea.

– Am făcut pui prăjit.

– Da, și asta.

Ben îi auzise comentariul și își dădu ochii peste cap în timp ce îl urma înăuntru.

Cînd Max se întoarse, îl văzu pe Ben holbîndu-se la Ellie, uluit. Îi aruncă o privire acuzatoare, clătinînd din cap. Acesta îi răspunse cu un zîmbet satisfăcut. Poate că ar fi trebuit să-i spună cîte ceva despre ea, dar expresia partenerului lui era nepreţuită. Ellie arăta uimitor cu părul lăsat să-i cadă pe spate. Blugii comozi şi tricoul îi puneau în valoare silueta, dînd la iveală rotunjimi pe care halatul i le ascundea. Femeia era de-a dreptul perfectă.

Se uită în jur prin apartament şi îi plăcu. Era mobilat simplu, dar cald, datorită petelor de culoare. Zîmbi la vederea cărămizii proptite sub piciorul biroului. Într-un colţ erau stivuite cîteva cutii, iar pe birou şi pe un scaun erau stivuite coli de hîrtie.

Ellie închise uşa în urma lor şi blocă ambele încuietori, din obişnuinţă. Îi întinse mîna lui MacBride, care se prezentă. Nu era la fel de înalt şi de bine făcut ca Max, dar avea o constituţie atletică şi un zîmbet plăcut, care o făcea să se simtă în largul ei.

Ben clătină din cap.

– Ce este?

– Puteai să-mi spui...

– Ce anume? întrebă el cu pretinsă inocenţă.

Ben se hotărî să fie direct:

– Că e al naibii de frumoasă. Se întoarse spre Ellie şi adăugă: îmi aminteşti de soţia mea. Şi ea e frumoasă. Cel puţin aşa *cred*, că e frumoasă.

Ellie îl privi întrebătoare:

– Nu ştii sigur?

– În fiecare seară, cînd vin acasă, ea e în baie şi vomită. Dar sînt sigur că e frumoasă.

Ea rîse.

– E însărcinată.

– Da. Doamne, ce bine miroase aici!

– Pui prăjit, repetă ea. A mai rămas destul şi e încă fierbinte. Dacă vreţi...

Nu se obosi să termine fraza. Max şi Ben erau deja în bucătărie. Max căuta farfuriile, iar Ben gusta din pui. Cît au devorat ei puiul, Ellie a strîns puţin prin living. Biroul era acoperit de hîrtii, pe balansoar erau alte hîrtii care trebuiau sortate. Le luă pe cele de pe scaun şi le aşează deasupra celor de pe birou. Stăteau oarecum precar, dar nu aveau să păţească nimic, dacă nu se apropia nimeni de ele.

Cei doi şi-au pus farfuriile în chiuvetă şi i s-au alăturat. Livingul părea şi mai mic acum, cu ei acolo. Ellie se aşează pe canapea. Ben se îndreptă spre balansoar şi îl întoarse cu faţa spre ea.

– Mulţumesc, Ellie. Mîncarea a fost grozavă. Nu mi-am dat seama că-mi era atît de foame.

– Mă bucur că ţi-a plăcut, îi răspunse ea.

Max se învîrtea prin cameră de parcă ar fi inspectat-o. Părea încordat, diferit de bărbatul relaxat pe care îl cunoscuse ceva mai devreme.

– Ai nevoie de ceva, agent Daniels? îl întrebă ea.

– Max. îi aminti el. Nu. Am observat însă că nu ai nimic agăţat pe pereţi.

– Nu am.

– De ce?

– Ce mi-a plăcut era prea scump iar postere nu vreau să pun. Am avut destule în camera mea, cînd eram la liceu.

– Eşti săracă, deci, spuse Ben.

– Da, *rîse* ea.

– Credeam că doctorii cîştigă o grămadă de bani, comentă Max.

– Unii doctori. Ca şi majoritatea colegilor, m-am împrumutat destul de mult ca să pot urma facultatea.

– Nu te plătesc la spital? spuse repezit Max.

– Ba da.

– Nu prea mult.

– Nu prea.

El dădea ocol camerei, ca un animal în cuşcă. Ellie avea sentimentul că îl enervase ceva, iar acum încerca să se controleze.

– Nici măcar fotografii? Ştiu că ai familie. Nu vă înţelegeţi bine? o întrebă Max încruntat.

– Cu unii mă înţeleg, cu alţii nu. Şi da, am fotografii. Sînt împachetate.

– De ce?

– Marţi e ultima mea zi la spitalul *St. Vincent*.

Interogatoriul a continuat. La final, Ellie se simţea ca un suspect şi nu ca un martor. Iritată, îi răspundea tot mai laconic.

– La cutiile din colţ, de lîngă fereastră nu ai mai umblat demult. E praf de un deget deasupra. De ce?

– Nu sînt prea gospodină.

– Nu le-ai despachetat niciodată? Întrebarea suna acuzator.

– Nu, niciodată.

– De ce?
– Îmi place să fiu pregătită.
– Pentru ce?
– Să pot pleca în orice moment, ripostă ea.
– Unde?
Ea ridică din umeri:
– Nu știu.

El se postase în fața ei, dîndu-i un sentiment de nervozitate. Cum își imaginase că el putea fi relaxat? Începea să creadă că o putea aduce în stare să mărturisească orice, doar s-o lase în pace.

Ben urmărea schimbul de replici, uimit de agresivitatea lui Max. Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi întrebat ce naiba se întîmplase cu el. Se purta îngrozitor cu ea.

– Trebuie să te fi gîndit încotro s-o apuci, o provocă Max.

– Nu, răspunse ea sec. Mai ai nevoie și de alte informații personale?

Îi simți indignarea și își dădu brusc seama că o hărțuia cu atîtea întrebări. Spuse:

– Nu mă prea pricep să fac conversație.
– Asta am făcut? Conversație?
– Zău așa! exclamă Ben.

Max îi sesiză încruntarea și flăcările din priviri. Cînd o cunoscuse nu-i dăduse prea mare atenție. Bineînțeles că observase că era frumoasă, o femeie sexy pe care ar fi dorit-o în patul lui. Nimic neobișnuit. Apoi văzuse cum se purtase cu Sean Goodman. Calmă, conferindu-i siguranță în timp ce îi acorda primul ajutor. Poate că făcea parte din meseria ei, dar blîndețea părea autentică. Cînd a

ajuns la spital şi l-a operat pe Sean, Max a fost şi mai impresionat. Nu o mai dorea doar, o şi admira. Iar cînd se aflau pe scară şi a văzut că ea avea şi simţul umorului şi-a dat seama că o plăcea cu adevărat... şi o dorea. Din nou, nimic neobişnuit.

Totul i se înfăţişase însă într-o nouă lumină atunci cînd îi cercetase trecutul. O dorea în continuare – asta nu se schimbase – dar simţise o dorinţă copleşitoare de a o proteja. În dosar apăreau doar cîteva din încercările prin care trecuse. Voia să o ajute cît putea de mult. Trecuse prin multe. Nu mai avea nevoie de alte necazuri. Iar dacă depunea mărturie...

Max nu-i răspunse lui Ellie la întrebare. O surprinse aşezîndu-se lîngă ea, pe canapea. Stătea aproape lipit de ea. Ellie nu mai ştia ce să creadă. Ce făcea? S-ar fi putut aşeza pe fotoliu, însă alesese canapeaua. Ce însemna asta? Ellie nu ştia cum să reacţioneze. Să se mute de acolo? N-ar fi vrut, dar trebuia oare? În timp ce ea continua să se frămînte, Max scoase din buzunar un reportofon. Aha! Acum înţelegea. Trebuia să stea lîngă ea ca să o poată înregistra.

– Eşti gata, Ben? Putem începe?

– Sigur, îi răspunse acesta. Eu am mai puţină experienţă, îi explică el lui Ellie. Cu unsprezece luni mai puţin decît el. Întoarse balansoarul şi lovi din greşeală biroul, stîrnind o avalanşă de hîrtii.

Ellie se grăbi să le strîngă.

– Sînt multe, ştiu, dar nu am avut vreme să le sortez. Probabil că majoritatea ar trebui aruncate.

– Mă descurc, Ellie. Așează-te la loc. Făcu un teanc din cîteva hîrtii și îl așeză lîngă perete. Pot sta pe jos, nu-i așa?

– Bineînțeles, îi zîmbi ea.

Max strînsese și el un teanc. Așeză deasupra lor o carte grea de anatomie, ca să nu mai cadă.

– Astea ce sînt? Ben arăta spre cîteva foi de hîrtie prinse cu o capsă.

– Da, ce sînt? o întrebă și Max.

– Un ordin de interdicție.

– Da? Max se apropie de birou și-i luă lui Ben hîrtiile din mînă. Așa cum se așteptase, era un ordin de interdicție pe numele lui Evan Patterson. Le răsfoi rapid și i le dădu înapoi lui Ben.

Ellie rămase tăcută în timp ce Ben le studia.

– Cine este Evan Patterson?

– Hîrtiile astea sînt foarte vechi, spuse ea.

– Bine, bine, dar cine e?

Ellie își dădea seama că nu va putea schimba subiectul. Ben era de la FBI, ceea ce însemna că știa cum să-i facă pe oameni să-i răspundă la întrebări. Ar fi vrut însă să fie lăsată în pace. Îi era greu să vorbească despre Evan Patterson sau să se gîndească la el. Voia ca acest coșmar să rămînă în trecut.

Elle se așeză mai bine pe canapea și luă o pernă în brațe.

– Am urmat liceul *Sacred Heart* timp de doi ani. Era și el acolo.

– Cine a plecat de acolo? Tu sau el? o întrebă Ben, curios.

– Eu. S-a întîmplat demult...

Ben se uită la Max, convins că şi el îi observase reticenţa.

– Unde te-ai dus apoi? o întrebă Ben, crezînd că se transferase la un alt liceu sau că învăţase acasă, ca să fie la adăpost de Patterson.

Ellie ezită puţin înainte de a răspunde.

– La facultate.

Ben lăsă balansoarul pe spate.

– Eşti deşteaptă, deci.

Ellie zîmbi.

– Şi săracă.

– Dar eşti foarte deşteaptă, nu? o întrebă din nou Ben.

– Un copil minune. Şeful chirurgilor îi spune *Prod*. E prescurtarea de la *prodigy*, nu-i aşa?

Ea părea stînjenită.

– Încă o întrebare, doar. Unde este acum Evan Patterson?

– Nu ştiu. Dacă s-ar fi întors în Winston Falls, unde locuieşte familia mea, tata m-ar fi anunţat. Ridică perna şi o strînse la piept.

Max îşi dădea seama că nu-i făcea plăcere să discute despre Patterson. Era evident.

– Aflu eu unde este acum, spuse el.

Ellie îl întrebă, încruntîndu-se:

– De ce? De ce ai face asta?

Pentru că ştiu ce ţi-a făcut, se gîndi el.

– Ai fi mai liniştită dacă ai şti, nu-i aşa?

– Da, bineînţeles, dar...

– Dar ce?

– Tata are cîţiva prieteni în FBI. Nici unul nu a putut să-i dea de urmă. Ce te face să crezi că tu vei reuşi? Te consideri mai bun decît ei?

Îşi dădea oare seama că repeta întrebarea pe care i-o pusese şeful ei?

El hotărî să răspundă la fel:

– Absolut. Sînt mai bun.

Brusc, Ellie înţelese.

– Eşti la fel de arogant ca şi mine.

– Da, cînd e vorba de meseria mea. Continua să o privească în ochii minunaţi, cînd o întrebă: vrei să-l găsesc sau nu?

– Da, te rog, dar... Ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgîndi. Mulţumesc.

– Staţi aşa! spuse Ben. Să înţeleg şi eu. Patterson a plecat din oraşul tău natal, sau s-a întîmplat altceva?

Ea oftă. Tocmai crezuse că discuţia se încheiase.

– Da, s-a întîmplat ceva şi a fost închis un timp la *Institutul Stockton*.

– Ce este *Institutul Stockton*?

Max îi răspunse:

– Un spital pentru criminalii cu tulburări mentale. Patterson a atacat-o şi aproape că a omorît-o. Citeşte rapoartele. Vei găsi răspuns la multe întrebări.

Ellie se încruntă:

– Ştiai de existenţa lui Patterson înainte ca Ben să vadă ordinul de interdicţie, nu-i aşa? Înainte ca Max să-i răspundă continuă: bineînţeles că ştiai.

Dumnezeule, de cît timp ne cunoaştem? De patru, cinci ore?

– De ceva mai mult.

– Cum ai aflat totul atît de repede?

– Din dosarul tău.

Ellie îşi duse mîna la gît.

– Îl poate citi oricine?

– Nu, nu chiar oricine. Se încruntă la rîndul lui cînd o întrebă: cum adică a stat un timp la *Stockton?*

– Asta nu scria în dosar? îl întrebă ea.

– Nu. Spune-mi tu.

– Familia Patterson este foarte bogată, aşa că au reuşit să îl transfere la un spital privat. Şi ştii ce? După scurt timp i s-a dat voie să-şi petreacă weekend-urile acasă.

– După ce a încercat să te omoare? întrebă Ben.

Doamne, o luau de la capăt! Inspiră adînc:

– Patterson m-a abandonat, crezînd că m-a omorît.

– Da? întrebă Ben pe un ton mai blînd.

– A fugit, iar poliţia nu l-a găsit imediat. Aşa că tata a apelat la doi agenţi FBI care au hotărît că era mai bine să mă ascund o vreme.

Max continuă povestea:

– Ticălosul o teroriza de mai bine de un an. A şi răpit-o de cîteva ori dar Ellie a reuşit să scape. Nu avea de gînd să se oprească pînă nu o omora.

Ellie continuă:

– Cînd am ieşit din spital tata m-a adus aici. Un prieten i-a făcut cunoştinţă cu familia Wheatley.

M-au luat la ei. Sînt amîndoi profesori, niște oameni foarte drăguți. Nu aveau copii. M-au primit cu brațele deschise. Pentru prima oară de cînd discutau acest subiect, ea zîmbi. Nu prea știau cum să se poarte cu mine.

Făcu o pauză, dar nici Ben nici Max nu au îndemnat-o să continue.

– Au avut grijă de mine. Am locuit la ei în timpul facultății și o parte din rezidențiat.

– Iar acum îți termini rezidențiatul, concluzionă Ben.

– L-am terminat deja. Acum termin specializarea în traumatologie. Am terminat cu Patterson?

Ben dădu din cap.

– Aproape. Mai am o singură întrebare. Cînd a fost eliberat Patterson?

– În ultimii zece ani a fost cînd închis, cînd liber. Cu vreo șase luni în urmă tata a aflat că a fost eliberat și s-a evaporat. Avocații ar fi trebuit să fie informați, la fel și prietenii tatălui meu, dar nimeni nu a știut nimic. Tata a aflat din întîmplare. Bătu din palme. Gata. Subiectul este încheiat. Ați venit să mă interogați în legătură cu împușcăturile. Doar n-ați uitat?

Max îi făcu semn lui Ben, care își trase scaunul aproape de măsuța de cafea.

– Să începem. Pornește reportofonul, Max.

Ben rosti data, ora, locul și numele persoanelor care participau, după care o întrebă:

– Doctore Sullivan, ai asistat la împușcarea agentului Sean Goodman?

– Da.

– Spune-ne ce s-a întîmplat, din clipa în care ai părăsit spitalul. Am înţeles că ieşiseşi să alergi. Aşa este? Ar fi bine să începi de-aici.

Acum că nu mai discutau despre Patterson, Ellie putea în sfîrşit să respire normal, fără să mai simtă că o gheară îi strîngea pieptul. Încercă să fie cît mai explicită, povesti ce văzuse, după care i s-au pus o mulţime de întrebări. Îl descrise cu uşurinţă pe bărbatul care îl împuşcase pe Goodman. Nu i-a fost însă la fel de uşor să o descrie pe femeie. A precizat însă cu tărie că nu credea să-i poată identifica, dacă i se cerea.

– El s-a uitat spre mine, dar avea ochelari de soare. Am văzut cum îi aluneca transpiraţia pe faţă. Ochelarii i-au alunecat la un moment dat pe nas şi i-am văzut ochii, dar preţ de numai o secundă. Cînd şi-a îndreptat arma în direcţia mea, m-am aruncat la pămînt.

– Descrie-l, îi ceru Ben.

– Avea cam un metru optzeci. Purta o haină închisă la culoare şi pantaloni negri.

– Dar femeia?

– Era îmbrăcată complet în negru. Pantaloni negri, bluză neagră. Era mai mică de înălţime decît el. Cam un metru şaptezeci.

– Ce altceva ai mai observat la ea?

– Arăta ciudat. Avea o perucă brunetă care-i stătea strîmb. Iar ochii nu păreau reali.

– Cum adică?

– Erau... fosforescenţi. Cu siguranţă avea lentile de contact, adăugă repede, de teamă ca el să n-o

creadă nebună. Totul s-a petrecut foarte repede şi nu s-au uitat mai deloc în direcţia mea.

Ben îi mai puse cu calm o serie de întrebări. Părea foarte degajat, dar Ellie bănui că voia doar să o facă să se simtă în largul ei. Ştia din experienţă că atunci cînd un poliţist sau un agent federal erau răniţi, colegii lui răscoleau tot oraşul ca să prindă făptaşul sau făptaşii. Sean Goodman nu le era doar prieten, era agent. Să ia lucrurile foarte uşor? Nici pomeneală.

– Ce v-a spus Goodman? îi întrebă ea. Şi el i-a văzut.

– Da, i-a văzut, încuviinţă Ben.

– Sean a văzut o femeie şi un bărbat mergînd repede pe stradă. Nu ştim sigur dacă le-a văzut feţele înainte să fie împuşcat. Aşa cum ai spus şi tu, erau deghizaţi, îi explică Max.

– Dacă ar fi fost mai aproape... începu Ben.

Ellie clătină din cap şi îl opri:

– Dacă era mai aproape ar fi fost rănit mai grav, mai ales dacă îl nimerea în piept. Rănile astea sînt tare... păcătoase.

– De ce nu purta vestă? îl întrebă Ben pe Max. Ştii?

– Trebuia să rămînă în maşină, iar dacă ieşea trebuia să-şi pună imediat vesta. Faber şi Stanley îşi scoseseră deja vestele. Au crezut că totul se terminase. Poate că şi Sean a crezut acelaşi lucru.

– Da, este posibil.

– Dar copiii care au făcut semn ambulanţei? Trebuie să-i fi văzut pe cei doi.

– Nu le-au văzut feţele. Max părea iritat.

– Parcul era plin. Poate că i-a văzut totuşi cineva...

– Am verificat, răspunse el scurt şi închise reportofonul.

Ellie se încruntă:

– Întotdeauna eşti aşa de morocănos?

Surprins de întrebarea ei, Max repetă:

– Morocănos?

– Aşa e, azi e cam morocănos, interveni Ben.

– Morocănos, pe naiba!

Rîzînd, Ellie dădu perna de-o parte şi se ridică.

– Eu merg să-mi iau o Cola dietetică. Voi vreţi ceva?

– Vreau şi eu o Cola, spuse Ben.

Ea se întoarse spre Max:

– N-ar fi trebuit să te fac morocănos. Al avut o zi grea. Prietenul tău a fost împuşcat iar planul vostru de a-i prinde pe cei doi a eşuat. Se îndreptă spre bucătărie şi adăugă: e normal să fii morocănos.

– De obicei e tare voios, rîse Ben. Telefonul mobil îi vibră şi se opri să citească mesajul. Ellie, pot să-ţi pun o întrebare de natură medicală?

Ea se ivi în pragul uşii.

– Bineînţeles. Ce vrei să ştii?

– Ce înseamnă cînd o femeie însărcinată are simptomele unei indigestii?

Ea crezu la început că glumea, dar mai apoi îi văzu expresia îngrijorată.

– Înseamnă că are indigestie.

El nu era prea convins. Îi citi simptomele soţiei lui cu voce tare, îi spuse că era însărcinată în patru luni şi că mai pierduse o sarcină, tot la patru luni.

Ellie își luă mobilul.

– Cum o cheamă?

– Addison.

– Dă-mi numărul ei.

Se sprijini de tocul ușii și începu să scrie un mesaj cu o viteză uimitoare.

Ben era impresionat.

– Ești foarte rapidă.

– Fac asta de ceva vreme, îi zîmbi ea.

Ellie îi dădu cîteva sfaturi și termină mesajul spunîndu-i că putea să o întrebe orice, cînd mai avea nevoie.

– Mulțumesc, îi spuse Ben. Își face o mie de griji.

Ellie îi dădu și lui numărul ei de telefon.

– Poți să-mi trimiți și tu mesaje dacă te neliniștește ceva.

Ellie se întoarse cu cutiile de Cola. Îi întinse una lui Ben și se așeză pe scaunul de lîngă Max.

– Sean va avea probleme pentru că nu a purtat vesta?

Max îi răspunse:

– Are deja probleme. A fost împușcat.

Nu voise să spună asta, dar nu insistă.

Max porni din nou reportofonul.

– Mai dorești să-l pui vreo întrebare lui Ellie?

– Nu. Cred că am terminat. Rămîi prin zonă, nu-i așa? Sau pleci în Europa?

– Ai uitat partea cu „sînt săracă"?

El rîse.

– Ai dreptate. Deci nu pleci în Europa.

– Plec la Winston Falls săptămîna viitoare, la o nuntă. Pînă atunci rămîn în oraş. Mă puteţi suna oricînd pe mobil.

Max închise din nou reportofonul, în timp ce Ben o întreba:

– Unde e Winston Falls?

– În Carolina de Sud.

– Familia ei locuieşte acolo. Acolo s-a născut, îl informă Max.

– Cît de des te duci acasă?

– Nu foarte des.

– După nuntă mai pleci pe undeva?

– Nu. Mă întorc aici... pentru un timp.

– Cred că am terminat, spuse Max şi încercă să se ridice.

Ellie îi puse o mînă pe genunchi, oprindu-l.

– Acum e rîndul meu să pun întrebări.

– Nu e asta procedura, zise el.

Ea îl ignoră:

– De ce eraţi în parc?

Îi răspunse Ben:

– FBI-ul este de mult timp pe urmele lor. Ultima oară nu i-am putut aduce în faţa tribunalului. Cînd am auzit de tranzacţie le-am întins o cursă.

– Despre ce era vorba? Despre droguri?

– Arme, spuse el. Arme foarte sofisticate.

Înainte ca ea să-i mai pună vreo întrebare, telefonul începu să sune. Ben se uită cine îl suna şi spuse:

– Trebuie să răspund.

Dispăru în bucătărie, să poată vorbi în linişte. Ellie se întoarse spre Max. Abia atunci îşi dădu

seama că mîna ei se afla încă pe genunchiul lui. O trase repede.

– Ce a vrut să zică? De ce nu au fost judecaţi?

– Martorii nu au putut să depună mărturie.

– Nu au putut sau nu au vrut?

– Nu au putut.

Ea nu-l forţă să-i explice. Continuă:

– Ce n-a mers bine acolo, în parc?

– O mulţime de lucruri.

Era singura explicaţie pe care avea să o primească, îşi dădu ea seama după cîteva secunde de aşteptare. Îi puse o altă întrebare:

– Ben spunea că îi urmăriţi de ceva vreme. Ştiţi deci cine sînt?

– Da.

– Şi?

El nu-i răspunse imediat, aşa că ea îl înghionti cu piciorul. Surprins, Max zîmbi:

– Îţi dai seama că tocmai ai lovit un agent federal?

– Doar l-am împrîncit puţin. Acum mă pregătesc să-l lovesc.

– Sînt Calvin şi Erika Landry.

– Vezi? A fost greu?

El rîse. Ellie era bucuroasă că tensiunea dispăruse de pe chipul lui, chiar şi pentru cîteva secunde.

– N-am auzit în viaţa mea de ei, spuse ea.

– Nici nu credeam. De obicei nu fac afaceri aici. Îi urmărim de ceva vreme. Ştiam că vor fi în parc şi am sperat să-i prindem asupra faptului. Din nefericire au scăpat înainte ca cineva să-i poată

identifica. De aceea sînt martorii oculari atît de importanţi. La cazul acesta au lucrat prea mulţi agenţi, de prea mult timp.

– Cu tine cum rămîne?

– Cu mine?

– Locuieşti în St. Louis? Sînt curioasă să aflu mai multe despre caz, adăugă ea în grabă, ca să nu o considere prea băgăcioasă.

Max se ridică şi puse reportofonul în buzunar.

– De şase ani locuiesc în Honolulu.

Nu-şi dădea seama de ce era atît de şocată. Dar era. Abia îl cunoscuse şi era total nepotrivit pentru ea. Cu toate astea, însă, el avea ceva... Adevărul era că nu se mai simţise niciodată atît de atrasă de un bărbat. Nici măcar de fostul ei logodnic.

Totul era foarte confuz. Nu-şi dorea să aibă o relaţie cu acest bărbat, dar i-ar fi surîs această posibilitate? Nu mai înţelegea nimic.

Creierul ei era extrem de obosit şi de aceea reacţia fizică era atît de intensă, îşi spuse ea. Asta trebuia să fie. Endorfinele ei o luaseră razna. Unul din motive era lipsa de somn. Altul era faptul că nu avea deloc viaţă socială.

Mai exista şi o altă teorie: era nebună. Complet nebună.

Ben terminase convorbirea şi îşi bea Cola, sprijinit de tocul uşii. Se îndreptă cînd Max spuse:

– Plecăm.

– Ellie va figura pe lista martorilor? îl întrebă el.

Max clătină din cap.

– Lista o întocmeşte Hughes. Iar dacă numele ei ajunge acolo, ştii ce se va întîmpla.

– Am putea împiedica asta.

– Din Honolulu? Imposibil.

Ce să împiedice? se întreba Ellie. Aşteptă ca Ben sau Max să îi explice, dar nici unul din ei nu o făcu.

– Îţi spun eu că Hughes va...

Max îl întrerupse:

– Am spus nu.

Se apropie de uşă şi o deschise. Ben lăsă cutia pe bufetul din bucătărie şi se îndreptă spre uşa pe care Max o ţinea larg deschisă.

– Îmi pare rău că nu v-am putut fi de mai mare ajutor, le spuse Ellie puţin uimită de plecarea lor grăbită.

– E în regulă. Max dădu să închidă uşa dar se opri. Nu spuse nimic cîteva secunde, de parcă şi-ar fi cîntărit gîndurile, apoi o întrebă: e vreun restaurant bun pe-aici, pe-aproape?

– Dacă îţi place mîncarea italienească, du-te la *Trellis*. Ţinuta nu e obligatorie. Clienţii vin şi în şort,dar şi la costum.

– Bine. Vin să te iau mîine seară la şapte.

Ea închise uşa în urma lui şi abia după aceea reacţionă:

– Stai puţin... Cum?

CAPITOLUL 5

S-a dovedit a fi extrem de uşor să afle cine era femeia care alerga prin parc.

Împuşcături lîngă spital şi agenţi FBI mişunînd peste tot, asta da ştire! Toate posturile locale şi-au început buletinul de ştiri cu un reportaj despre agentul rănit şi despre urmărirea făptaşilor. Spitalul încă mai vuia după incident. personalul, voluntarii, chiar şi pacienţii discutau numai despre asta. Unii chiar înfloreau povestea.

Willis Cogburn ştia cum funcţionează bîrfa şi a folosit-o în avantajul lui. Îmbrăcat în uniforma unui curier a intrat în spital cu un ghiveci pentru Sean Goodman. Era după-amiaza tîrziu cînd a făcut livrarea iar holurile erau goale, cu excepţia cîtorva voluntari care se ofereau să-i ajute pe cei care aveau nevoie.

Un domn în vîrstă, grizonant, pe al cărui ecuson era scris „Roland" a căutat numărul salonului şi l-a scris pe o hîrtie pe care a ataşat-o de funda mare, roşie a ghiveciului. L-a aşezat apoi în căruciorul cu

aranjamente florale care urmau să fie duse în saloane.

Willis nu mai avea nevoie să întrebe numărul salonului în care era internat Sean Goodman. Așa că l-a provocat la o discuție pe voluntar.

– Cum se simte agentul FBI? Sper să supraviețuiască, spuse Willis.

– Se simte foarte bine, răspunse Roland. Un brancardier tocmai mi-a spus că l-au mutat de la *Terapie Intensivă* într-un salon obișnuit. Ar putea fi externat poimîine.

– Asta e bine, spuse Willis. Adăugă, clătinînd din cap: a fost mare agitație pe-aici, nu-i așa? Erai de serviciu cînd s-a întîmplat?

– Eram, sigur că eram, dar n-am văzut nimic din ce s-a întîmplat. Nici măcar împușcăturile nu le-am auzit. Slavă Domnului!

– Dar ce s-a întîmplat de fapt?

Roland i-a povestit ce auzise și el de la alții. Cînd a terminat, un alt voluntar pe nume Bill a mai adăugat cîte ceva:

– Eu am auzit că o femeie și un bărbat fugeau de agenții federali. La un moment dat bărbatul s-a întors și l-a împușcat pe cel care se afla cel mai aproape de ei.

Roland își trase un scaun mai aproape:

– Asta am auzit și eu.

– I-au prins pe cei doi? întrebă Willis deși știa deja răspunsul.

– Nu, zise Bill.

– Îi vor prinde, interveni Roland. Şi vor fi închişi pentru multă vreme. Nu scapi uşor cînd împuşti un agent FBI.

– Ştiţi cumva de ce erau urmăriţi? îi întrebă Willis sprijinindu-se de tejgheaua de la recepţie, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

– Vînd arme sau droguri, nu ştiu exact, îi răspunse imediat Bill.

– Eu nu am auzit asta, clătină Roland din cap. Una din secretarele de la *Internări* m-a spus că a aflat de la un gardian că vindeau informaţii secrete.

Ca să nu-i lase să se lanseze într-o polemică, Willis a deturnat discuţia într-o altă direcţie:

– FBI-ul le cunoaşte identitatea?

– Poliţiştii şi agenţii guvernamentali au împînzit spitalul, căutînd informaţii şi martori, zise Roland.

– Miles de la *Radiologie* mi-a spus că agentul a fost suficient de aproape ca să-i poată identifica la nevoie.

– E grozav, zise Willis. Dar ştiţi ce am auzit eu?

– Ce? îl întrebă Roland.

– Că mai era o fată în parc, care se pare că ar fi asistat la întîmplare. Cineva spunea că e o elevă de la liceul din apropiere.

Roland pufni superior:

– Care elevă? A fost doctoriţa Sullivan. Ţie ţi se pare că aduce cu o elevă de liceu, Bill?

– Bineînţeles că nu. Mai degrabă a studentă.

– Ce specialitate are? întrebă Willis.

– Este chirurg, îi răspunse Bill. Ea l-a operat pe agent. Din fericire pentru el, se afla în preajmă cînd a fost împuşcat.

– Mare noroc, într-adevăr. Mai sînt şi alţi martori?

– Sînt sigur că cei de la FBI îi vor găsi, dacă au fost suficient de aproape. Oricum, interoghează pe toată lumea.

– Aşa este. Şi pe mine m-au oprit după-amiază, cînd veneam, şi mi-au pus întrebări.

După cîteva minute Willis Cogburn se întoarse la maşină. Parcase mult în spate ca să nu vadă nimeni că nu venise cu maşina unei florării. Cum a intrat în maşină a format un număr de telefon.

Nu şi-a pierdut vremea cu politeţuri:

– Goodman va fi externat cel tîrziu poimîine. E în salonul 412. Trebuie urmărit, să nu-l externeze mai devreme. Nu uita, George. Nu acţionăm pînă nu ne dă Cal semnalul. Trebuie doar să fim pregătiţi.

– Ai aflat cine e fata?

– Da.

– Atunci să ne apucăm de lucru. Cu cît mai devreme cu atît mai bine, zic eu.

– Nu hotărîm noi. Ştii instrucţiunile. Eu mă ocup de ea exact atunci cînd tu ai grijă de Goodman. Cal nu vrea să ne abatem de la plan. Vrea să se întîmple simultan.

– Cal nici nu ştie sigur dacă Goodman sau fata îi pot identifica, spuse George.

– E prevăzător, răspunse Willis. Nu vrea să rişte. Şi ne dă o groază de bani.

– Aşa este, zise George. Dar nu vedem restul de bani pînă nu ne facem treaba. Cum am spus, cu cît mai repede, cu atît mai bine.

– De cîte ori vrei să-ţi spun? Aşteptăm semnalul. Willis ridicase tonul. Ai fost în armată, pentru numele lui Dumnezeu! Fii disciplinat! Ar trebui să fii obişnuit să primeşti ordine. Nu trebuie să-l supărăm pe Cal. Te-am luat să mă ajuţi pentru că eşti fratele meu, dar e gîtul meu în joc. Nu te pripi. Dacă îţi faci bine treaba, te vor mai căuta şi altădată şi de fiecare dată vei cîştiga frumos. Aşa, ca mine. Ai răbdare.

Din nefericire George nu era prea răbdător din fire.

CAPITOLUL 6

Nu era cea mai neobişnuită invitaţie din cîte primise Ellie. De fapt nici nu intra în topul primelor zece. Totuşi i se părea ciudat. Întrebarea se menţinea: îi dăduse Max întîlnire sau nu? Reluă conversaţia în minte de cîteva ori şi hotărî: nu, nu o invitase. O anunţase.

Poate că nici nu era o întîlnire în adevăratul înţeles al cuvîntului. Probabil venea şi Ben. Cei doi se aflau în oraş pentru scurt timp şi aveau nevoie de cineva care să cunoască oraşul, care să le recomande un restaurant bun. Da, asta trebuia să fie... sau poate nu?

De cîte ori îşi amintea, o bufnea rîsul. Max îi lăsase cartea de vizită pe măsuţa de cafea. Putea să-l sune oricînd şi să contramandeze, dar nu a făcut-o. Şi-a petrecut în schimb toată după-amiaza răscolind prin garderoba jalnică, încercînd o rochie după alta. S-a hotărît în final la o rochie alb-negru strînsă pe talie care îi ajungea pînă la mijlocul genunchiului. Şi la balerinii negri cumpăraţi cu un

an în urmă. Avea de ales între ei, şlapi sau pantofi de sport. Pantofii cu toc pe care îi purtase cu o lună în urmă la banchetul spitalului ieşeau din discuţie. O dureră picioarele o săptămînă.

Şi-ar fi pus bijuterii, dar nu avea. Avea doar o inimioară din argint pe care i-o făcuse cadou bunica ei cînd împlinise optsprezece ani, dar i se rupsese lănţişorul şi nu avusese timp să-l ducă la reparat.

Şi-a periat părul şi l-a lăsat liber pe spate, s-a fardat, s-a parfumat – era gata de plecare.

A fost gata fix la ora şapte iar el a fost punctual. A părut surprins cînd a văzut-o, de parcă s-ar fi aşteptat la altcineva.

– Eşti frumoasă, i-a spus.

Şi el arăta foarte bine. Se tunsese şi se bărbierise. Statura lui masivă o intimida încă. Purta pantaloni negri, o cămaşă bleu cu mînecile suflecate şi desfăcută la gît. Şi pistolul... nelipsitul pistol de la centură.

A închis uşa în urma lor şi a aşteptat-o să încuie. Ea şi-a pus cheile în geantă şi a pornit-o în jos pe scări.

– Vine şi Ben? l-a întrebat.

El zîmbi:

– Eşti obişnuită să ieşi cu doi bărbaţi odată?

Ea se întoarse spre el.

– E o întîlnire, deci?

El se apropie de maşina închiriată, un SUV nou-nouţ.

– Într-un fel.

Schimbă subiectul înainte ca ea să-i ceară explicații.

– Rezervarea este pentru șapte și jumătate, dar am fost ocupat și nu mi-am descărcat ruta de pe Internet. Știi tu drumul? Sau pornim GPS-ul?

– Știu drumul. Cum adică „un fel de întîlnire"?

– Hai să nu mai vorbim nimic despre serviciu pînă după masă, ce zici?

Despre serviciu? Deci nu era o întîlnire. Atunci ce voia de la ea?Iar dacă era vorba de serviciu, de ce nu era și Ben de față?

Trebuia să afle, se hotărî ea.

– Ce face partenerul tău?

– Lucrează, îi răspunse el. Să știi că ai făcut treabă bună cu soția lui, cu Addison. Își face o mie de griji.

– Da, știu, zîmbi ea. Am primit trei mesaje de la ea.

– Nu-i rău. Trei în douăzeci și patru de ore?

– Nu. Trei în ultima oră. E o drăguță. Puțin cam nevrotică în privința copilului, dar e de înțeles.

– Ai plăcea-o dacă ai cunoaște-o.

– O plac deja. Am stat de vorbă o oră la telefon, ceva mai devreme.

Se așezase picior peste picior și își dădu seama că el observase. Ajunseseră la un semn de „cedează trecerea", dar el nu părea prea grăbit să demareze.

– Cînd termini să-mi studiezi picioarele, fă-o la stînga.

El nu era deloc stînjenit.

– Ai picioare frumoase. Mi-e foame. Mai avem mult?

– Sîntem aproape, îi răspunse, întorcîndu-se spre el. Avea un profil frumos. Totul la el emana putere şi o făcea să se simtă în siguranţă. De fapt, orice om cu pistol şi insignă ar fi avut acelaşi efect asupra ei. Şi totuşi Ellie simţea că era mai mult de atît. Era nerăbdătoare să afle ce ascundeau ochii lui pătrunzători.

– Cum e în Honolulu?

– Frumos. Vremea e bună mereu,dar oraşul este foarte aglomerat. Vino să te convingi.

– Nu ştiu să fac surfing, glumi ea.

– Nu trebuie neapărat.

– Dar tu?

– Dacă fac surfing? Nu.

– Pare distractiv. Mi-ar place să vizitez cîndva Honolulu. Mă atrage clima, mai ales în ianuarie, cînd aici e zăpadă. Parcă spuneai că locuieşti acolo de şase ani.

– Aşa este.

– Unde-ai copilărit? Cu siguranţă nu în Hawaii.

– De ce nu? o întrebă privind-o.

– Pentru că eşti prea... Ar fi vrut să spună ţîfnos, dar se răzgîndi. Prea aspru, încheie ea fraza. Restaurantul este chiar după colţ. Parcarea este în spate.

O maşină tocmai ieşea, iar Max îi luă repede locul. Îi deschise portiera, aşteptînd ca ea să-i explice, dar ea îi zîmbi şi păşi pe aleea care ducea la restaurant. El nu se putu abţine să nu-i urmărească unduirile şoldurilor.

O prinse din urmă.

– Aspru, deci?

– Poate că nu e termenul potrivit, dar ai ceva care...

– Da? Şi dacă ţi-aş spune că am crescut în Los Angeles?

– Nu prea cred.

El rîse.

– Eşti o figură. Ştii asta?

– De ce? Ai copilărit sau nu acolo?

– Nu, dar...

– Ştiam eu. Cei de acolo sînt mult mai bine îmbrăcaţi.

– Faci nişte constatări...

Au intrat în restaurant. Max murmură:

– Urăsc aglomeraţia.

O luă de braţ şi se îndreptă spre o femeie elegantă care avea în faţă un caiet cu rezervări.

– Masa dumneavoastră va fi gata imediat, domnule Daniels, îi spuse ea zîmbind. Dacă doriţi, puteţi aştepta la bar. Vă chem eu.

Max văzu că şi barul era înţesat. La capătul barului era un scaun liber. Îi puse mîna pe spate, ca să o ghideze într-acolo, cînd un bărbat gras, cu o figură jovială, o strigă pe Ellie din celălalt capăt al încăperii. Îşi făcu loc printre mese, iar cînd ajunse lîngă ea o luă în braţe, sărutînd-o pe ambii obraji.

Tommy Greco, proprietarul restaurantului, era un fost boxer al cărui nas fusese spart de mai multe ori. Se zvonea că în ring ar fi fost nemilos, dar în afara lui era blînd şi calm. Nu se enerva niciodată,

poate doar atunci cînd bucătarul punea prea mult usturoi în faimoasele lui *spiedini* de pui.

Îi dădu drumul lui Ellie din îmbrățișare și spuse:

– Prietenul tău are pistol.

– Se asortează cu insigna, îi răspunse ea.

Făcu un pas înapoi și le făcu cunoștință celor doi.

– Am auzit de schimbul acela de focuri, îi spuse el lui Max. Se întoarse spre Ellie și adăugă: și am auzit că tu l-ai operat pe agentul care a fost împușcat.

– De unde-ai aflat că eu l-am operat, Tommy? îl întrebă ea. Știa că se dăduse la știri și în toate ziarele, dar numele chirurgului nu fusese pomenit.

– Pușfoaico, știi foarte bine că sînt la curent cu tot ce se întîmplă în orașul acesta.

Îi conduse spre o masă mai retrasă.

– În seara asta mîncați aici. E mai intim.

Desfăcu șervetul și l-l așează lui Ellie în poală.

– Mă bucur că te-am cunoscut, agent Daniels. Să ai grijă de fata mea, auzi? Ți-a povestit cum ne-am cunoscut?

– Nu, răspunse Max.

– Pune-o să-ți povestească cum a fost cu jucătorul de golf care a venit să ia masa cu prietenli lui. S-a întîmplat imediat ce am deschis retaurantul.

Tommy observase deja alți cunoscuți și se îndrepta spre ei cu brațele deschise.

Rămași singuri, Ellie se pregătea să-l întrebe pe Max de ce o invitase în oraș. Apăru un chelner să-i întrebe dacă doreau ceva de băut, pentru început. Cînd acesta se îndepărtă, se întoarse spre Max.

Înainte ca ea să scoată vreo vorbă, el spuse:

– Butte.

– Poftim?

– Butte, Montana. Acolo m-am născut şi am copilărit.

– Bineînţeles. Acum se leagă toate.

– Acum nu mai înţeleg eu nimic.

Cum îi putea explica? Nu era posibil, hotărî ea. Acum înţelegea totul. Era de o energie ieşită din comun, un rebel uşor sălbatic. Da, asta îi sugera: un animal sălbatic, neîmblînzit, asemenea peisajului din Montana.

Max o privea de parcă şi-ar fi pierdut mintile. Ellie realiză că trebuia să-şi pună frîu imaginaţiei.

– Sînt sigură că nu m-ai invitat doar ca să te îndrum spre un restaurant bun. Despre ce voiai să vorbim?

– Hai să mîncăm întîi. Ce-ţi face cu ochiul?

– Aha, eviţi subiectul. Înseamnă că e de rău.

Se pricepea la fel de bine ca şi ea să schimbe subiectul.

– De ce-ţi zice Tommy „puştoaico"?

– Mi-a făcut cunoştinţă cu cîţiva dintre prietenii tatălui lui, toţi trecuţi de optzeci de ani. Pentru ei eram o puştoaică. Tommy mi-a zis de cîteva ori „doctoriţa puştoaică" ceea ce, *à propos*, nu-mi place. I-am spus şi a încetat. Aşa că nici tu să nu încerci.

El rîse:

– N-o s-o fac. Nu te văd deloc ca pe o puştoaică. Cînd ne-am cunoscut abia dacă m-am uitat la tine. Nu ţi-am văzut decît şortul şi coada de cal.

Şi picioarele, recunoscu el în gînd. *Lungi, perfecte*. Cînd te privesc acum, ultimul lucru pe care l-aş putea vedea ar fi o puştoaică, spuse el privind-o adînc în ochi.

Ellie simţea cum i se suia sîngele în obraji; inima îi bătea iar cu repeziciune. Ridică repede meniul şi se prefăcu că-l studiază. Cînd se uită la el, cîteva secunde mai tîrziu, văzu că el o privea încă, dar de data aceasta cu o expresie de concentrare.

– E timpul să-mi spui de ce am venit aici, zise ea lăsînd meniul înapoi pe masă.

– Ai dreptate. Se aplecă spre ea. Nu este un lucru pe care să-l fac de obicei...

Îi sesiză ezitarea. Deveni şi mai curioasă.

– Hai, spune-mi, insistă ea.

– Rămîne între noi, da?

– Da, zise ea.

– Să nu-ţi schimbi povestea, spuse el într-un sfîrşit.

– Care poveste?

– Declaraţia legată de schimbul de focuri, îi explică el. Să nu schimbi nimic din ea.

– De ce aş face asta? îl întrebă ea uimită.

– Pe parcursul investigaţiei vei mai fi interogată de poliţie sau de FBI şi în special de agentul Hughes. S-ar putea să încerce să te forţeze să-ţi aduci aminte detalii pe care nu le-ai pomenit în declaraţiile precedente. Nu spune nimănui mai mult decît ne-ai spus nouă. Şi anume că nu i-ai văzut pe cei doi suficient de bine ca să-i poţi identifica.

Max devenise foarte serios. Ellie se întreba de ce îi spunea el toate astea. Își aminti conversația pe care o avuseseră în apartamentul ei.

– Nu mi-ai spus prea multe despre caz sau despre cei pe care îi urmăreați. Se numesc Landry, nu-i așa?

– Da.

– Mi-ai mai spus și că încercați de mult timp să-i prindeți.

– Eu și Ben am început să lucrăm la caz cînd soții Landry s-au mutat în Honolulu și au început să facă afaceri acolo. I-am arestat și aveam probe suficiente. Aveam trei martori, dar cazul nu a ajuns la tribunal, așa cum ți-am spus deja.

– Nu mi-ai spus însă motivul.

– Doi dintre martori au dispărut. Îi mai căutăm și acum, dar fără succes.

– Și al treilea?

– A fost ucis în timpul unui jaf armat.

Ellie se simți cuprinsă de un fior.

Max o lăsă să digere informația, apoi continuă:

– Avem nevoie de martori care să depună mărturie împotriva lor, care să poată face legătura între ei și crimele comise. Iar cînd acești martori apar, noi trebuie să le garantăm siguranța. Este posibil să intri în programul de protecție al martorilor, dacă poți furniza suficiente informații.

– Oh, nu, așa ceva nu se va întîmpla.

– Știu că viața ta a fost dată peste cap de Evan Patterson. A trebuit să-ți părăsești familia și căminul, ani întregi. Dacă intri în programul de protecție al martorilor...

– Nu pot admite asta, Max. Mi-am petrecut jumătate din viaţă ascunzîndu-mă, şopti ea. Am ajuns la limită. În ultima vreme am devenit ca un bloc de gheaţă. Nu mă pot decide unde vreau să trăiesc iar ideea de a semna un contract mă sperie, chiar dacă e vorba de un singur an.

– Aştepţi să vezi unde este Evan Patterson, nu-i aşa?

Era timpul să recunoască adevărul, îşi spuse ea.

– Da. Îmi controlează viaţa chiar şi acum. Urăsc asta. Iar acum tu îmi spui că ar trebui să mă ascund şi de soţii Landry. Ajunge! răbufni ea. Chiar îmi ajunge. V-am spus, ţie şi lui Ben, că nu îi pot identifica. Nu ar trebui să fiu în siguranţă?

El dădu din cap.

– Poate. Fii însă atentă... şi nu-ţi schimba declaraţia.

– Aşa voi face. Îl studie un minut, gîndindu-se cît de protector era cu ea, după care îl întrebă: ai putea avea necazuri pentru că ai discutat cu mine despre cealaltă investigaţie şi despre martori?

– Nu. N-am furnizat nici o informaţie confidenţială. Ai fi putut la fel de bine să afli toate astea căutînd pe Internet. Toate ziarele au scris despre caz.

– Crezi că cei doi martori mai sînt în viaţă?

– Nu ştiu, zise el clătinînd din cap. Poate s-au speriat cînd au aflat de jaful armat şi au fugit.

Cine i-ar fi putut condamna? se gîndi ea. Inspiră adînc şi îi spuse:

– Îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea.

– Promite-mi că vei fi atentă.

– Promit.

El privi meniul:

– Comandăm?

– Nu prea mi-e foame.

Max citi cîteva rînduri din meniu, după care ridică privirea spre Ellie. Ea se uita în gol şi răsucea absentă lingura de pe masă. Ar fi trebuit să se abţină şi să aştepte pînă după masă ca să-i spună totul despre soţii Landry. Ea intuise însă ceva şi îl forţase să-i dea veştile mai devreme decît plănuise. *Bravo, Daniels*, se dojeni singur. Era aici, lîngă o femeie frumoasă şi sexy şi nu se gîndea decît la pericolul care o pîndea.

Hotărîndu-se să o bine dispună, o întrebă:

– Pot să te întreb ceva?

– Da.

– Pe o scară de la unu la zece, cum ţi se pare că decurge întîlnirea?

CAPITOLUL 7

După ce ospătarul le-a luat comanda, Max l-a spus:

– Toţi bărbaţii de-aici se holbează la tine.

Comentariul lui a surprins-o, aşa că s-a uitat în jur.

– Exagerezi.

Nu exagera deloc. Ellie era răpitoare şi chiar şi el, aşa cinic cum era, fusese fermecat. Iar după ce petrecuse un timp în compania ei îşi dăduse seama că nu era numai frumoasă.

Ellie spuse:

– Ştii, cînd am ieşit din sala de operaţie şi te-am văzut, mi s-a părut că erai extrem de relaxat. Aproape că te-am invidiat.

– Chiar eram relaxat.

Ea nu-l contrazise, dar ceva în privirea ei spunea că nu-l credea.

– Bine... Eram îngrijorat pentru Goodman, recunoscu el. Şi furios.

– Din cauza împuşcăturilor. Era o constatare, nu o întrebare.

– Şi din cauza lor, dar mai ales pentru faptul că soţii Landry scăpaseră. Ar fi trebuit să-i prindem. Iar de data asta nu mai scăpau de proces, îşi spuse.

– Ce legătură are agentul Hughes cu ancheta? Ca să fie mai explicită, adăugă: te-am auzit pomenindu-i numele în apartamentul meu, cînd vorbeai cu Ben.

– Cînd a aflat de implicarea soţilor Landry, Hughes a venit din Omaha ca să preia conducerea anchetei. Îi urmăreşte de patru ani.

– Nu-l prea placi, nu-i aşa?

El ridică din umeri:

– Avem metode diferite.

Tommy se apropia de masa lor. Le umplu paharele şi-i ceru nişte gheaţă unui ospătar care trecea pe acolo.

– I-ai povestit lui Max de jucătorul de golf? o întrebă pe Ellie

– Nu.

– Hai, e o poveste drăguţă. Ellie e tare modestă, îi spuse el lui Max. Dacă nu-ţi spune ea cum s-au petrecut lucrurile, atunci îţi spun eu.

– Ce s-a întîmplat?

Şi Max şi Tommy se întoarseră spre ea. Nu mai avea scăpare, ştia.

– Îmi cam ies din fire cînd sînt provocată, începu ea. Nu mă mîndresc cu asta.

– Ba atunci ţi-ai păstrat calmul, zise Tommy. Nemernicul cu care erai şi-a pierdut cumpătul. Tipul

âla avea un ego cît tot statul Nevada. I se adresă lui Max: ea a încercat doar să nu-l pună într-o poziţie proastă.

– Pînă la un punct, interveni ea.

– Uite ce s-a întîmplat, continuă Tommy. Au venit patru bărbaţi, toţi în jur de cincizeci de ani. Stăteau la masă, de cealaltă parte a restaurantului faţă de Ellie şi tipul acela. Cei patru era gălăgioşi, dar nu din cale-afară. Se distrau şi ei, fără să-mi deranjeze ceilalţi clienţi. Băuseră zdravăn înainte să vină aici. Cine i-ar fi putut condamna? Era o zi toridă, peste treizeci şi trei de grade. Se întoarse spre Ellie: ai de gînd să mă ajuţi?

Ea rîse:

– Comandaseră toţi patru fripturi.

– Clasa întîi. Carne care ţi se topeşte în gură, se laudă Tommy. Mîncărurile mele sînt cele mai bune.

– Din întîmplare m-am uitat la unul din ei chiar atunci cînd lua o îmbucătură. Şi-a îndesat în gură o bucată destul de mare. Nu-mi venea să cred. Am continuat să mă uit la el, sperînd să-l văd mestecînd.

– Ceea ce nu a făcut, rînji Tommy.

– Înţeleg că nu i s-a topit carnea în gură, spuse Max.

– Nu. Ellie continuă: a înghiţit-o toată şi bineînţeles că s-a înecat. A încercat să se ridice de pe scaun dar a căzut la podea.

– Eu n-am văzut ce s-a întîmplat, zise Tommy. Eram ocupat în altă parte dar i-am auzit pe prietenii lui ţipînd după ajutor şi strigînd că avea un atac de cord. Am alergat într-acolo şi l-am văzut întins pe

jos. Se întoarse din nou spre Ellie şi îi spuse: hai, continuă tu. Spune-i ce s-a întîmplat în continuare. Entuziasmul lui Tommy era aproape comic.

– Partenerul meu din acea seară, doctorul Dwight Parish mi-a spus: mă ocup eu. A fugit spre tipul pe care mai tîrziu am aflat că îl chema Chuck.

– Tu ce-ai făcut? o întrebă Max pe Ellie.

– Am început numărătoarea chiar din secunda în care Chuck a încercat să înghită bucata de carne...

Max o întrerupse:

– Cum adică? Ce numărătoare?

– Am cronometrat cît timp a fost lipsit de oxigen, îi explică ea. Întotdeauna număr, ca să ştiu cîte secunde au trecut.

– Tăntălăul anunţă cu glas tare că e medic, spuse Tommy, îngenunchează lîngă Chuck şi începe să îl apese pe piept. Şi el era convins că suferise un atac de cord. Se purta de parcă ţinea o prelegere. Le explica celorlalţi ce făcea în timp ce-l tot apăsa pe piept.

– Apoi ce s-a întîmplat? întrebă Max.

– Am încercat să-i explic lui Dwight că tipul se înecase, interveni Ellie.

– Aşa este, a încercat, recunoscu Tommy. Eram chiar lîngă ea. Tăntălăul n-a ascultat-o deloc, nici atunci cînd i-a spus că l-a văzut înghiţind o bucată mare de carne. Era prea ocupat să-şi vrăjească publicul ca să-i dea atenţie. Cu toate apăsările, camea i nu s-a mişcat din gît, aşa-l?

– Da, zise Ellie.

– Îi priveam îngrijorat. Nu e de bine să-ţi moară un client în restaurant.

Max îl susţinu:

– Cred şi eu că nu este.

– Pe vremea aceea nu ştiam că puştoaica e medic. Tot încerca să-l convingă pe neisprăvit că nu era vorba de atac de cord...

– N-a sunat nimeni la 112?

– Ba da, normal. Spune-i tu ce s-a întîmplat mai apoi, îi ceru Tommy.

– Continuam să cronometrez. I-am cerut polîticos lui Dwight să se dea deoparte.

Max ridică o sprînceană. Ceva în tonul ei îi spunea că nu era întru totul adevărat.

– Politicos, deci?

– Mie aşa mi s-a părut.

– Înainte să-ţi continui povestea, spune-mi: ce fel de doctor este Dwight?

– De-abia îşi terminase rezidenţiatul.

– Ce specialitate?

– Psihiatrie.

– Aha, zîmbi el.

– E o specialitate importantă şi dificilă, spuse ea. Oricum, Dwight suferă de complexul Superman. Era hotărît să-l resusciteze. Dacă avea echipamentul la îndemînă cred că ar fi încercat cu electroşocuri. Spun „ar fi încercat" pentru că nu l-aş fi lăsat eu.

– Dwight pare un mare dobitoc.

Tommy îl aprobă cu o mişcare a capului.

– Hai, continuă, îi spuse el captivat de poveste. Fără să o lase să vorbească, adăugă: nu erai deloc

îngrijorată? Dacă nu puteai extrage bucata de carne?

Ea păru uimită. Parcă nu înțelegea cum de el îi punea o întrebare atît de prostească.

– Mai aveam destul timp. Şi un plan de rezervă. Aveam la îndemînă cuțitul de friptură şi alcool. Dacă era nevoie, îl deschideam. Doar nu era să-l las să moară. Tot ce ți-am povestit noi acum s-a petrecut în mai puțin de un minut, adăugă ea. Par să se fi întîmplat multe, dar totul a decurs foarte rapid. I-am explicat lui Dwight că omul se înecase dar el continua să susțină că știa mai bine, că erau simptomele unui atac de cord. Din nou li se adresa celorlalți şi nu mie. Îmi era greu să mă fac auzită. Sînt chirurg la traumatologie, îi reaminti ea lui Max. Sîntem instruiți să preluăm controlul. Sîntem... agresivi atunci cînd este nevoie. Am încercat să-i explic lui Dwight, dar nu m-a ascultat. Aşa că am făcut ce trebuia...

Tommy termină fraza:

– I-a dat un şut de l-a proiectat în celălalt capăt al restaurantului.

– Tommy m-a ajutat să-l ridic pe Chuck. Am dislocat bucata de carne şi i-am scos-o din gît. Totul s-a terminat cu bine.

– Am vrut să arunc cu bucata de carne după el, dar Ellie nu m-a lăsat, mormăi Tommy. Se dădu deoparte ca să-i facă loc ospătarului care le adusese farfuriile cu mîncare. Mîncați-vă liniştiți salatele. Eu merg să văd ce e cu felul doi.

După plecarea lui Tommy, Max o întrebă:

– Ai mai ieşit cu Dwight?

– Ţi se pare că aş fi făcut-o? Clătină din cap. Pentru că îi băgasem lui Chuck degetele pe gît m-am dus la toaletă să mă spăl pe mîini. Cînd m-am întors la masă, Dwight plecase.

– Un gentleman.

Pe parcursul serii Max i-a pus o mulţime de întrebări despre munca ei. Era evident că o pasiona, că-i plăcea să ajute oamenii, după felul în care îi străluceau ochii cînd vorbea de ei.

– Trebuie să fie stresant în majoritatea timpului.

– Este, îi răspunse ea. Dar tu? Şi munca ta este foarte stresantă.

– Cîteodată, recunoscu el. Zîmbi şi adăugă: infractorii uşor de prins sînt puţini. Asta îmi aduce aminte de un caz de la începuturile carierei mele.

– Ce vrei să spui cu asta?

El lăsă furculiţa jos şi se sprijini de spătar:

– Era vorba de un jaf la o bancă de cartier. Un singur făptaş. Nu cred să fi avut prea mare experienţă. A intrat în bancă cu un fes îndesat pe ochi şi cu pistolul în buzunar. Banca era plină de clienţi. Era agitat, aşa că s-a hotărît să aştepte pînă se mai elibera. N-a vrut să atragă atenţia asupra lui, plimbîndu-se de colo-colo, aşa că s-a aşezat la o masă unde erau formulare.

Pe caseta camerei de supraveghere se vedea clar că a luat un pix şi a început să scrie ceva pe un formular. Trebuie să fi fost tare zăpăcit, pentru că după ce s-a apropiat de tejghea şi a înşfăcat banii, nu s-a mai gîndit să ia cu el şi formularul pe care îl completase.

– Ce scria?

– Era o cerere de angajare.

– Nu se poate! zise ea neîncrezătoare.

– Ba da. Scrisese tot: nume, adresă... L-am ridicat imediat de acasă.

– Nu-mi vine să cred că cineva poate să fie atît de prost.

El dădu aprobator din cap.

– Un prieten care este polițist în Honolulu mi-a povestit despre un tip care a vrut să jefuiască un magazin. A luat banii din casa de marcat și i-a cerut vînzătorului o sticlă de whisky. Din obișnuință, acesta i-a cerut să se legitimeze...

– Iar el i-a dat actele, termină ea fraza.

– Așa s-a întîmplat.

– Mai spune-mi una, îl rugă ea rîzînd.

– Știu cu sutele, dar îți mai spun una și gata. E preferata mea. Despre un tip care a vrut să jefuiască o bancă. A luat cu el o pungă de hîrtie ca să o folosească drept mască. Planul lui ingenios era să și-o tragă pe cap și să intre în forță. A decupat două găuri, pentru ochi, dar nu a probat-o. Cînd și-a pus-o, găurile erau undeva pe frunte. Pe casetă se vede cum intră în bancă cu punga în cap, fluturînd pistolul și cerîndu-le funcționarilor banii. De fapt amenința un ghiveci de flori.

Lui Max îi plăcea rîsul ei și felul în care îi străluceau ochii cînd rîdea. Ospătarul a venit cu nota și a știut că era timpul să plece. Îi părea rău că seara se sfîrșea.

– Dacă Dwight te-a lăsat aici, cum ai ajuns acasă?

– Am vrut să iau un taxi, dar Mary, soţia lui Tommy, m-a dus acasă. Nu e alci în seara asta, altfel Tommy ar fi adus-o la masa noastră să o cunoşti. E foarte mîndru de ea. Sînt căsătoriţi de aproape treizeci de ani.

– Sînt unici.

– Eşti cinic.

– Sînt, cînd vine vorba de căsătorie. Am mulţi prieteni a căror poveste cu „au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi" a durat trei ani.

– Părinţii mei sînt căsătoriţi de multă vreme şi nu sînt o excepţie.

El nu comentă în nici un fel.

– Mergem?

O surprinse cînd o luă de mînă la ieşirea din restaurant. Abia după ce au intrat în maşină şi erau în drum spre apartamentul ei, Ellie a abordat din nou subiectul. Voia să afle ce se întîmplase de gîndea aşa.

– Să înţeleg că părinţii tăi au divorţat?

– Nu. Şi ei sînt căsătoriţi de mulţi ani.

– Şi nefericiţi.

El rîse:

– Nu. Sînt chiar foarte fericiţi.

– Aşa deci...

– Ce anume?

– Cîte foste soţii ai?

– Nici una. Nu am fost căsătorit, o asigură el.

– Relaţii pe termen lung?

– Ce înseamnă la tine „termen lung"?

– Mai mult de trei luni.

El se gîndi puţin.

– N-am avut. Îmi plac femeile, Ellie, dar cele cu care mă culc ştiu prea bine că nu e ceva de durată.

O altă femeie în fiecare noapte? Nu avea curaj să-l întrebe asta.

– Dar tu? o întrebă el. Te vezi cu cineva?

– Nu.

– Cum vine asta?

– N-am timp. *Şi nici n-am simţi dorinţa... pînă ai apărut tu*, adăugă ea în gînd.

– E o scuză, nu un motiv, îi spuse el. Nici ... ştii tu... parteneri de sex ocazional?

Întrebarea lui a surprins-o.

– Nu m-a interesat, pînă acum cel puţin. Am prieteni care fac sex cu prietene de-ale mele. Îmi spun că te eliberează de stres. Dar mie mi se pare prea rece totul, aproape clinic.

Au parcurs restul drumului în tăcere. Ea nu se simţea deloc în largul ei. Se gîndea la răspunsurile pe care i le dăduse. Fără sex, fără partener, fără vreo implicare... Doamne, probabil că o credea o femeie-eunuc! Şi plictisitoare pe deasupra.

Max a parcat în faţa clădirii şi a intrat împreună cu ea. A insistat să-i verifice apartamentul, să se asigure că era în siguranţă, lucru pe care ea l-a apreciat. A durat doar cîteva secunde. A aşteptat în prag cît el s-a uitat peste tot. O lumină blîndă dată de un lampadar lumina livingul.

– Vrei ceva de băut? îl întrebă cînd îl văzu apropiindu-se.

– Nu, mulţumesc.

Era la cîţiva centimetri de ea. Ea înghiţi în sec şi spuse:

– Trebule să-ţi spun...

– Ce anume? Îşi proptise ambele mîini pe uşă, de-o parte şi de alta a ei.

– Mi-a plăcut mai tare partea cu întîlnirea, decît cea cu discuţia serioasă.

– Partea cu întîlnirea nu s-a încheiat încă.

Se aplecă şi o sărută, Buzele lui erau atît de dulci! La început a sărutat-o cu blîndeţe. Ea i-a răspuns la sărut. A oftat cînd limba lui a pătruns înăuntru, atingînd-o pe a ei. Atingerea lui o electriza.

Şi a fost doar începutul.

A cuprins-o în braţe şi a tras-o lîngă el. Gura lui punea stăpînire pe a ei, iar şi iar.

– Cît eşti de dulce! Vocea lui era răguşită. A sărutat-o pe gît şi a simţit-o înfiorîndu-se.

Ea şi-a pus mîinile în jurul gîtului lui şi şi-a trecut degetele prin păr. Se întrebase cum era sărutul lui, dar nici cea mai nebunească fantezie nu egala realitatea. O copleşea. Era un sentiment minunat. O sărută din nou, fierbinte şi umed, făcînd-o să-şi dorească şi mai mult, mult mai mult. Cînd el o îndepărtă uşor, ea îl privi uimită.

– Vrei să rămîn?

Îl sărută pe gît.

– Cred că putem încerca sexul ocazional, îi şopti.

– Scumpo, dacă rămîn nu va fi deloc ocazional.

Îi ridică bărbia spre el. Trebuia să o privească în ochi şi să o audă răspunzîndu-i, înainte să-i smulgă hainele de pe ea.

Telefonul lui a început să sune la o fracțiune de secundă după al ei.

Max a inspirat adînc apoi s-a tras de lîngă ea ca să poată răspunde. Ellie și-a scos telefonul din geantă. Avea un mesaj.

– Vin acum, spunea el. A terminat convorbirea și s-a uitat la Ellie care deschidea ușa.

– A avut loc un schimb de focuri la spital.

În același timp, ea spuse:

– Am fost chemată de urgență.

CAPITOLUL 8

Ellie a vrut să meargă cu maşina ei la spital dar Max nu a fost de acord. Nu voia să o piardă din ochi pînă nu ştia exact ce se întîmplase. Îl ignoră protestele, îi luă cheile din mînă, încuie uşa şi o luă pe sus pînă la maşină.

– S-ar putea să stau toată noaptea în operaţie.

– Te aştept şi te duc acasă.

– Ar putea dura ore întregi.

– Aştept.

Ea nu mai insistă. După cum îşi încleştase fălcile îşi dădea seama că avea de gînd să se încăpăţîneze. Îi arătă o scurtătură, ca să ocolească autostrada, după care o sună pe Wendy, asistenta de la *Urgenţe*, ca să ştie la ce să se aştepte.

– Accident în lanţ pe I-70, îi spuse Wendy. Răniţii sînt pe cale să ajungă. Doctorul Westfield te vrea aici, acum.

– Sînt pe drum, zise Ellie. Am auzit şi că ar fi fost un schimb de focuri.

– Aşa este, chiar în pragul uşii de la *Urgenţe*. Bandele au învăţat să se orienteze. Se împuşcă

acolo unde știu că pot primi ajutor imediat. Nu mai e mult și se vor împușca în sala de operație. Ca să evite intermediarii: medicul de pe ambulanță, brancardierul. Sîntem în plin război aici, Ellie.

– Ajung imediat.

Închise telefonul și se întoarse spre Max, căruia îi repetă ce aflase de la Wendy.

– Mă mir că nu s-a întîmplat mai demult. Cu toată paza, numărul armelor introduse în spital este șocant. Era doar o chestiune de timp pînă să se audă împușcături.

– Ar trebui întărit sistemul de securitate. Triplat, zise el. Doar așa îl poți ține în frîu.

Ea dădu din cap aprobator.

– Pe tine cine te-a sunat?

– Ben.

– Ce căuta la spital atît de tîrziu?

– Trecuse pe la Sean să vadă cum se simte și a auzit împușcăturile. Trebuie să aflăm ce s-a întîmplat, să ne asigurăm că Sean nu era adevărata țintă.

– Crezi că soții Landry ar fi în stare să trimită pe cineva să...

– Paza bună trece primejdia rea.

– Dacă nu mă găsești la *Chirurgie*, caută-mă în salonul lui Sean, îi spuse el.

Camera de gardă arăta asemenea platoului unui film de groază. Toate paturile erau ocupate. Doctorii și asistentele alergau de la un pat la altul, dîndu-le primul ajutor victimelor accidentului de pe autostradă. Printre ele se aflau și membrii unei bande, prinși cu cătușe de barele laterale ale patu-

rilor. Şi ei îşi aşteptau rîndul să fie îngrijiţi. Lîngă ei se aflau poliţişti.

Majoritatea victimelor accidentului erau sub influenţa calmantelor şi nu scoteau un sunet, dar membrii bandei nu erau la fel de tăcuţi. Unii ţipau după calmante mai puternice, alţii strigau obscenităţi şi ameninţări, cerînd să li se dea prioritate. Peste tot domnea haosul.

Ben îi aştepta la intrare.

– E ca la balamuc.

Şi avea dreptate. Trebuiau să ţipe ca să se poată auzi.

Ellie îşi dădu seama că avea încă în mînă mobilul şi nu avea nici geantă, nici buzunare. Fără să stea pe gînduri i-l întinse lui Max. Avea deja cheile casei ei. Putea să-i ţină şi telefonul.

Max şi Ben o urmau în timp ce îşi făcea loc printre tărgi şi paturi.

– Cum se simte Sean? întrebă imediat Max.

– E bine. L-ăm lăsat cu cineva.

– Ce-ai aflat legat de împuşcături?

-Se pare că un poliţist începător păzea uşa de la *Urgenţe*. La un moment dat a intrat un tip, iar cînd s-a descheiat la haină i s-a văzut pistolul. Poliţistul a scos arma şi l-a somat să-i dea pistolul, dar acesta l-a aţintit spre el. N-a avut de ales şi l-a împuşcat. Direct în piept. Există destui martori care pot depune mărturie că a fost autoapărare. Medicii au încercat să-l resusciteze dar era prea tîrziu. Se pare că s-a declanşat un adevărat război între bandele rivale.

– Aşa se întîmplă întotdeauna, zise Ellie.

– Un poliţist mi-a spus că a fost o adevărată baie de sînge ceva mai devreme, într-un depozit părăsit. O ambuscadă, adăugă el. Doi morţi, şase răniţi. Iniţial s-a crezut că tipul care l-a ameninţat pe poliţist venise să se răzbune. Am stat de vorbă cu cîţiva martori şi mi se pare că nu corespunde profilului.

– Nu avea acte la el? întrebă Max.

– Nu. Dar cred că ar trebui să urmărim pista aceasta, îi răspunse Ben.

– De obicei se strîng atîţia răniţi abia după miezul nopţii, remarcă Ellie împingînd o targă ca să poată trece.

Max observă că ea nici nu lua în seamă strigătele şi aşa-zisele complimente care i se adresau. Un tip ras în cap îi spuse ceva atît de obscen că lui Max îi venea să-l strîngă de gît. Ellie nu părea deloc afectată.

– Hei, Ellie, aşteaptă! spuse Ben. Am trecut de lifturi.

– Urcăm pe scări, îi spuse Max.

– Bine, spuse el fără să înţeleagă de ce ar fi vrut cineva să urce în fugă trei etaje cînd liftul era chiar acolo şi funcţiona.

Max urcă înaintea lor şi deschise uşa de la etajul patru. Ellie dădu scurt din cap în semn de rămas-bun şi alergă spre vestiar să se schimbe. Un bărbat de şaptezeci de ani o aştepta pe masa de operaţie. Maşina lui fusese strivită între o alta şi un camion, pe autostradă. Rinichiul îi fusese perforat. În următoarele ore avea să suporte o nefrectomie parţială.

L-a revăzut pe Max abia pe la unu noaptea. Se afla în salonul lui Sean, așa cum îi spusese. Stătea tolănit pe un scaun și urmărea un canal de știri. Sunetul era dat atît de încet încît ea nu-și dădu seama dacă auzea ceva. Ben era și el acolo. Dormea dus pe un scaun la intrarea în salonul lui Sean.

Ben se trezi cînd ea trecu pe lîngă el. Speriat, sări în picioare. Cînd își dădu seama cine ea, se dădu înapoi ca Ellie să poată ajunge la Sean.

Ellie se schimbase deja în hainele de stradă. Dacă tot era acolo, se hotărî să îi controleze incizia. Își puse o pereche de mănuși și îndepărtă ușor pijamaua de spital. Sean continua să doarmă. Cînd termină, îl văzu pe Max așteptînd-o în prag. Avea părul răvășit și arăta al naibii de sexy.

Poate cineva să fie prea obosit pentru sex? Ellie cădea din picioare și totuși îl dorea. Bine că Max nu-i putea citi gîndurile.

În timp ce mergeau pe coridor el comentă:

– E trecut de miezul nopții. Cum se face că arăți atît de bine?

Se uitase în oglindă după ce se schimbase și știa că arăta ca naiba.

– Cred că ai nevoie de ochelari.

– Nu am, zîmbi el.

Au coborît scările fără grabă. Ellie era obișnuită să alerge peste tot, dar nu o deranja să înctinească ritmul. Se lupta cu dorința de a se sprijini de el.

– Acum ce urmează? îl întrebă ea.

– Te duc acasă, îi răspunse.

– Mă refer la cazul Landry.

– Mîine – azi, de fapt – după ce dormi puţin va trebui să vii la poliţie să te uiţi la nişte fotografii. Agentul Hughes va fi acolo.

– Tu nu?

– Ben şi cu mine mai avem cîteva hîrţoage de făcut, după care ne întoarcem în Honolulu.

Toate gîndurile ei: cum îi smulgea hainele, cum făceau sex nebun, se opriră brusc. Putea fi o noapte grozavă, ştia, dar una singură. Sexul ca divertisment avea preţul lui... mai ales în cazul ei. Ea nu era într-atît de experimentată încît să facă sex cu un bărbat şi să-l uite a doua zi dimineaţă. Max pleca pentru totdeauna şi nu avea să-l revadă vreodată. Aşa că era mai bine să-şi spună la revedere şi să plece fiecare pe drumul lui.

Hotărîrea fiind luată, se relaxă.

Lui Max îi sună telefonul. Era Ben.

– Credeam că eşti în drum spre hotel, zise Max.

– Sînt la *Urgenţe,* răspunse Ben. Avem o problemă. Un ofiţer de poliţie are nevoie de ajutor şi m-am gîndit la tine. E vorba de un copil. Poţi să treci pe aici?

– Da.

Ellie şi Max au scurtat drumul prin camera de gardă, observînd cîtă linişte era acum. Holurile erau goale şi nu au mai fost nevoiţi să facă slalom printre paturi.

După colţ îi aştepta Ben. Stătea în faţa unei uşi, cu braţele încrucişate pe piept, blocînd accesul. Un poliţist mai tînăr, un bărbat între două vîrste şi un asistent stăteau în faţa lui. Se certau. Asistentul

ținea în mînă niște chei și ar fi vrut ca Ben să se dea deoparte, să deschidă ușa. Ben nu se clintea.

– Dă-te din drum că deschid eu, cu un glonț, sugeră bărbatul mai în vîrstă. Scoase un pistol de calibru mic din buzunar. Dă-te din calea mea, altfel...

Ben a reacționat cu o viteză uimitoare. Înainte ca bărbatul să clipească măcar i-a confiscat arma și i-a întins-o polițistului.

Polițistul îl privea uimit.

– Cum de-ai putut intra înarmat în spital, Gorman? Și ce aveai de gînd să faci cu ea? Ești doar asistent social – și unul destul de prost. Ar trebui să-ți cauți o altă slujbă.

– Am permis de port-armă, răcni Gorman. Lucrez într-o zonă rău-famată. Trebuie să mă pot apăra. Dă-mi pistolul înapoi.

– Securitatea lasă de dorit aici, îi șopti polițistul lui Ben.

– Vreau să-ți văd permisul, îi ceru Ben.

– E în torpedou.

– Ce se întîmplă alci? întrebă Max.

Ben îi făcu semn spre asistentul social și spuse:

– Lucrurile au scăpat de sub control.

– Da? Care e problema?

Ellie îl știa bine pe Gorman. Era rău și-i plăcea să-și dea importanță.

Gorman începu să-i explice ceva, dar Max ridică o mînă și-i făcu semn polițistului:

– Povestește-mi tu.

– Gorman a ieșit de la *Urgențe* tîrînd după el un pușți.

– Sînt asistent social. Am dreptul să... începu Gorman. Închise rapid gura văzînd expresia lui Max.

Max îl citi numele poliţistului şi spuse:

– Continuă, Lane.

– Băiatul ţipa, iar Gorman continua să-l tîrască. Asistentul – dădu din cap în direcţia tînărului cu cheile – îl ţinea de cealaltă mînă. Pe băiat îl durea, se vedea clar.

– Foloseam forţa pentru că era necesar, se apără Gorman.

– El mi-a zis să-l ţin, se apără asistentul.

– În orice caz, spuse tare poliţistul, ca să-i acopere şi să-i oblige să tacă, puştiul a scăpat. A fugit într-un salon unde un medic examina un pacient şi a pus mîna pe un bisturiu. După care s-a încuiat aici.

– Cîţi ani are?

– Nouă sau zece.

– Dumnezeule! Şi tu îl ameninţi cu pistolul? îl întrebă Max pe asistentul social.

Gorman îngheţă văzînd furia din ochii lui Max. Se dădu un pas înapoi, hotărît să nu cedeze.

– Băiatul va fi închis. Dacă mi se împotriveşte nu...

Max se întoarse spre asistent şi îi spuse:

– Deschide-mi uşa, dar să nu pleci nicăieri. Noi doi n-am terminat încă.

Mîinile asistentului tremurau. A încercat trei chei pînă să o nimerească pe cea bună. S-a dat grăbit de-o parte.

– Lane, condu-i pe aceşti doi domni în sala de aşteptare şi aşteptaţi-mă acolo, îi ordonă Max. Se întoarse spre Ellie: nu durează mult.

A intrat în încăpere şi a închis încet uşa în urma lui.

Ellie s-a îndreptat spre biroul asistentelor să se intereseze de băiat. O cunoştea pe asistenta care era de gardă. Se numea Mary, era o femeie dulce, destul de în vîrstă, într-o eternă cură de slăbire.

– Ce-mi poţi spune despre...

– Băiatul terorizat de Gorman?

Ellie încuviinţă din cap. Mary se dădu mai aproape ca să nu fie auzită şi de alţii.

– Nu ştiu cine a sunat la Protecţia Copilului. Băiatul şi fratele lui au fost implicaţi într-un accident rutier. Fratele lui, care e mai mare, tocmai a ieşit din operaţie. Fractură, îi explică ea. Cel mic are cîteva tăietur, dar nimic grav. Ne-a spus că mătuşa lor vine mîine dimineaţă să-i ia. Atît şi nimic mai mult. După care a venit Gorman, ca o furtună. M-am gîndit să chem paza, dar tocmai atunci a venit Lane, poliţistul şi mi-a dat o mînă de ajutor.

Ben veni lîngă Ellie. Îşi dădu seama că era neliniştită după privirile pe care le arunca spre uşă.

– Nu-i nici o problemă. Un copil de nouă ani cu un bisturiu nu constituie o problemă pentru el. A trecut prin situaţii mult mai periculoase.

Asta nu o liniştea deloc.

– De ce n-ai apelat la Lane? De ce l-ai chemat pe Max?

– Pentru că se descurcă cel mai bine în asemenea cazuri. Ştie ce se petrece în mintea

băiatului. Max îl poate ajuta. În curînd băiatul îşi va da seama că poată să aibă încredere în el. A avut un caz similar anul trecut. Un unchi îşi folosea nepotul pe post de sac de box. Într-o zi băiatul s-a săturat. I-a luat arma unchiului său şi a vrut să-l omoare. Erau închişi amîndoi în dormitorul băiatului. Îmi amintesc pereţii verzi şi posterele cu super-eroi.

– Ce s-a întîmplat?

– Băiatul ţinea arma aţintită asupra unchiului său. A durat ceva pînă ce Max l-a convins să-l lase să intre. A aflat atunci că unchiul încercase să-l agreseze sexual, de aceea băiatul a pus mîna pe armă. Max a înţeles că voia să-l facă să sufere aşa că a început să-i descrie cu lux de amănunte ce urma să păţească în închisoare. A cam exagerat dar a reuşit să-l convingă. Băiatul i-a întins pistolul lui Max. Unchiul a început imediat să ţipe la el. Max a intervenit şi i-a pus cătuşele. Bănuiesc că-l speriaseră spusele lui Max. Nemernicul!

– Ce se întîmpla cu Max dacă băiatul îndrepta arma spre el?

– Era pregătit şi pentru asta. Ştie cum să se descurce în asemenea situaţii.

Ellie nu scăpa uşa din ochi.

– Bisturiul este foarte ascuţit. Dacă băiatul îi taie vreo arteră sau...

– Max nu-l va lăsa să-i facă rău.

Şi a avut dreptate. Uşa s-a deschis şi Max a ieşit. Îl ţinea pe băiat pe după umeri. Acesta nu dăduse încă drumul bisturiului.

Părea mai mic de nouă-zece ani, se gîndi Ellie. Şi era foarte speriat. Îi venea să-l omoare pe Gorman. Se apropie de ei. Copilul făcu ochii mari şi se ascunse în spatele lui Max.

– E în regulă. E cu mine. Las-o să se uite la braţul tău, bine? După care îţi găsim ceva de mîncare şi un pat. Vei dormi aici în seara asta.

Băiatu se numea Kyle şi avea vînătăi pe mîini de la strînsoare. Max îl urcă pe un pat, să fie examinat.

Cînd o văzu că-şi punea mănuşile, băiatul spuse:

– Fără injecţii.

– Fără, spuse Ellie. Vreau doar să te examinez.

L-a ajutat să-şi dea jos tricoul.

– Celălalt doctor mi-a spus că m-a salvat centura, îi şopti Kyle. Vezi? Aici e semnul de la centură. Stăteam pe bancheta din spate.

Pe Ellie o interesa mai mult umărul lui stîng. Pielea era roşie şi inflamată pînă la cot şi îşi scrîntise încheietura. Braţul drept se prezenta ceva mai bine.

– Unde sînt părinţii tăi, Kyle? îl întrebă Ellie.

– Mama a murit iar pe tata nu-l cunosc, îi răspunse.

– Alte rude nu mai ai?

– Doar pe fratele meu. Locuim împreună. Mătuşa noastră locuieşte în Chicago şi ne-a promis că vine mîine.

Ellie îl privi pe Max.

– Îl internez.

– Asta ce înseamnă? întrebă speriat Kyle.

– Înseamnă că vei dormi aici în seara asta.

– Cu fratele meu?

– Cînd se va trezi din anestezie va fi adus pe acelaşi etaj cu tine. E bine? îl întrebă Ellie.

– Cum rămîne cu tipul acela? Spunea că mă bagă la închisoare.

– Mă ocup eu de el, promit, spuse Max.

– Îmi pare rău că am luat cuţitul acela. Credeam că mă lasă în pace dacă-i sperii.

Ellie s-a întors la asistente să-i facă formele de internare, apoi a dat un telefon să anunţe că un angajat al spitalului rănise un copil şi că exista posibilitatea unui proces. Pentru că ea era cea care îl internase, tot ea avea să hotărască momentul cînd putea fi externat. Cînd a terminat toate hîrţoagele, Kyle dormea dus.

– Are încheietura luxată, îi spuse ea lui Max. Mă mir că Gorman nu i-a dislocat umărul. Va avea nevoie de pungi cu gheaţă peste noapte.

A aşteptat la masa asistentelor ca Max şi Ben să intre şi să vorbească cu Gorman şi cu asistentul. L-a auzit pe Lane spunînd: „ai dreptul să nu spui nimic...". N-a mai auzit şi restul din cauza strigătelor lui Gorman.

Max se întoarse un minut mai tîrziu.

– Eşti gata?

Ea se întoarse spre asistentă:

– Mulţumesc, Mary.

– Să nu-ţi faci griji. Vorbesc eu cu fetele de noapte. Vor avea grijă de băiat, o asigură Mary.

Ellie îl urmă pe Max afară. Ben le strigă noapte bună în timp ce se îndrepta spre maşină.

– Cum ai reuşit să-l linişteşti pe Kyle? îl întrebă ea.

– N-am spus nimic. L-am lăsat pe el să vorbească. Bietul copil era tare speriat. Cînd a fost pregătit să mă asculte, i-am promis că nu va fi închis şi că-l voi ţine pe Gorman departe de el.

– Şi te-a crezut, pentru că te-ai purtat frumos cu el.

Au ajuns la maşină. Max i-a deschis portiera:

– Te interesezi de starea lui mîine dimineaţă?

– Bineînţeles. Mă voi asigura că rămîne cineva cu el pînă la sosirea mătuşii. Nu trebuie să-ţi faci griji.

– Nici nu-mi fac, dacă ştiu că te ocupi tu.

Ellie se strecură pe scaunul pasagerului, îşi puse centura şi închise ochii. Abia dacă ieşiseră din parcare că ea adormise. Dacă n-ar fi văzut-o cu ochii lui, n-ar fi crezut. Respiraţia ei regulată era un indiciu că dormea adînc. În timp ce conducea, Max se gîndea la ea. Era obişnuită să preia controlul dar în acelaşi timp se simţea confortabil cînd era cu el. Nu ar fi adormit dacă nu s-ar fi simţit în siguranţă. Şi-a amintit scurtătura pe care i-o arătase, aşa că au ajuns imediat. A parcat maşina, a oprit motorul, după care a desfăcut ambele centuri, pe-a lui şi pe-a ei.

– Haide, scumpo. Trebuie să te bagi în pat.

Ea s-a trezit în clipa în care el i-a atins mîna.

– Nu e nevoie să mergi cu mine.

– Ba este.

I-a deschis portiera şi a luat-o de mînă.

N-au scos nici un cuvînt pînă cînd au ajuns în apartament. El a făcut o scurtă verificare, a scos telefonul ei din buzunar şi i l-a întins. După care a sărutat-o.

Ellie s-a lipit de el. Era permisiunea pe care o aştepta. A cuprins-o cu braţele şi a sărutat-o mai adînc. Ea îşi folosi limba, dorind să-l înnebunească la fel de mult cum o înnebunea pe ea atingerea lui.

Ce rău putea fi în cîteva săruturi... de rămas-bun? se întreba, în timp ce-şi încrucişa braţele în jurul gîtului lui.

Max se trase puţin înapoi, o privi în ochi şi o sărută din nou, cu un geamăt. Îi plăcea gustul ei, de zahăr şi mentă. Îi plăcea şi să-i simtă trupul lipit de-al lui, dar mai ales felul în care îi răspundea.

Cum ar fi putut să-i reziste? Sărutul era fierbinte şi excitant. Max îşi dădu seama că era pe punctul să-şi piardă controlul, aşa că făcu un efort. Nu putea însă să-i dea drumul din îmbrăţişare. O ţinu strîns în timp ce inspira adînc, încercînd să se controleze. Ştia că n-ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să-i dea drumul şi să iasă pe uşă. Da, asta ar fi trebuit să facă. Ellie nu era genul de fată cu care să ai o aventură de-o noapte. Nu era o femeie uşoară, din cele la care apelau unii dintre colegii lui, pentru o seară.

Dă-i drumul şi pleacă. Îşi repeta asta în minte şi totuşi nu făcea nici o mişcare. Cum ar fi putut să facă? Ellie îl săruta acum pe gît, făcînd ca inima lui să bată nebuneşte. Urcă apoi spre ureche. Îi simţea moliciunea buzelor pe piele iar limba ei îl înnebunea.

Îşi spori strînsoarea.

– N-ar trebui să facem asta, începu el, dîndu-şi seama că se contrazicea singur, pentru că nu reuşea să-i dea drumul din îmbrăţişare.

– Ştiu, şopti ea sărutîndu-l iar şi iar.

– Trebuie să mă întorc în Honolulu şi nu vreau să... Îşi pierduse deja şirul gîndurilor. Nu se putea gîndi la altceva. Voia doar să o sărute.

– Ce anume nu vrei? îl întrebă ea. Se juca cu degetele prin părul lui. Îl sărută uşor pe obraz.

A avut nevoie de cîteva secunde ca să se gîndească la întrebare, după care i-a spus:

– Nu vreau să-ţi fac rău. Chiar dacă facem sex în seara asta, eu tot voi pleca mîine. Nu cred că ai putea să treci prea uşor peste asta.

Adevărul era că nu se vedea nici pe el făcînd faţă. Îl era greu să se despartă de Ellie, chiar imposibil. Simţea asta în adîncul inimii. Era foarte diferită de femeile pe care le cunoscuse pînă atunci. Nu avea cum s-o uite.

– Mi-ar fi foarte uşor să ajung în patul tău... începu el.

Uşor? Se încordă. Cît egoism din partea lui! După cîteva secunde i-a dat însă dreptate. Spunea adevărul. I-ar fi fost uşor, aşa cum i-ar fi fost şi ei. Şi nu hotărîse ea că asta era o idee proastă?

Buzele ei îi atinseră obrazul cînd spuse:

– Vei sfîrşi prin a mă răni?

– Da. Vocea îi tremura. Aşa cred.

Ea se trase de lîngă el.

– Ai dreptate, zise Ellie oftînd. Ai nevoie de o femeie mult mai experimentată, care să ştie ce face. Dumnezeule, cît era de sexy! I-a trebuit multă stăpînire de sine să nu se arunce din nou în braţele lui. I-a deschis uşa. Drum bun. Să ajungi cu bine acasă.

CAPITOLUL 9

Ben a luat-o prin surprindere pe Ellie duminică după-amiază cînd i-a bătut la uşă şi i-a spus că trebuia să-l însoţească la secţie, să se uite la nişte fotografii. Dacă întîrzia cincisprezece minute n-o mai găsea acasă. Era îmbrăcată lejer, în blugi, un tricou alb şi pantofi de sport. Îşi pusese telefonul în geantă, alături de ruj, perie, portofel, mănuşi din latex – învăţase să nu iasă niciodată din casă fără ele – un pachet de şerveţele şi o sticluţă din plastic cu dezinfectant. Nici fără ea nu pleca niciodată de-acasă.

Nu l-a întrebat pe Ben dacă era şi Max acolo, dar el s-a grăbit să-i ofere această informaţie.

– Rob – agentul Hughes, adică – i-a solicitat ajutorul lui Max. A vrut să-l interogheze pe un alt posibil martor. Un tînăr care traversa parcul spune că i-a văzut pe soţii Landry.

– Îi poate identifica?

– Vom vedea, spuse Ben care nu era deloc dornic să-i spună mai multe.

– Deci nu va fi acolo? întrebă ea în timp ce se urca în maşina lui Ben.

– Cine, Max? Nu.

– Agentul Hughes, explică ea. Credeam că va fi acolo cînd mă uit la fotografii.

Ben clătină din cap.

– Îşi doreşte atît de mult ca tu să-i identifici, că ne-am temut să nu încerce să-ţi sugereze în vreun fel care sînt fotografiile celor doi. Aşa că va sta deoparte.

– Asta e bine, spuse ea.

– Va fi prezent agentul Wahlberg. E de-al locului.

Lui Ellie îi sună telefonul. Îl privi şi spuse:

– Scuze. E de la spital. După o scurtă conversaţie îşi puse telefonul la loc, în geantă. L-am externat pe Kyle. A sosit mătuşa lui. Va locui cu ea.

– Asta-i bine, zise Ben. N-aş fi vrut să aibă de-a face cu un alt Gorman.

– Nu e un asistent social tipic. Majoritatea sînt competenţi şi înţelegători. Să sperăm că aşa va fi şi cel care îl va înlocui pe Gorman.

Cîteva minute mai tîrziu, Ellie spuse:

– Mai spune-mi despre soţii Landry.

– Sînt nişte... Nu a terminat fraza, căutînd cuvintele cele mai potrivite pentru a-i descrie. Au început în Omaha, începu el. Acolo au locuit pînă acum cinci ani. Vindeau arme oricui le putea plăti. Au început cu cele mai mici: pistoale, orice marcă sau model, după care au trecut la arme semiautomate, apoi la...

A intrat pe autostradă şi s-a încadrat pe banda din mijloc.

– Acum există arme ale căror gloanțe trec și prin oțel. Vestele antiglonț nu mai servesc la nimic.

– Știu. Am văzut cît rău pot face. Noi le spunem elice.

– Noi?

– Eu și ceilalți chirurgi, spuse ea. Gloanțele se răsucesc în corp, zdrobind artere și organe. Iarna trecută am operat un băiat de zece ani. Mama lui mi-a spus că traversa strada cînd au început împușcăturile.

– A supraviețuit?

– Nu. A murit în timpul operației. I-am promis mamei lui că nu-l voi uita și mă voi ține de cuvînt. Era un băiețel tare frumos. Se numea Joel Watkins. Se întoarse să privească pe geam. Nu știu dacă cei doi Landry au vîndut sau nu acea armă care l-a ucis pe Joel, dar pentru mine sînt la fel de vinovați. Cei care fac ca aceste arme să ajungă în stradă trebuie făcuți răspunzători pentru toate crimele comise.

El era de acord.

– Sînt sute de traficanți, dar soții Landry... ei bine, au un loc special în iad.

– Fără îndoială.

– S-au mutat în Honolulu acum vreo doi ani și au început să vîndă arme mai mari și mai performante.

– Trebuie să fi fost o afacere importantă dacă au venit pînă aici.

– Da, spuse el. Din păcate cel cu care trebuiau să se întîlnească a fost ucis în parc. Ar fi fost bine dacă-l prindeam măcar pe unul din ei.

Ajunseseră la secție. Ben a găsit un loc de parcare după colț.

Ellie l-a urmat, trecînd de ușile duble.

– Cît crezi că mai durează pînă să-i prindeți?

– Greu de spus. Sînt convins însă că îi vom prinde. Dacă nu aici, atunci în Honolulu.

– Iar atunci vor vedea ce dovezi aveți împotriva lor?

– Și ce martori.

Ea se cutremură. Fusese avertizată. Știa cum acționau. Martorii dispăreau, iar soții Landry își vedeau liniștiți de treabă.

Agentul Wahlberg îi aștepta la recepție. I-a condus pînă la etajul doi, într-o încăpere lungă, spațioasă. Pereții erau zugrăviți într-un bej industrial iar birourile erau lipite între ele. Pe fiecare birou era cîte un computer iar lîngă fiecare din ele se afla cîte un scaun. Majoritatea erau goale, dar era duminică și nu era prea tîrziu. Mai pe seară secția avea șanse să semene cu camera de gardă a spitalului.

Ellie trecu pe lîngă un tip hispanic masiv, îmbrăcat în maiou și blugi. Era încătușat și stătea lîngă un ofițer de poliție care redacta raportul. Văzu și o femeie și un copil care așteptau nerăbdători pe o bancă, de cealaltă parte a încăperii. Erau probabil rude. Bărbatul ținea capul lăsat într-o parte în timp ce răspundea la întrebări.

Ellie s-a oprit o clipă cînd a ajuns în dreptul lui. S-a dat puțin înapoi, să vadă mai bine, după care și-a continuat drumul spre biroul unde o așteptau Wahlberg și Ben. Wahlberg i-a tras un scaun iar

Ben i-a aşezat în faţă două bibliorafturi. După ce a primit toate instrucţiunile de la Wahlberg, Ellie a început să studieze fiecare fotografie.

După cîteva minute a ridicat privirea spre bărbatul care era interogat. Cînd a văzut că detectivul i-a desfăcut cătuşele, s-a ridicat de pe scaun şi a spus:

– Scuzaţi-mă o clipă.

Ben se pregătea să o urmeze, dar ea a ridicat mîna:

– Mă întorc imediat.

– Ce face? întrebă Wahlberg.

– Nu ştiu, răspunse Ben.

Ellie nu avea nici cea mai vagă idee cum va reacţiona bărbatul dar era responsabilitatea ei să-i vorbească.

– E ziua ta norocoasă, Carlos Garcia, îi spunea detectivul. Îţi dau drumul dar să ştii că data viitoare nu voi mai fi la fel de îngăduitor.

În clipa în care Carlos s-a ridicat de pe scaun, femeia şi copilul s-au ridicat şi ei. Ellie a dat ocol biroului şi s-a oprit în faţa bărbatului.

– Aş vrea să stăm puţin de vorbă în particular.

La început Carlos a părut îngrijorat, apoi furios. Detectivul a întrebat-o:

– Ce treabă ai cu el? Poate te pot ajuta.

– Nu, răspunse ea. Îi întinse mîna lui Carlos şi o strînse cu putere.

– Cine eşti? o întrebă el privind mai întîi spre soţia lui şi apoi înapoi spre ea. Ţi-am făcut eu ceva?

– Nu, îl liniști ea. Vrei să vii cu mine? Durează doar un minut.

Nu a așteptat răspunsul lui și s-a îndreptat spre celălalt colț al încăperii. Carlos a urmat-o.

– Uite ce e, cucoană, nu știu ce...

Ea l-a întrerupt:

– Sînt doctorul Sullivan.

Atît a auzit detectivul care îl interogase pe Carlos. Restul discuției s-a purtat în șoaptă. După cîteva clipe Carlos și-a strigat soția care li s-a alăturat. Dădea din cap la spusele lui Ellie și părea din ce în ce mai îngrijorată.

– Ce face acolo? repetă Wahlberg întrebarea.

Ben ridică din umeri. O văzu pe Ellie întinzîndu-se după o foaie de hîrtie. A scris ceva pe ea și apoi i-a întins-o lui Carlos.

Ellie a pus mîna pe umărul lui Carlos:

– Nu te costă nimic. Doctorul îmi este dator. Dar promite-mi că te duci imediat. Mă asigur eu să te primească. Ai aici și numărul meu de telefon, adăugă privind spre soția lui. Sună-mă dacă e vreo problemă.

Le-a strîns mîinile amîndurora.

– Bine, o auzi Ben spunînd în timp ce se întorcea la ei.

Fără vreo explicație s-a așezat și a reînceput să studieze fotografiile.

– Ellie?

Ea ridică privirea spre el:

– Da?

– Îl cunoști pe tipul acela?

– Nu, răspunse ea dînd pagina.

– De ce a stat de vorbă cu el? o întrebă Wahlberg.

– Pentru că trebuia, răspunse ea fără să mai dea vreo explicaţie.

Cînd trecuse pe lîngă Carlos îi observase umflătura din ceafă. După o examinare mai atentă era nouăzeci şi cinci la sută sigură că era vorba de un melanom. Trebuia să facă un consult de specialitate cît mai curînd posibil.

Soţia lui Carlos îi spusese că observase şi ea umflătura şi era sigură că îi apăruse de curînd. Era un semn bun. Dacă era într-adevăr melanom trebuia acţionat înainte să se răspîndească în tot corpul. Ellie ar fi vrut să se înşele, dar se îndoia.

Cei doi agenţi au abandonat subiectul. Ben şi-a tras un scaun şi a început să trimită mesaje de pe telefon, aşteptînd-o.

Ellie dădea paginile continuînd să examineze fotografiile celor mai de temut bărbaţi şi femei din cîţi văzuse vreodată. Era ceva, dat fiind că avusese de-a face cu destui gangsteri în sala de operaţie.

A primit un mesaj pe telefon şi a făcut o pauză să-l citească şi să răspundă. După ce a terminat s-a întors spre Ben:

– Salutări de la soţia ta.

El zîmbi:

– Azi ce-o mai îngrijorează?

– Dieta. Şi să ştii că mesajele ei chiar îmi fac plăcere, aşa că să n-o necăjeşti pe tema asta cînd ajungi acasă.

– Promit.

Ellie se întoarse la fotografii.

– Ia te uită cine a venit! zise Wahlberg. Ştiam eu că Hughes nu va putea sta deoparte. Iar acela trebuie să fie tipul care spune că i-ar fi văzut în parc pe soţii Landry.

Ellie ridică privirea. Doi bărbaţi se îndreptau spre ea. Cel care deschidea drumul avea în jur de patruzeci de ani, dar încărunţise deja. Faţa îi era brăzdată de riduri adînci, semn că era mai mereu încruntat şi nu era deloc obişnuit să zîmbească. Avea o atitudine autoritară, aşa că presupuse că el era Hughes, agentul în legătură cu care fusese prevenită. În spatele lui mergea un bărbat deşirat, ceva mai tînăr. Avea părul dat spre faţă, ascunzîndu-i fruntea şi parte din ochi. Iar după el venea Max.

Inima i-a stat în loc. Era convinsă că n-o să-l mai vadă niciodată. O lua de la început?

Nu, hotărî ea. Nu avea să se mai lase afectată de prezenţa lui.

Planul era bun dar greu de urmat. Proasta ei de inimă bătea nebuneşte. Iar faptul că era îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un tricou gri,care-l punea în evidenţă muşchii, nu era deloc în favoarea ei.

Nu te mai holba la el, îşi spuse. După un scurt salut s-a reîntors la fotografii. Ar fi continuat să se uite la el, dar care alta n-ar fi făcut-o? *Ignoră-l*, îi spunea glasul raţiunii. Altfel era în pericol să facă un atac de cord. Atac de cord? Această posibilitate i se părea atît de absurdă, că nu se putu abţine să nu zîmbească.

– De ce zîmbeşti? o întrebă Ben.

– Fotografiile astea sînt tare frumoase.

Agentul Hughes ocoli biroul şi se postă în faţa ei.

– Nu ni s-au făcut prezentările, spuse. Nu te ridica, adăugă întinzînd mîna.

Era un bărbat politicos dar extrem de rigid, hotărî Ellie. Se vedea pe faţa lui cît de mult conta pentru el slujba, dar nu era nici pe departe arogant, aşa cum îi sugerase Max.

– Ai privit toate fotografiile? Le-ai examinat cu atenţie? o întrebă Hughes.

– De-abia a început, zise Ben.

– Ar trebui să o lăsaţi în pace, interveni Max iritat. Lăsaţi-o să se uite şi nu o mai presaţi atît.

– Fă-mi cunoştinţă cu doamna, spuse tînărul care stătea lîngă Max. Mă numesc Greg, continuă el studiind-o din cap pînă în picioare.

Ea dădu să spună „Ellie" dar Max a fost mai rapid:

– Doctor Sullivan.

– Ce fel de doctor eşti? o întrebă Greg.

– Ce-ar fi să te aşezi aici, la biroul acesta şi să te uiţi la fotografii? îi sugeră Max. Se aşeză în spatele lui Ellie şi îşi puse mîinile nonşalant pe umerii ei. Sau te poţi uita direct în computer. Tu alegi.

– O să fac ce face şi ea, zise Greg. De fapt, ce-ar fi să mă aşez lîngă ea, să ne uităm împreună?

– Nu merge aşa, zise Max. Du-te acolo şi stai jos.

– Te-ai uitat la toate, Ellie? o întrebă Hughes. Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, continuă: poate ar fi mai bine să te uiţi din nou, de la început.

– Ar trebui să stai lîngă Greg, îl spuse Ben. Las-o în pace pe Ellie.

Hughes ridică mîinile în aer:

– Bine, bine. Voiam doar să mă asigur că...

– Ajunge, îl repezi Max.

– Poate vrei să-i arăţi tu la ce pagină sînt fotografiile soţilor Landry, îi spuse Ben.

Hughes clătină din cap şi străbătu camera, îndreptîndu-se spre automatul de cafea. Se întoarse din drum:

– Poate ar fi mai bine să aşezăm cîteva fotografii pe masă, cum facem de obicei, şi...

Ellie se simţea prinsă în mijlocul unei competiţii macho. Simţea presiunea exercitată de Hughes. A reluat biblioraftul, de la prima filă. A făcut imediat o pauză şi a arătat spre una din fotografii:

– Mi-l amintesc. L-am operat anul trecut. O lamă de cuţit i-a atins artera toracică. A fost o operaţie dificilă.

– Arterele astea nu sîngerează puternic? o întrebă Ben.

– Nu şi dacă chirurgul ţine degetul apăsat acolo.

– Asta ai făcut şi tu?

Ea dădu din cap. Continuă să studieze chipurile. După două pagini arătă cu degetul spre o altă fotografie:

– Două gloanţe în stomac. Oribil. A rămas cu sechele.

A continuat tot aşa. Arăta spre cîte o fotografie şi descria intervenţiile chirurgicale.

Max se sprijinea de birou. O văzu privind fotografiile lui Cal şi Erika Landry, pe care Hughes

le inserase printre celelalte. Nu dăduse nici un semn că i-ar fi recunoscut.

S-a apropiat de Hughes şi i-a dat vestea cea proastă. Ellie nu-i identificase pe cei doi.

Hughes nu şi-a putut ascunde dezamăgirea.

– Pune-o să se mai uite o dată, insistă el. Poate că a distras-o ceva cînd...

– Le-a văzut deja de două ori. Nu o poţi trece pe lista martorilor.

Ellie nu le dădea atenţie, deşi ridicaseră tonul. Primise două mesaje pe telefon. Pe primul s-a hotărît să-l ignore dar al doilea era şi mai insistent. Doctorul Westfield îi propunea un tîrg. Dacă venea imediat la spital şi făcea o rezecţie de colon nu mai trebuia să vină la serviciu luni şi marţi. Ar fi fost ultima ei zi la spital. Oferta era prea bună ca să o refuze. Westfield avea nevoie de ea în sala de operaţie la ora cinci, iar pacientul era stabil. Ellie i-a răspuns că accepta.

– Gata, Ellie, ai terminat, îi spuse Hughes cu părere de rău.

Ea se ridică, îşi puse telefonul în geantă şi spuse, încercînd să-l ignore pe Max:

– Domnilor, mi-a făcut plăcere.

Se întoarse şi făcu cîţiva paşi, după care se opri, dîndu-şi seama că nu venise cu maşina ei.

– Am nevoie să mă ducă cineva acasă.

Toţi bărbaţii din încăpere s-au oferit imediat. Greg a fost cel mai vocal. A ţîşnit în picioare:

– Te duc eu. Poate ne oprim pe undeva în drum, să mîncăm.

Max l-a aşezat cu forţa înapoi pe scaun.

– Nu merge nicăieri cu tine.

Pe Ben îl intriga purtarea lui Max. Era evident că nu-l plăcea pe Greg şi că nu avea încredere în el, dar tot nu-l înţelegea. Apoi observă în ce fel o privea pe Ellie. Deci aşa. Doamne, cît era de greu de cap azi! Ar fi trebuit să-şi dea seama mai demult. Işi scoase cheile din buzunar şi se îndreptă spre Ellie, dar Max îl opri.

– Mă ocup eu, îi spuse Max printre dinţi. O luă pe Ellie de braţ şi aproape că o tîrî afară din cameră.

– Ce ciudat! şopti Ellie.

– Ce anume?

– Acum eşti agentul federal rezervat şi profesionist, pentru ca în secunda doi să te transformi în omul din Neanderthal.

El zîmbi:

– Am vrut doar să te scot de acolo înainte ca Hughes să-ţi vîre în faţă fotografiile soţilor Landry.

Cînd au ajuns în maşină, Ellie i-a spus:

– Poate că Greg va fi în stare să-i identifice pe cei doi.

– Da, poate. El spune că l-a văzut bine pe Cal înainte ca acesta să-şi pună ochelarii de soare.

– Aveţi de gînd să-i spuneţi că martorii de dinaintea lui au dispărut?

– Hughes va sta de vorbă cu el.

– Cînd ai avion?

– Peste o zi-două. Depinde ce mai e de făcut aici.

Ea ura faptul că trebuiau să-şi ia din nou rămas-bun. Fără sărutări, de data asta, îşi jură ea.

– Am uitat să-mi iau la revedere de la Ben, zise ea.

– Îi spun eu. Ascultă...

– Da?

– Să ştii că nu uit de Evan Patterson. O să-l găsesc. De îndată ce l-am găsit, te anunţ.

– Poate că e din nou internat în vreun sanatoriu, îi sugeră ea.

– Verific, promise el.

Trase maşina în faţa casei ei.

– Nu mai intru, îi spuse ea, în timp ce-şi desfăcea centura. Scoase din geantă cheile maşinii şi ieşi înainte ca el să oprească motorul.

– Ai grijă! îi strigă în semn de rămas-bun. Se opri puţin şi adăugă: cînd urmăreşti infractorii. Cît de penibilă putea să fie!

El nu i-a spus la revedere. Cel puţin ei aşa i s-a părut. S-a urcat în maşina ei şi a demarat. S-a străduit să nu privească în oglinda retrovizoare. Abia după ce a ajuns suficient de departe a oftat adînc. Un gînd nu-i dădea pace. Ar fi trebuit să se culce cu el.

CAPITOLUL 10

Greg Roper era un vis devenit realitate. Agentul Hughes era încîntat că găsise un asemenea martor, care să depună mărturie împotriva soţilor Landry. Tînărul de douăzeci şi şase de ani sunase la secţie a doua zi după schimbul de focuri şi îi spusese lui Hughes că îi văzuse în parc pe Cal şi pe Erika Landry.

Cînd Hughes l-a cunoscut pe Roper duminică după-amiază la secţie, s-a temut că nu va putea pune prea mare bază în el, după avansurile pe care i le făcea lui Ellie Sullivan. De îndată ce ea a părăsit secţia, Roper s-a adunat şi i-a identificat imediat pe suspecţi.

Din punctul lui Hughes de vedere, Roper era martorul ideal. Nu avusese nici un fel de necazuri cu poliţia, nu luase nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei şi avea o slujbă bună de mai mulţi ani. Mai mult decît atît, pentru Hughes conta faptul că nu s-a încurcat deloc atunci cînd l-a povestit ce văzuse. l-a spus că traversa parcul şi tocmai

încerca să treacă printr-un tufiş ca să ajungă mai repede la maşină, cînd a văzut-o pe Erika Landry. Stătea pe scaunul pasagerului într-un Mercedes care înainta încet.

– Ce făcea? îl întrebă Hughes

– A lăsat în jos parasolarul ca să se uite în oglindă. Cînd şi-a trecut mîna prin păr, l-am văzut mişcîndu-se. Avea perucă. Cred că încerca să şi-o aranjeze.

– Şi Cal Landry?

– Nu-i văzusem încă faţa. L-am văzut abia cînd a parcat maşina la capătul străzii şi a ieşit afară. Se uita peste tot, supraveghind strada. Cînd a vrut să-şi pună ochelarii de soare, i-am văzut cicatricea de pe obraz.

– Ai rămas acolo unde erai? De ce nu ai plecat mai departe?

– Eram curios. La început am crezut că femeia făcea chemioterapie şi de aceea purta perucă. Cînd a încercat să o aranjeze, de sub perucă i-au scăpat şuviţe lungi de păr roşcat pe care le-a îndesat la loc. Avea păr frumos. De ce să şi-l fi ascuns sub o perucă? L-am văzut apoi pe bărbat ducînd mîna la buzunar şi privind în jos de parcă verifica ceva. Am devenit şi mai curios. Îmi dădeam seama că puneau ceva la cale, aşa că m-am decis să-i urmăresc. Poate că par băgăcios. Ei nu şi-au dat seama că eram acolo. Au intrat într-o zonă a parcului unde copacii sînt foarte deşi, după care s-au întors brusc şi au început să meargă grăbiţi în direcţie opusă. Atunci l-am văzut şi pe agentul FBI alergînd după ei.

– L-ai văzut pe Landry împuşcîndu-l pe Goodman?

– Bineînţeles. L-am văzut trăgînd în direcţia agentului federal şi l-am văzut pe acesta căzînd la pămînt. Da, am văzut totul.

Roper era convins că soţii Landry nu l-au văzut:

– Nici măcar nu s-au uitat în direcţia mea. Eram oricum ascuns în tufiş. Nu aveau cum să mă vadă.

Hughes i-a repetat că nu trebuia să discute cu nimeni, nici cu familia, nici cu prietenii lui.

Hughes se aştepta ca soţii Landry să apară la secţia de poliţie flancaţi de avocaţi. Aveau să spună că auziseră că erau căutaţi de agenţii federali. Chiar dacă acuzau FBI-ul de hărţuire, erau dispuşi să răspundă la orice întrebare. Aveau să recunoască că fuseseră în parc şi să-şi susţină nevinovăţia, ba chiar să aducă martori care să le confirme povestea.

Greg Roper era arma lui secretă... dacă Hughes reuşea să-l menţină în viaţă ca să poată depune mărturie.

CAPITOLUL 11

Ellie s-a dus direct la spital. Pe la cinci şi jumătate terminase deja operaţia. Tocmai se pregătea să lasă pe uşă cînd a fost chemată înapoi. Un autocar plin cu adolescenţi care se întorceau de la un meci de fotbal fusese implicat într-un accident. Patru tineri erau în stare gravă. Ellie a mai operat doi pacienţi, aşa că a ajuns acasă abia după trei dimineaţa. S-a prăbuşit în pat şi a dormit douăsprezece ore, neîntrerupt.

Cînd s-a trezit era agitată şi nu voia să fie singură, sentiment care nu-i era foarte familiar. A hotărît să-i sune pe unchiul Oliver şi pe mătuşa Millie Wheatley, oamenii care îi erau foarte dragi şi în casa cărora locuise de la vîrsta de doisprezece ani. Ei o iubiseră, o alintaseră şi o protejaseră. Brusc i se făcuse dor de ei.

Nu trecuse mult timp de cînd se văzuseră ultima oară. Vorbeau la telefon cel puţin de două ori pe săptămînă şi lua masa la ei acasă o dată la două duminici, după cum îi permitea programul. Acum

simţea însă nevoia să petreacă un timp cu ei înainte să părăsească oraşul.

I-a răspuns mătuşa Millie.

– Pot să vin să dorm la voi? o întrebă Ellie. Ce se întîmpla cu ea? Era patetică.

– Bineînţeles, îi răspunse Millie. Camera ta te aşteaptă.

– Ajung în douăzeci de minute.

Ellie s-a simţit imediat mai bine. Conta chiar şi numai să audă vocea cuiva care o iubea.

O oră mai tîrziu stătea în bucătăria familiei Wheatley şi bea un ceai fierbinte. Unchiul Oliver voia să afle despre ultimele ei operaţii şi bineînţeles detalii despre incidentul din apropierea spitalului. Ea i-a povestit despre operaţii dar nu i-a spus că asistase la împuşcături. Ştia că şi-ar fi făcut griji pentru ea, dacă ar fi aflat.

După ce unchiul a plecat la culcare, ea şi Millie au început să vorbească despre nunta din Winston Falls.

– Întoarcerea acasă îţi provoacă nervozitate, nu-i aşa? o întrebă Millie.

– Mi-e de-a dreptul teamă, recunoscu ea.

– Tatăl tău ar şti dacă monstrul acela s-a întors în oraş, spuse ea referindu-se la Patterson.

– Nu e vorba de asta. Ei îmi dau o stare de nelinişte. Familia mea. Vreau să mă integrez... clătină din cap. Dar nu cred că voi reuşi.

– Totul va fi bine. Vor veni toate de la sine. O bătu uşurel pe mînă.

Nerăbdătoare să schimbe subiectul, Ellie spuse repede:

– Am cunoscut un tip.

– Da? Millie zîmbi. Era şi timpul.

Ellie îi povesti despre Max şi despre reacţia bizară pe care o avusese atunci cînd îl cunoscuse.

– Sîntem total nepotriviţi, zise ea. E ţîfnos şi aspru, uneori chiar grosolan. Meseria lui este să urmărească infractori. Viaţa lui nu ar putea fi mai diferită de a mea. Clar, nu e bărbatul ideal... dar cu toate astea am simţit o atracţie subită... aproape animalică, recunoscu ea. Nu mă mai puteam controla.

– Aşa s-a întîmplat şi cu noi doi. A fost dragoste la prima vedere. Vrei să ştii un secret? Sîntem bătrîni acum. El a chelit, eu m-am îngrăşat zece kilograme şi sînt plină de riduri, dar atracţia este neschimbată. Dacă simţi ceva pentru bărbatul acesta, nu te împotrivi.

– E o problemă.

– Care?

– Locuieşte în Honolulu.

– Honolulu?

Ellie dădu din cap:

– De cealaltă parte a lumii.

CAPITOLUL 12

La început, gîndul întoarcerii acasă i-a provocat o stare de nervozitate. Acum se temea de-a dreptul.

Stătea trează şi se uita la umbrele care se profilau pe pereţii dormitorului, de la luminile de afară. Stătuse de vorbă cu Millie pînă tîrziu, iar acum nu mai reuşea să adoarmă.

Camera ei era la fel cum o lăsase. Cărţile ei preferate erau aşezate pe raftul de deasupra biroului. Pe pat era aceeaşi cuvertură roz iar pe birou aceeaşi lampă din porţelan pe care ea şi Millie o găsiseră la un tîrg de vechituri. În dulap avea haine pe care nu le mai îmbrăcase de ani întregi dar la care nu se îndura să renunţe. Camera ei era paradisul şi refugiul ei.

Nu a fost aşa de la început. Cînd a fost adusă în casa familiei Wheatley, cu ani în urmă, era terorizată şi nesigură pe viitorul ei. Oliver şi Millie i-au oferit exact ce avea nevoie: un mediu sigur, plin de iubire şi timp să se acomodeze. Şi-au

deschis casa şi inimile iar ea ştia că nu-i va putea răsplăti niciodată pentru generozitatea şi blîndeţea lor. În casa lor se simţise mereu protejată.

Winston Falls rămînea însă căminul ei. De-a lungul anilor vizitele ei fuseseră destul de rare, dar de fiecare dată abia aştepta să-şi revadă familia. De data asta lucrurile erau diferite.

Trecuseră aproape optsprezece luni de la ultima ei vizită la Winston Falls, vizită care se dovedise un dezastru. Venise cu logodnicul ei, John Noble ca să-i cunoască părinţii şi pe sora ei Ava. Cu toţii au părut să-l placă foarte tare – în special Ava – şi totul a mers bine în prima zi. A doua zi Ellie a rupt brusc logodna şi s-a întors singură în apartamentul ei.

Părinţii ei ştiau ce se întîmplase. Erau în camera de zi cînd Ellie a urcat la etaj şi a deschis uşa care nu trebuia. Au fost amîndoi uimiţi şi îngroziţi. Ava le tot repeta că nu a vrut răul nimănui, dar era prea tîrziu pentru scuze:

Mama lor nu ştia ce atitudine să adopte. După ce a străbătut camera în sus şi în jos timp de cîteva ore, a hotărît ca acest eveniment nefericit să nu mai fie discutat niciodată. Tatăl lor nu voia să fie pus în postura de a lua partea vreuneia dintre ele, aşa că a decis să le lase să se lămurească singure. A purtat o lungă discuţie cu Ava, după care a lăsat-o să plece.

Ellie era rănită şi tulburată, dar în clipa în care a ajuns în apartamentul ei îşi iertase deja părinţii care nu o alungaseră pe Ava din casă. După ce s-a calmat, Ellie a realizat că nu trebuia să se aştepte

ca părinții ei să aleagă între cele două fete ale lor. Îi iubea foarte mult, mai ales pe tatăl ei. Bietul de el trecuse prin atîtea din cauza ei! Îi spusese odată că îi dăduse de furcă încă din ziua în care se născuse.

– Datorită ție, domnișoară, viața e mai interesantă, îi zisese el.

Nu era prea sigură de asta. Știa că tatălui ei nu-i fusese ușor. La trei ani Ellie știa să citească și să rezolve probleme simple de matematică, iar vocabularul ei era mai avansat decît al multor adulți. La cinci ani fusese declarată copil minune. De atunci tatăl ei a trebuit să o protejeze mereu, să nu permită să fie exploatată. Pentru că era profesor de matematică, la universitate, reușise să-i mențină interesul treaz, programînd ședințe individuale de istorie, sociologie literatură engleză sau anatomie; orice îi capta interesul.

Părinții ei încercaseră să-i ofere o viață normală, dar era greu. Avea doar zece ani cînd a intrat la liceul *Sacred Heart*. Era mult mai mică decît ceilalți elevi, iar băieții în special îi dădeau mare atenție.

În opinia tatălui ei, Ellie dusese o viață fericită și întrucîtva normală pînă la apariția lui Evan Patterson. Acesta le-a dat existența peste cap, transformîndu-le viața într-un iad.

Din momentul în care a văzut-o în tabăra de vară pentru copii superdotați, Patterson, care pe atunci avea șaptesprezece ani, a devenit obsedat de ea. Ea nu a bănuit nimic pînă în ziua în care l-a văzut patrulînd în fața casei lor. La scurt timp a început să primească scrisori de dragoste și fotografii de-ale lui. Cînd i le-a arătat tatălui ei,

acesta a devenit preocupat. Nu era normal pentru un băiat de vîrsta lui să fie interesat de o fată atît de mică. I-a sunat pe părinţii lui Evan şi i s-a răspuns că băiatul era tăcut şi timid şi că probabil o admira pe Ellie, care era o elevă atît de înzestrată. În ciuda asigurărilor părinţilor lui, tatăl lui Ellie nu era împăcat. A rugat doi elevi mai mari să o însoţească în drumul de la şcoală.

Prima dată Patterson a abordat-o pe Ellie în timpul pauzei de prînz, la şcoală. Ea era afară. Stătea pe o bancă lîngă fîntînă şi mînca un măr. Patterson a apărut de nicăieri. I-a spus că trebuia să-i vorbească pentru că nu-i răspunsese la scrisori. Părea foarte agitat. Ellie a încercat să nu-i arate că o speria şi i-a spus să nu-i mai scrie. Respingerea ei l-a înfuriat şi mai tare. Cînd Patterson a apucat-o de braţ, Ellie a început să ţipe. O profesoară care supraveghea curtea a încercat să-l oprească, dar Patterson era solid pentru vîrsta lui şi foarte puternic. A trîntit-o pe profesoară la pămînt şi a încercat să o tîrască pe Ellie după el.

Ajutorul a venit de acolo de unde nu se aştepta: de la Spike Bennett, teroarea oraşului, după cum îl numiseră măicuţele. Provoca mereu scandaluri şi se mîndrea cu asta. *Sacred Heart* nu-l exmatriculase pentru că tatăl lui făcuse donaţii importante şi pentru că măicuţelor le plăceau cauzele pierdute. Erau hotărîte să-l aducă pe calea cea bună, deşi fără prea mare succes. Înjura şi se lua mereu la bătaie. Majoritatea cazurilor le provoca chiar el, doar de amuzament. În ziua aceea însă, Spike a devenit eroul lui Ellie. S-a aruncat asupra lui

Patterson şi a reuşit s-o elibereze pe Ellie. În timp ce Patterson îi cára la pumni, Spike îi striga lui Ellie să fugă cît mai departe.

Ellie nu se îndura să plece. S-a aruncat pe Patterson şi a început să-l lovească cu pumnii. Au venit în goană şi alţi elevi mai mari. A fost nevoie de trei băieţi solizi ca să-l imobilizeze pe Patterson pînă la sosirea poliţiei. Spike a fost dus la spital să i se pună cîteva copci.

Pentru că era primul incident, judecătorul a fost indulgent cu Patterson. A cerut o evaluare psihiatrică şi l-a trimis la terapie sub supraveghere, timp de şase luni. Tatăl lui Ellie nu era mulţumit. S-a adresat autorităţilor şi a obţinut un ordin de interdicţie. În săptămîna care a urmat, Ellie a părăsit *Sacred Heart* şi a plecat la universitate, pentru ca Evan să nu mai poată intra în contact cu ea. Însă coşmarul ei abia începea.

Ordinul de interdicţie nu a servit la nimic. Patterson a continuat să o urmărească. Adoraţia s-a transformat în hărţuire iar hărţuirea în ameninţări. În ciuda tuturor măsurilor de precauţie luate de părinţii ei, Ellie continua să fie vulnerabilă, iar Patterson găsea mereu metode să o agreseze. Autorităţile l-au pus sub acuzare de cîteva ori, dar de fiecare dată avocaţii reuşeau să-l scape basma curată. Poliţia nu putea să facă mai mult decît să emită ordinul de interdicţie. Părinţii lui Ellie au făcut tot ce au putut ca să o protejeze şi s-au asigurat că nu ieşea niciodată singură din casă. Toate măsurile lor s-au dovedit inutile în acea zi teribilă cînd el a

smuls-o de lîngă cei care o protejau şi a bătut-o crunt.

Patterson fusese în sfîrşit închis, dar părinţii lui Ellie fuseseră avertizaţi că exista posibilitate să fie transferat la un sanatoriu particular – părinţii lui se oferiseră să suporte toate costurile. Era deci posibil ca el să fie eliberat mai devreme. Mama şi tatăl lui Ellie au luat atunci cea mai grea hotărîre din viaţa lor: să-şi trimită fata departe, să o ascundă de maniac. Un prieten care lucra la FBI i-a ajutat să găsească familia Wheatley, care locuia la o mie două sute de kilometri distanţă. Tatăl lui Ellie era mulţumit: cei doi erau profesori. Erau oameni buni, iubitori, un dar ceresc pentru Ellie.

Cînd Ellie a fost externată, mama ei a însoţit-o la familia Wheatley şi a rămas cu ea pînă şi-a recăpătat din puteri şi s-a obişnuit cu cei doi. În anii care au urmat, lui Ellie i s-a permis să vină în cîteva vizite scurte, dar numai după ce tatăl ei se asigura că Patterson nu era în libertate. Deşi biletul de avion era o povară financiară, se bucurau să fie împreună. Lucrurile s-au schimbat dramatic atunci cînd Patterson a fost transferat la un alt sanatoriu privat şi i s-a dat voie să vină acasă în weekend-uri. Asta însemna că Ellie trebuia să stea departe.

Tatăl ei nu voia ca ea să se simtă izolată şi timp de cîţiva ani au vorbit zilnic la telefon. La fel şi mama ei. Ava şi Annie ţineau legătura cu ea prin e-mail sau mesaje.

Meseria el de medic presupunea ore nesfîrşite la spital. Nu mai avea timp de lungi discuţii. Doar

cîte un scurt „bună, te iubesc, la revedere", dar lui Ellie îi era de ajuns.

Își iubea familia și prețuia orice șansă de a fi cu toții, împreună, dar acum situația se schimbase. Nu știa la ce să se aștepte, după dezastrul de data trecută. Se așteptau oare să fie veselă și mulțumită și să sărbătorească împreună cea mai fericită zi din viața surorii ei?

Cum rămînea cu Patterson? Îi stăruia mereu în minte. O mai căuta? Avea să apară într-o zi? Acum că dispăruse, teama lui Ellie era și mai mare. Unde era? Și ce anume punea la cale?

CAPITOLUL 13

Ellie își sunase părinții să-i anunțe că ajungea marți seară. Tatăl ei ar fi vrut să o ia de la aeroport, dar ea insistase să închirieze o mașină ca să nu depindă de nimeni. Nu i-a mărturisit că voia de fapt să poată să plece în grabă, dacă era nevoie.

A putut să-și devanseze zborul, iar acum se afla în mașina închiriată, în drum spre Winston Falls. Era imediat după prînz. Drumul era plăcut. Două treimi din drum le-a parcurs pe o șosea cu două benzi pe sens, așa că a putut să meargă cu viteză. Restul de drum era șerpuit, cu cîteva curbe periculoase și prea puține semne de circulație. De o parte și de alta a drumului erau tufișuri dese și copaci și pe alocuri flori sălbatice multicolore.

Ellie închiriase o mașină cu GPS pentru că nu cunoștea foarte bine drumul. Deși venise acasă de multe ori, tatăl ei fusese șoferul, iar ea nu dăduse deloc atenție traseului.

Acum traversa o pădure. Crengile copacilor se uneau deasupra drumului, blocînd lumina soarelui.

Era ireal, rău prevestitor. A deschis geamul să lase aerul curat să pătrundă înăuntru, dar a simțit imediat umiditatea accentuată și împreună cu ea un miros greu de pământ. A recunoscut drumul secundar care ducea la cascadă și pentru o secundă a fost tentată să întoarcă. A respins însă rapid ideea. Cascada care dăduse și numele orașului se afla într-un loc foarte izolat. Ar fi trebuit să parcurgă cam un kilometru pe jos. Poate altă dată, își zise.

Se apropia deja de oraș. Primul indicator pe care l-a văzut a fost cel spre spitalul Winston Falls. A trecut-o un fior. Amintirile legate de acest spital erau încă proaspete. După ce Patterson a lăsat-o să zacă în drum, a fost transportată acolo pentru a fi stabilizată, iar apoi a fost dusă cu elicopterul la centrul de traumatologie. Trecuse multă vreme de atunci dar întoarcerea acasă îi readucea totul în minte. *Încearcă să uiți*, își spuse.

Winston Falls era un oraș sudist tipic. Străzile largi, străjuite de copaci erau pline de farmec. A intrat pe strada principală, a trecut de liceul *Sacred Heart* și a ajuns pe Birch Street, unde locuiau părinții ei. Aproape toate casele din această zonă veche a orașului aveau verande spațioase, iar proprietarii lor își petreceau aici după-amiezele, citind ziarul și bînd ceai. Își amintea cum stătea și ea cîndva pe verandă și se juca cu surorile ei.

Imediat a zărit și casa lor. Avea două etaje și fusese vopsită proaspăt într-un galben pal. Ușa de la intrare și obloanele erau acum negre. Pe verandă erau scaune negre de răchită iar pernele

lor roşii se asortau cu ghivecele cu muşcate care flancau treptele.

Probabil că tatăl ei se uita pe geam, pentru că a deschis uşa imediat ce ea a tras maşina pe alee. I-a strigat:

– Parchează în spatele garajului, Ellie!

Zona pavată din spatele garajului fusese gîndită ca teren de baschet, dar ai ei o foloseau ca parcare atunci cînd aveau musafiri. În capătul terenului erau nişte trepte care duceau la apartamentul aflat deasupra garajului. Şi acesta fusese vopsit proaspăt, iar acum erau şi jaluzelele la toate geamurile. Părinţii ei îşi dăduseră osteneala, îşi zise Ellie.

Abia oprise motorul, că tatăl ei a ieşit pe uşa din spate şi a coborît treptele. Şi-a deschis larg braţele. Ea s-a repezit să-l îmbrăţişeze. Nu conta că era mare, nu avea să se sature niciodată de îmbrăţişările tatălui ei. Cînd el i-a dat în sfîrşit drumul, a privit-o atent:

– Eşti bine? Ai avut vreo problemă pe drum? a întrebat-o îngrijorat.

– Sînt bine, tati, l-a asigurat ea.

Fetele din sud obişnuiesc să spună „tati", iar Ellie nu făcea excepţie. Doar ocazional îi mai spunea „tată", influenţată de limbajul folosit în vest.

Ellie a deschis portbagajul, iar tatăl ei i-a luat valiza.

– E uşoară ca o pană. Sigur ai ceva înăuntru?

Ellie l-a urmat în casă. El a lăsat valiza în hol şi au intrat amîndoi în bucătăria mare.

– Unde e mama? întrebă ea.

– La cumpărături. Se întoarce curînd. Nu te aşteptam atît de devreme.

Ellie era bucuroasă că aveau un scurt răgaz să stea de vorbă, doar ei doi.

– Ce-ai zice de un pahar cu ceai dulce, de la gheaţă? o întrebă el deschizînd frigiderul.

– Nu-mi place ceaiul dulce, îşi recunoscu ea lipsa de loialitate faţă de moştenirea sudistă. O să-mi fac eu unul neîndulcit.

– A făcut mama ta din amîndouă.

Ellie a scos două pahare şi a pus în ele gheaţă. Tatăl ei le-a umplut cu ceai. A sorbit dintr-al ei şi s-a strîmbat. Au schimbat paharele şi s-au îndreptat spre living.

– Vrei să stăm pe verandă? întrebă Ellie.

– Nu, nu, spuse el repede. Hai să rămînem înăuntru. E mai răcoare.

Îi înţelegea motivele.

– Am putea sta afară după ce se întunecă?

– Cred că da. Pînă atunci se mai răcoreşte afară.

– Şi nici nu am fi văzuţi de cei care trec prin faţa casei, nu-i aşa?

– Haide, Ellie...

– Tată, nu vreau să stau închisă în casă cît timp rămîn aici.

– Vreau doar să fii prevăzătoare. Mama ta este îngrijorată.

El s-a apropiat de fereastra care dădea spre curtea din faţa casei şi stradă şi a rămas privind în gol. Trecuse mai bine de un an şi jumătate de cînd

nu-şi văzuse tatăl. Era schimbat şi nu arăta deloc bine.

– Va fi o nebunie aici înainte de nuntă, spuse el.

– Da, ştiu.

– ... Şi nu ştim unde este.

– Evan Patterson.

Se întoarse spre ea.

– Bineînţeles că despre el e vorba. Ar fi mai uşor dacă am şti unde se ascunde.

– Nu-l putem lăsa să ne dirijeze viaţile... să ni le distrugă, se corectă ea. Nu trebuie să-l lăsăm să aibă atîta putere asupra noastră.

El nu i-a răspuns. Pe chip i se citea îngrijorarea. Tatăl ei era un bărbat distins, cu părul des, grizonant şi trăsături frumoase. Avea umeri laţi şi îi plăcea să se îngrijească, dar stresul în care trăise în ultimii ani lăsase urme adînci. Şi asta numai din cauza lui Patterson şi a obsesiei lui bolnave pentru ea.

Începea să se întrebe dacă nu cumva greşise întorcîndu-se acasă.

Schimbă subiectul cu ceva mai plăcut:

– Aţi vopsit casa. Îmi place culoarea.

– Am vopsit-o luna trecută, îi răspunse el zîmbind. Mama ta a fost într-o agitaţie nebună din cauza nunţii. Stai să vezi apartamentul de deasupra garajului. Am reuşit să-l scoatem la lumină. Nu ne-a costat prea mult. Cele două dormitoare şi baia se prezentau bine. A trebuit doar să refacem podeaua, iar în bucătărie am schimbat cuptorul şi am reparat ţeava de sub chiuvetă. Mama ta şi cu

mine am făcut totul, cu excepția instalațiilor, spuse el cu mîndrie.

– Dar de ce tocmai acum?

– Vin multe rude la nuntă și nu vor dori toți să stea la motel sau la singurul hotel de fițe din oraș.

– Ar trebui să-l închiriați după nuntă, îi sugeră ea. Sînt sigură că sînt destui studenți de la universitate cărora le-ar place apartamentul.

Tatăl ei clătină din cap și se așează pe canapeaua din fața ei:

– Apartamentul crește valoarea casei. N-aș vrea să fie distrus de niște puști. Casa asta e o investiție, iar apartamentul va intra în preț, cînd o vom vinde.

Ea rîse:

– Știi bine că iubești această casă, tată. N-o vei vinde niciodată.

– Nu se știe. Îmbătrînesc, iar treptele astea...

– Și mama iubește casa, îți amintl ea.

Conversația lor s-a încheiat cînd mama ei a deschis ușa din spate și a strigat:

– Am nevoie de ajutor să aduc sacoșele!

Ellie a sărit și a alergat spre bucătărie:

– Te ajut eu!

Mama era surprinsă să o vadă. Aproape că a scăpat sacoșele pe jos. Le-a așezat grăbită pe bufetul din bucătărie și a îmbrățișat-o prelung pe Ellie.

– Ai ajuns mai devreme! a exclamat ea.

După ce Ellie a adus de la mașină restul de sacoșe, mama a privit-o cu atenție:

– Ai mai crescut? Pari mai înaltă, jur. Sau poate doar te-ai subţiat. Mănînci bine? Cu programul pe care îl ai la spital, pun pariu că sari peste mese. Ţi-e foame, Ellie? Am dezgheţat un pui. Îl bag imediat la cuptor. Sau vrei ceva de băut? Aş putea să-ţi fac...

– Sînt bine, mamă. Şi nu sînt musafir, zise ea.

Mama zîmbi:

– Sînt atît de fericită că te văd!

Ellie trase un scaun şi-i spuse mamei să stea jos şi să-i spună noutăţile cît punea ea totul la loc.

– Ava va sosi mîine sau poimîine. Mai sînt multe de făcut pînă la nuntă. Ea şi John şi-au cumpărat o casă drăguţă la vreo trei kilometri de aici. Lui John i s-a oferit un post la clinica de aici, adăugă ea.

Ellie puse laptele în frigider şi împături sacoşele.

– Clinica este lipită de spital, continuă mama ei. Ava mi-a zis că dermatologii au program fix. Va fi tare frumos. Am putea lua masa împreună în fiecare seară.

Mama ei o privea plină de speranţă. Aştepta un fel de răspuns din partea ei, un semn că acceptase ideea că Ava şi John erau acum un cuplu. Ellie rămase tăcută.

– Tatăl tău şi cu mine sîntem încîntaţi că John s-a mutat aici. E tare plăcut să-i ştim atît de aproape.

– Annie cînd ajunge? întrebă Ellie ignorînd comentariile mamei ei legate de Ava.

– Nu poate pleca din San Diego mai devreme de joi, dar va rămîne aici şi toată săptămîna viitoare.

Ellie îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa mamei ei.

– Ar trebui să-l iei pe tata şi să-i faceţi o vizită la San Diego. Meritaţi o vacanţă.

– Dumnezeule, nu putem! Ne-ar costa o avere.

– Vă faceţi probleme din cauza banilor? întrebă ea.

Era o întrebare prostească. Părinţii ei îşi făceau mereu griji în privinţa banilor. Cheltuielile pentru a o ţine pe ea departe de casă fuseseră foarte mari. Doar biletele de avion costaseră o avere.

– Nu ne facem, doar ne limităm la un buget anume.

– Casa arată minunat. Tata mi-a spus că aţi terminat şi apartamentul.

– Era şi timpul.

– Arăţi grozav, mamă.

Era un compliment sincer. Mama ei era o femeie frumoasă. Era la fel de subţire ca în ziua în care se măritase. Ava şi Annie îi moşteniseră osatura şi culoarea părului. Toate trei erau înalte, cu ochi albaştri şi părul de culoarea mierii.

– E din cauza fardului meu cel nou. În reclamă spunea că te face să arăţi odihnită.

Ellie rîse:

– Cred că e nou, pentru că n-am auzit de el. Trebuie să-l cumpăr şi eu.

– Uite ce e, Ellie, ştiu că nu am discutat pînă acum despre asta, dar Ava...

Ellie o întrerupse. Nu avea dispoziţia necesară să discute despre sora ei.

– Mai bine vorbim despre tata.

– Ce e cu el?

– Cînd a fost ultima oară la medic? Nu arată deloc bine, mamă.

– Să nu te audă că spui asta. O să-l rănești.

– Mamă...

– E obosit, atîta tot.

– Poate că ar trebui să-i dai și lui din fardul tău minune, spuse ușor iritată.

– Să nu-mi vorbești pe tonul acesta, domnișoară, zise ea. Tatăl tău e perfect sănătos. A fost la medic săptămîna trecută.

Mama ei intrase în defensivă. Ellie nu înțelegea de ce. Era doar îngrijorată în privința lui.

A decis să abandoneze subiectul. Lista subiectelor pe care nu le putea aborda continua să crească. Banii, sănătatea tatălui ei, Ava. Ce urma?

Mama îi luă mîna într-a ei.

– Mă bucur mult că ești acasă. Îmi pare rău că nu avem mai mult timp la dispoziție. Mai sînt o mulțime de lucruri de făcut.

– Cu ce te pot ajuta?

– Tatăl tău vrea să zugrăvească toate dormitoarele pînă la sosirea rudelor. L-a terminat pe al nostru, biroul și cele două dormitoare de la primul etaj. Ne-a mai rămas camera lui Annie. Ai putea să-l ajuți.

– Cu plăcere, zise ea.

Tata intră în încăpere și își așează palmele pe umerii lui Ellie.

– Ellie te va ajuta să zugrăvești, îi spuse mama.

– Grozav. Ne apucăm de camera lui Annie cînd mă întorc de la universitate.

– În seara asta poţi dormi acolo, Ellie, îi spuse mama. După ce zugrăviţi, nu, din cauza mirosului.

– Cine va sta în apartamentul de deasupra garajului?

– Probabil mătuşa Vivien şi mătuşa Cecilia, sugeră tatăl ei.

– Treptele sînt prea abrupte pentru Vivien, spuse mama.

– Dar şi aici ar trebui să urce la etaj, zise Ellie.

– Treptele de aici nu sînt atît de abrupte. Sînt şi mai late şi mai puţine la număr.

– Dacă mătuşa Cecilia nu a slăbit între timp, nu va putea nici ea să urce. Oricum cred că ar prefera să stea cu voi în casă.

– Acelaşi lucru îl cred şi eu. Le place să fie în miezul acţiunii.

– Ce-ar fi să stau eu în apartament? Aşa mătuşile ar putea sta aici.

– Nu ştiu ce să zic. Să stai acolo singură...

– Garajul e la cîţiva metri de casă. tati. Dacă am probleme, ţip. Mă vei auzi cu siguranţă.

Tatăl ei se gîndi cîteva clipe.

– Aş mai putea monta un zăvor... pentru siguranţă.

– A mai rămas o singură problemă de rezolvat, William, spuse mama.

– Nu e cazul acum, Claire. Avem tot timpul să stăm de vorbă cu Ellie.

– Dar acum ce facem? Nu vorbim?

– E o discuţie serioasă, zise tata.

Ei nu-i plăcea cum suna asta. Ultima oară cînd avuseseră o discuţie serioasă îi spuseseră să nu vină acasă de Crăciun.

Se întoarse spre mama ei:

– Ce anume mai avem de rezolvat?

– Spune-i acum, dacă tot ai deschis subiectul.

– Ava vrea să-şi petreacă aici noaptea de dinaintea căsătoriei. Nu vrea ca John să o vadă. Spune că aduce ghinion.

Ellie nu-şi putea reprima sarcasmul:

– Se îmbracă în negru? Sau în roşu ca...?

– Va purta o rochie albă, îi spuse mama.

– Mi se pare o exagerare din partea ei. Şi nu se teme că va fi lovită de un fulger la intrarea în biserică?

– Ajunge! sări mama. Ce s-a întîmplat e de domeniul trecutului, iar acum trebuie să mergem mai departe.

Ellie nu-i răspunse. Tatăl ei se aşeză între ele, la masă.

– Haide, spune-i şi restul. Să dăm cărţile pe faţă.

– Ava vrea să-i fii domnişoară de onoare.

– Nu! răspunse vehement Ellie. N-am mai vorbit cu ea de la ultima mea vizită, adică de optsprezece luni. De ce insistă, pentru numele lui Dumnezeu? Dacă-ţi aminteşti, mamă, te-a mai pus să mă întrebi asta şi acum cîteva luni şi te-am refuzat. Nu m-am răzgîndit de atunci. Am venit doar pentru că aţi insistat. Voi lua parte la nuntă, dar atît. Clătină din cap. Nu înţeleg de ce nu renunţă.

– Circulă tot felul de zvonuri despre ce s-a întîmplat atunci iar Ava e de părere că dacă îl vei fi

domnişoară de onoare, oamenii vor şti că a fost doar o neînţelegere.

– Zvonuri? Nu sînt zvonuri... e adevărul gol-golut, mamă.

– Se va simţi umilită dacă tu nu...

– De asta aţi insistat să vin? Ca să nu fie ea umilită?

– Bineînţeles că nu, îi răspunse mama. Numai că lumea vorbeşte şi...

– Nu voi fi domnişoară de onoare. Nici nu ştiu sigur dacă vin la nuntă, pînă la urmă.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru rochie, continuă mama. Toate domnişoarele de onoare vor fi îmbrăcate în rochii lungi, negre, diferite una de alta. Orice rochie neagră e potrivită.

– Ascultă-mă, mamă. Nu voi fi domnişoară de onoare la nunta ei.

Tatăl ei le întrerupse:

– Haide cu mine, Ellie. Mergem la magazin să cumpărăm un zăvor şi ceva provizii pentru frigiderul din apartament.

– Masa va fi gata peste o oră şi jumătate, zise mama. Era tristă. Ellie se aştepta să o vadă lăcrimînd din clipă în clipă.

– Ne vedem mai tîrziu, mamă, zise Ellie sărutînd-o pe obraz. După care îi şopti: nu încerca să mă faci să mă simt vinovată. Nu merge. Nu am de gînd să mă răzgîndesc.

Mama îi şopti la rîndul ei:

– Vom vedea.

CAPITOLUL 14

Max şi Ben se întîlneau pentru ultima oară cu Hughes ca să discute ultimele detalii ale cazului Landry înainte să se întoarcă în Honolulu.

– Greg Roper i-a identificat imediat, îi spuse Hughes lui Max. Exulta. Nu l-a influenţat nimeni, nu i-a sugerat nimeni să aleagă o fotografie sau alta. Am dreptate, Ben?

– Aşa este.

– Avem în sfîrşit un martor-beton, zise Hughes. Nu-l voi trece încă pe lista martorilor. Rămîne doar între noi, bine?

Max dădu din cap. Hughes se deşteptase. Dacă îi comunica judecătorului numele martorului, o mulţime de oameni ar fi avut acces la această informaţie.

– Poate ar fi mai bine să-i asigurăm protecţia, sugeră Ben.

– O vom face, din clipa în care va fi indicat drept martor, îl asigură Hughes.

– Cum a rămas cu Sean Goodman? Soţii Landry nu ştiu sigur dacă el i-a văzut. Îl mai păzeşte cineva?

– Da, cîtă vreme e în spital, răspunse Hughes. Prea multă lume intră şi iese, iar securitatea acolo lasă de dorit. Gîndiţi-vă la ce s-a întîmplat seara trecută.

– Poliţia pretinde că atacatorul nu corespunde profilului clasic al membrului unei bande, spuse Max. A fost identificat?

Ben clătină din cap.

– Nu avea acte asupra lui şi nimeni din spital nu-l cunoştea. Am vorbit de dimineaţă cu detectivii. Studiază acum casetele de supraveghere, încercînd să vadă dacă l-a adus cineva, sau dacă a venit cu maşina lui.

Max nu voia să abandoneze subiectul, pentru că nu era convins că fusese o răfuială între două bande:

– Ar trebui să ne asigurăm înainte de a pleca la aeroport.

– În ce privinţă? îl întrebă Hughes.

– Că făcea parte dintr-o bandă.

– Făcea, sigur, îl întrerupse Hughes.

– Dacă nu, continuă Max fără să ţină seama de întrerupere, atunci va trebui...

– Of, iar începe cu „dacă", zise Ben.

– Să fii sigur de asta, îi răspunse Max. Repet întrebarea: dacă nu făcea parte dintr-o bandă? Dacă Sean Goodman era de fapt ţinta, iar poliţistul l-a oprit înainte să ajungă la etajul lui?

Ben îşi scoase mobilul din buzunar.

– Îl sun pe detectivul cu care am vorbit. Să vedem dacă au mai aflat ceva.

Conversaţia a fost scurtă. Cînd s-a încheiat, Ben s-a întors spre Max:

– Au găsit imagini cu atacatorul coborînd din maşină. Avea numere de Nebraska. Au identificat maşina: îi aparţine lui George Cogburn.

Max se uită la Hughes:

– Îşi aminteşti numele acesta, nu?

Hughes dădu aprobator din cap:

– Bineînţeles. Deşi n-am mai auzit nimic despre el de mult timp. Cînd soţii Landry locuiau în Omaha, apelau la Willis Cogburn pentru anumite treburi murdare.

Ben se duse la computer şi tastă numele lui Willis Cogburn. Fotografia lui apăru pe tot ecranul.

– Willis a ieşit de curînd din închisoare, le spuse. Se pare că s-a apucat de treabă.

– Maşina este însă înmatriculată pe numele lui George Cogburn, îi aminti Hughes.

Ben reluă căutarea şi-i găsi carnetul de conducere:

– Aceeaşi adresă. Şi chiar seamănă cu Willis. Probabil sînt fraţi sau veri.

Max dădu din cap:

– Asta ridică o nouă întrebare: unde este Willis? Dacă şi fratele lui lucra pentru soţii Landry, înseamnă că venise la spital să anihileze martorii. Poate că Willis nu a vrut să se întoarcă la închisoare şi atunci şi-a trimis fratele în locul lui.

Hughes nu le auzise ultimele replici. Vorbea la mobil. Ţinînd încă telefonul la ureche, le spuse:

– Willis s-a prezentat săptămîna trecută la ofițerul care răspunde de el. Abia luna viitoare trebuie să vină din nou.

– Știm acum că Gorge Cogburn trebuia să-l anihileze pe Sean Goodman. Dacă polițistul acela nu-i observa arma...

Max interveni:

– Poate că nu îl căuta doar pe Goodman. Se pare că soții Landry nu vor cu nici un preț să poată fi puși sub acuzare. Este evident că acum caută toți martorii.

– Singurul martor pe care ne putem baza este Greg Roper, iar dacă îl ținem secret, nu au cum să afle de existența lui, îl asigură Hughes.

– Cum rămîne cu Ellie Sullivan? întrebă Max. Era la cîțiva metri distanță de ei. S-ar putea să o caute și pe ea.

– Nu o vom trece pe lista martorilor, insistă Hughes. Ei nici nu știu cine este.

Max începea să se enerveze.

– Nu știu cine este? Tu vorbești serios? Un singur drum să facă la spital și află imediat. Toată lumea vorbește încă despre cele întîmplate. Zece minute, Hughes. Atît le trebuie să afle numele ei. George Cogburn a venit la spital după primul martor și probabil că Willis se va duce după ea. Al naibii să fiu dacă voi permite să i se întîmple ceva!

Hughes ridică mîinile în aer:

– Gata, te-am auzit! Voi avea grijă să fie avertizată și voi anunța paza spitalului.

– Nu e la spital îi spuse Max. S-a întors acasă, în Carolina de Sud, să-și vadă familia.

– Asta e bine, zise Hughes.

– Ba nu e bine deloc, ripostă Ben. Ştii foarte bine că soţii Landry nu se vor da în lături de la nimic ca să se salveze. În clipa asta nu ştim unde se află şi nici unde se ascunde Willis Cogburn.

Max era şi el de neclintit:

– Ellie Sullivan are nevoie de protecţie.

– Dar dacă nu... începu Hughes.

– Acum, spuse Max. Tu conduci ancheta în acest caz, dar dacă nu ceri tu să fie protejată, o fac eu.

Hughes zise resemnat:

– Bine. Sun la biroul nostru din Carolina de Sud, să văd ce pot face.

Cîteva ore mai tîrziu, Ben şi Max erau în drum spre aeroport, să ia avionul spre Honolulu. În ciuda asigurărilor primite de la Hughes, Max pleca cu o strîngere de inimă.

Tocmai treceau de controlul de securitate, cînd sună telefonul. Era Hughes.

Acesta nu a irosit vremea cu politeţuri:

– Am fost anunţat că Willis nu a apărut de ceva vreme la apartamentul lui din Omaha. L-au percheziţionat şi au găsit în coşul de gunoi un bilet pe care erau trecute numele lui Sean Goodman şi al lui Ellie Sullivan.

– Spune-mi că ai trimis deja pe cineva acolo.

– Am făcut tot ce am putut, dar nu am găsit pe nimeni care să poată rămîne la Winston Falls cîteva zile, poate chiar o săptămînă. Toţi sînt ocupaţi cu cazurile lor şi ştii că ducem lipsă de

personal. Voi vorbi cu polițiștii de acolo. Poate o supraveghează ei.

– Nu au fost în stare de nimic nici în trecut, cînd familia ei a avut nevoie de ajutor. Probabil că vor trece de cîteva ori pe zi cu mașina prin fața casei ei.

Hughes era iritat:

– Uite ce e, o să găsesc o soluție. Numai că va dura. Ellie Sullivan trebuie să fie prevenită. O să o sun să-i spun să fie atentă, pînă găsim pe cineva care să o păzească.

Max se gîndi imediat la stresul prin care trecuseră Ellie și familia ei din cauza lui Evan Patterson.

– Nu o suna, spuse el.

– Nu am de ales. Trebuie să o previn, îi răspunse Hughes.

– Mă duc eu, zise repede Max.

– Cum? întrebă surprins Hughes. Nu se poate. Trebuie să te întorci la Honolulu și să te ocupi de caz.

– Îmi iau concediu, zise Max. Doar o săptămînă, pînă ce Ellie se întoarce acasă. Ben se descurcă și singur. Și ne putem consulta telefonic. Anunț eu la birou, în Honolulu.

A încheiat convorbirea înainte ca Hughes să mai poată spune ceva.

CAPITOLUL 15

Nu era deloc bucuroasă să-l vadă. Aproape că făcuse un atac de cord cînd îl văzuse parcînd maşina în faţa casei. Ea zugrăvea dormitorul lui Annie aflat la al doilea etaj şi s-a uitat întîmplător pe geam exact în clipa în care Max cobora din maşină.

A fost atît de uimită, încît pensula i-a scăpat din mînă. Din fericire, aceasta a aterizat pe hîrtia pe care o întinsese pe jos ca să protejeze podeaua.

Ce căuta acolo? Se întîmplase ceva? Bineînţeles că asta trebuia să fie, îşi răspunse singură la întrebare. Nu putea exista un alt motiv.

Poate că aflase unde se ascundea Evan Patterson şi venise să-i spună. Nu, nu putea fi asta. I-ar fi dat telefon.

Dumnezeule, tatăl ei era acasă! Probabil stătea pe verandă şi citea ziarele pe laptop. Era deja destul de stresat. Un agent federal care îi bătea la uşă era deja prea mult.

Îmbrăcată cu un şort vechi şi o bluză fără mîneci, pătată de vopseaua de culoarea lavandei, ea coborî în fugă scările, străbătu ca un fulger livingul şi ieşi afară. Trecu de tatăl ei fără să-l spună vreun cuvînt şi se opri în faţa lui Max.

Respira sacadat, dar nu pentru că nu ar fi fost în formă, ci din cauza lui. Cînd a văzut-o, Max s-a luminat la faţă şi l-a zîmbit. Gropiţele din obraji ar fi făcut orice femeie slabă de înger să cadă din picioare. Ea nu era slabă de înger, îşi repetă în gînd.

Arăta foarte sexy. La naiba!

Nu l-a întîmpinat deloc politicos:

– Ce cauţi aici?

Max se uita spre casă.

– E tatăl tău? Pare pe punctul de a leşina. Ah...

– Ce e? se încruntă ea.

– Se uită la pistolul meu.

– Minunat, şopti ea. Absolut minunat!

– Ce vrea să însemne asta?

– Mă bucur atît de mult că ai reuşit să vii! spuse ea suficient de tare ca să fie auzită de tatăl ei. Îl sărută pe Max pe obraz.

El nu mai putea rezista. O luă în braţe şi o sărută pe buze. Scurt şi apăsat.

– Asta ar trebui să-i readucă culoarea în obraji, zise Max.

Ellie îşi încolăci braţele după gîtul lui şi îi şopti la ureche:

– Nu le-am spus nimic părinţilor mei despre împuşcăturile din parc... sau despre Sean Goodman... Înţelegi...

– Am înțeles.

S-au îndreptat spre veranda unde îi aștepta tatăl ei. Ellie le-a făcut cunoștință:

– Tată, el este prietenul meu, Max Daniels.

– William Sullivan. Tatăl ei făcu un pas înainte și îi întinse mîna.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule.

Fără să mai piardă timpul, William spuse:

– Văd că porți armă.

– Da, domnule.

– Și insignă, interveni Ellie. Are și insignă. Max este agent FBI.

William îi întrebă cum se cunoscuseră. Era suspicios.

– La spital, se repezi Ellie să răspundă înaintea lui Max. Ne-am cunoscut la spital. Prietenul lui a fost operat. Adăugă cu nonșalanță: o operație de rutină.

Nu reușea să se calmeze, deși se străduia. De ce era atît de nervoasă? Doar nu era în fața Inchiziției. Știa deja răspunsul. Era atît de agitată din cauza lui Max, pentru că apăruse așa, din senin.

Max își dădea seama că tatăl ei era foarte îngrijorat. O luă de mînă și o trase lîngă el, cu un gest firesc:

– Ellie l-a operat, spuse cu mîndrie.

Ea dădu din cap:

– Așa este. Iar de atunci am ieșit de cîteva ori.

Se simțea groaznic pentru că îșI mințea tatăl, dar își găsea justificări în faptul că avea un motiv întemeiat. Nu îi putea spune adevărul.

Tatăl ei se relaxă vizibil.

– Mă bucur să-l cunosc pe unul dintre prietenii lui Ellie. Hai să mergem înăuntru şi să bem ceva rece. Le făcu semn să o ia înainte.

Mama lui Ellie ieşi din bucătărie ştergîndu-şi mîinile pe şort.

– Masa e gata în... Se opri la mijlocul propoziţiei de îndată ce-l văzu pe Max. Reacţia ei a fost aproape identică cu cea a soţului ei, atunci cînd a dat cu ochii de pistol.

– Claire, ţi-l prezint pe Max Daniels, zise William. E un prieten de-al lui Ellie.

– Un prieten?

– Da, mamă, zise Ellie. Un prieten.

– Oh, spuse ea în timp ce-şi aranja cu nervozitate părul. Se uita cînd la el, cînd la ea.

Max zîmbi şi-i strînse mîna:

– Mă bucur să vă cunosc.

– Arăţi tare bine. Rîse de propriul comentariu. Sper că rămîi la masă.

– Mi-ar face mare plăcere.

Mama ei se îmbujorase de plăcere. Ce-o apucase? se întreba Ellie.

– Hai să stăm în camera cu şemineu. E chiar lîngă bucătărie, sugeră tatăl ei.

Ca să te perpelim bine, îşi spuse Ellie.

Era adevărat. Întrebările au început să curgă, una după alta.

Ellie nu ştia dacă lui Max îi plăcea ceaiul îndulcit, dar i-a întins un pahar iar el l-a luat. Stătea la bucătărie, privea şi se minuna: Max putea fi fermecător. Şi mama ei? Era agitată, iar obrajii îi

erau roşii ca focul. Se purta aşa pentru că fata ei îşi găsise în sfîrşit pe cineva? Puţin probabil. Sau pentru că Max era atît de adorabil... cu ea, cel puţin?

– Ellie, du-te sus şi schimbă-te pentru cină, îi spuse mama.

– Aproape că am terminat. Mai am doar tocurile geamurilor. *Şi un perete întreg*, îşi spuse. Cînd mîncăm?

– Într-o oră.

– Te ajut şi eu, zise Max.

Ellie de-abia aştepta. Odată rămaşi singuri, îl putea întreba de ce venise.

– Nu se poate, eşti musafir, spuse tatăl ei.

– Îi place să zugrăvească, zise Ellie repede.

– Cît timp rămîi la noi?

– Foarte puţin, răspunse Ellie în locul lui.

Niciunul din părinţi nu-i dădu atenţie.

– William, Max este partenerul lui Ellie. Rămîne pînă după nuntă. Nu-i aşa, Max?

– Ce este? întrebă Ellie.

– Partenerul tău, dragă.

– Nu este...

– Rămîn cu Ellie cît timp va sta şi ea, zise Max. Îi făcu semn din priviri să nu mai comenteze.

– Plecaţi împreună acasă?

– Exact.

Ellie continua să clatine din cap. Părinţii ei au ignorat-o, la fel şi Max.

– Fata noastră va fi în siguranţă avînd un agent FBI alături, zise William. Te-ai cazat la vreun hotel?

– Nu, domnule. Am venit direct aici.

– E bine. Vei sta în apartamentul de deasupra garajului. Nu e nici pe departe atît de rău precum sună. E chiar confortabil, nu-i așa, Claire?

– Da, este.

– *Eu* stau acolo, zise Ellie.

– Da, dragă, îi răspunse mama.

– Sînt două dormitoare, îi reaminti tata.

– Și sînteți adulți, adăugă mama.

Ellie rămăsese fără cuvinte. Niciodată tatăl ei nu se arătase atît de indiferent cînd venise vorba de dormit. Da, era adultă, dar pînă atunci tatăl ei nu o tratase niciodată ca atare. Iar atitudinea mamei ei era și mai șocantă. Fusese întotdeauna foarte formală, genul de doamnă sudistă care își făcea mereu griji de ce va spune lumea. Iar acum părea că nu mai dă doi bani pe asta.

– Trebuie să recunosc că voi dormi mai liniștit acum, știind că e cu tine, spuse William. Ellie ți-a povestit de Evan Patterson?

– Da, domnule. Știu tot.

El oftă ușurat.

– Fiica mea e foarte introvertită. Nu știam dacă ți-a povestit ceva despre trecutul ei, dar mă bucur că a făcut-o. Acum înțelegi de ce ne bucurăm că vei sta aici.

– Max nu a spus că poate să rămînă...

– Rămîn cu plăcere.

– Bine, spuse William. Crezi că am putea sta puțin de vorbă, după cină, despre Evan Patterson?

– Bineînțeles, răspunse el.

– De-abia aștept să aflu mai multe despre voi, zise mama ei. De cînd vă vedeți, cum...

– Mai tîrziu, mamă, o întrerupse Ellie. După cină poţi pune cîte întrebări vrei. Se usucă pensulele. Haide, Max. Te-ai oferit să mă ajuţi.

El a urmat-o. Ellie bombănea ceva, dar Max nu înţelegea ce spune. Din tonul ei îşi dădu seama că nu era prea încîntată. Păcat, îşi zise el. Bătuse atîta drum ca să o protejeze şi exact asta avea de gînd să facă.

Avea nevoie de multă stăpînire de sine să se poată concentra asupra misiunii lui. Cînd a ajuns şi a văzut-o coborînd treptele, primul lui gînd a fost: E teafără! Al doilea gînd a fost şi mai puţin profesional. Oare picioarele ei se mai lungiseră de cînd o văzuse ultima oară? În clipa în care ea a ajuns lîngă el, o mie de fantezii îi treceau prin minte.

Ellie a deschis uşa dormitorului lui Annie. La vederea culorii, Max s-a dat un pas înapoi.

Ellie a aşteptat ca Max să închidă uşa.

– E de rău, nu-i aşa? Trebuie să fie de rău, altfel n-ai fi venit pînă aici. Hai, spune-mi cît e de rău, Max.

Max îl auzi pe tatăl ei urcînd treptele. Nu era timp de explicaţii.

– Pensulă sau trafalet?

Ea clipi:

– Poftim?

El repetă întrebarea chiar în clipa în care tatăl ei deschidea uşa.

– Dau eu cu trafaletul. Vopsiţi voi tocurile. Cît mai ai, Ellie?

– Două ferestre.

Tocurile erau albe iar pereţii erau fluorescenţi, de culoarea lavandei. Max trecu la o fereastră, Ellie la cealaltă. Se tot uita spre ei, căutînd o cale de a-l determina pe tatăl ei să plece, dar acesta nu părea dornic s-o facă. Era într-o dispoziţie excelentă, probabil datorită faptului că Max era înarmat.

Se simţea din nou vinovată. Venirea ei acasă le dădea mari bătăi de cap. Nu ar fi trebuit să cedeze rugăminţilor mamei. De dragul tatălui ei ar fi fost mai bine să rămînă departe.

– Trebuie neapărat să vezi cascada cît stai aici. E ceva drum, dar merită, nu-i aşa Ellie? o întrebă el, în timp ce turna vopsea în tava trafaletului.

– Da, da, răspunse ea. Dar nu ştiu dacă Max va avea timp...

– Sînt sigur că va avea. Ai spus că pleci odată cu Ellie, nu?

– Aşa am spus, răspunse Max.

Ellie îl privi. Max îi făcu cu ochiul.

– De cînd vă vedeţi? întrebă tata. Hotărîtă să înăbuşe în faşă întrebările personale, Ellie spuse:

– De ceva vreme. Tată, i-ai spus lui Max că ţi-ai dat doctoratul în matematică? Este decanul universităţii. Ştiai?

– Pe Max nu-l interesează realizările mele profesionale, Ellie. Mai degrabă e curios în privinţa ta.

– Chiar sînt, zise Max. Cum era Ellie cînd era mică?

– Dificilă, zîmbi el.

– Nu mă mira, spuse Max.

– Hei... protestă ea.

– Mereu o provocare, adăugă tata. Nu contenea să... ne uimească.

– Cum?

William lăsă jos trafaletul şi se gîndi puţin pe care din întîmplări să o povestească.

– Avea şapte sau opt ani cînd a venit în vizită un profesor...

– Tati, nu i-o spune pe asta!

– E una din preferatele mele, Ellie.

Ea ştia că nu avea sens să protesteze. Cînd tatăl ei îşi punea ceva în minte, nimic nu îl putea face să se răzgîndească.

– Aveam mai mult de opt ani... murmură ea.

El o ignoră.

– A venit un profesor de matematică din Anglia. Doctorul Nigel Goodrick. Un tip interesant. Nu ar fi predat niciodată la o universitate atît de mică, dar venise aici în vizită la nişte rude şi a acceptat invitaţia. Goodrick era foarte cusurgiu şi destul de arogant. Nu-i aşa, Ellie?

– Mi s-a părut rău de-a dreptul. Şi mirosea ciudat, a naftalină.

– Ellie rămînea cu mine la universitate după-amiezile şi s-a nimerit să fie acolo cînd Doctorul Goodrick a ţinut o prelegere despre marele matematician din secolul nouăsprezece, Carl Friedrich Gauss. Anticipasem un auditoriu numeros, aşa că prelegerea se ţinea în amfiteatrul principal. El era la catedră, iar Ellie undeva sus, pe rîndul douăzeci. Copiii – studenţii adică – se plictiseau. Trebuie să recunosc că profesorul Goodrick era destul de anost.

– Chiar că te fura somnul, interveni Ellie. Se dădu un pas înapoi să-şi admire opera.

– Cu toate astea, nimeni nu părăsea amfiteatrul. Studenţii primeau un punct în plus pentru prezenţă, dar trebuiau să semneze în condică la sfîrşitul şi nu la începutul prelegerii, aşa cum se proceda de obicei. Altfel ar fi plecat pe capete. Majoritatea moţăiau deja cînd el a început să vorbească despre viaţa lui Gauss şi despre contribuţia lui în domeniul matematicii.

– Cred că şi eu aş fi făcut la fel, recunoscu Max. Mă tem că nu am auzit în viaţa mea de Gauss.

– Nici nu aveai cum, dacă nu eşti în domeniu, spuse William. Era linişte deplină, ceea ce a făcut ca vorbele lui Ellie să iasă şi mai tare în evidenţă. Profesorul Goodrick le-a povestit o legendă legată de precocitatea lui Gauss. Se pare că era tare neastîmpărat. Într-o zi, ca să-l pedepsească, profesorul lui i-a spus să adune toate cifrele de la unu la o sută. Spera astfel să-l ţină ocupat pentru o vreme. Gauss a terminat însă de adunat în cîteva secunde, uimindu-şi profesorul.

Goodick.a întrebat apoi audienţa dacă îi putea spune care fusese răspunsul lui Gauss sau cum anume procedase. Toată lumea tăcea. După cîteva clipe, Ellie s-a ridicat în picioare şi a început să se uite prin sală.

– Aşteptam ca vreunul din studenţi să ridice mîna.

– Dar n-a făcut-o nimeni, spuse tata. Aşa că fata mea a ridicat mîna. Îmi amintesc cît de încîntat era Goodrick că nimeni nu putea răspunde. I-a criticat

chiar că nu erau deloc atenţi – ceea ce de fapt era o critică la adresa prelegerii lui. Într-un final a văzut-o pe Ellie şi a arătat cu degetul spre ea.

– Un copil are o întrebare pentru mine? a întrebat el.

Max zîmbi. Prevedea ce avea să urmeze.

– Ellie era stînjenită pentru că toată lumea se uita la ea. A spus: „Nu domnule. Am răspunsul. Cinci mii cincizeci". Văzîndu-mă lîngă ea, Goodrick a presupus că i-l spusesem eu, aşa că i-a spus să vină şi să le arate tuturor cum ajunsese la această concluzie.

Ellie s-a întors şi l-a întrerupt:

– Am terminat aici. Vrei să te ajut? îl întrebă pe Max.

– Şi le-a arătat? l-a întrebat Max pe William, ignorînd-o.

– Bineînţeles. S-a dus la tablă şi a arătat că cifrele puteau fi grupate în cincizeci de perechi de sume identice egale cu o sută unu. Iar cincizeci ori o sută unu fac cinci mii cincizeci. Goodrick era uimit, dar a felicitat-o, spre lauda lui. După care a întrebat-o dacă putea să rezolve o altă problemă. A încercat să o încurce, dar Ellie s-a descurcat.

Ellie îi făcu un semn tatălui ei:

– Sînt sigură că Max nu vrea să audă...

– Ba vreau, zise Max.

Tatăl ei continuă:

– După cea de-a doua problemă, am intervenit şi am dus-o pe Ellie acasă.Iar pe drum m-a rugat să nu-i spun nimic mamei.

– Cum adică? întrebă Max.

– Claire şi cu mine am convenit să facem în aşa fel ca Ellie să ducă o viaţă normală. Dacă afla că a ieşit la tablă şi a atras atenţia asupra aptitudinilor ei...

– Da?

– Dădeam de naiba. Rîse şi continuă: a fost singura dată cînd i-am permis să-şi afişeze cunoştinţele în public. Lui Ellie i-a plăcut dintotdeauna matematica. Studia toate cărţile pe care le aduceam acasă. Rezolvam împreună probleme, mai ales seara, cînd gemenele îşi făceau baie, sau temele pentru a doua zi.

Din fericire, tatăl ei nu a continuat cu poveşti despre ea. Ellie îi era recunoscătoare. Au terminat de vopsit. În timp ce tatăl ei l-a luat pe Max cu el în garaj, să-i arate apartamentul, Ellie şi-a făcut un duş şi s-a schimbat într-o pereche de blugi curaţi şi o bluză.

Mama nu era de acord cu ţinuta ei:

– Ar fi trebuit să-ţi pui o fustă. Avem musafiri.

– Mamă, e doar un prieten.

– Pune masa din sufragerie.

– Masa din bucătărie e imensă. Max se va simţi la fel de bine şi aici. Şi apoi, aici e pusă deja.

– Mă gîndeam să fie o cină mai formală. De cîte ori Ava şi John vin la masă, ea insistă să mîncăm în sufragerie.

Normal, îşi zise Ellie. Pentru Ava numai aparenţele contau.

– Nu trebuie să-l impresionăm în vreun fel.

– Bine, cum vrei. Mai pune un tacîm pentru el.

– Mulţumesc, mamă. O sărută pe obraz.

– Dacă tot eşti atît de bine dispusă... începu mama ei.

Ellie scoase o farfurie din bufet.

– Răspunsul e acelaşi: nu.

Puse pe masă tacîmurile şi şervetul pentru Max. Nu s-ar fi gîndit niciodată că va ajunge să facă asta.

– Nici nu ştii ce voiam să te rog, spuse mama ei în timp ce scotea legumele din frigider.

Ellie i le luă din mînă şi le puse pe bufet, lîngă chiuvetă. Mama îi întinse un tocător.

– Spuneam că dacă tot eşti aşa de bine dispusă, poate te mai gîndeşti...

– Nu voi fi domnişoară de onoare.

– Eleanor Kathleen... spuse mama.

– Îţi pierzi timpul.

– Îi frîngi inima surorii tale.

Ellie clătină din cap.

– Nu încerca să mă faci să mă simt vinovată. Nu merge. Răspunsul e tot nu.

– Nu? La ce? Întrebă tatăl ei care tocmai intra pe uşa din spate, urmat de Max.

– Fiica ta se încăpăţînează, spuse mama.

Max adusese cîteva roşii din grădina pe care i-o arătase mîndru William. La puse în chiuvetă şi dădu drumul la robinet să le spele. Lîngă el, Ellie tăia legumele. Mama o atenţionă:

– Ai grijă cu cuţitul acela. E foarte ascuţit.

– Da, mamă.

– Şi nu te grăbi aşa. O să-ţi tai degetul. Mai bine lasă-mă pe mine.

– O să tai mai încet, promise Ellie.

Tatăl ei era în camera de alături şi se uita la ştiri, iar mama se dusese în sufragerie să aducă un castron pentru salată. Max se aplecă spre Ellie:

– Mama ta ştie că eşti chirurg?

Ea rîse:

– Bineînţeles.

– Ştie deci că foloseşti mereu obiecte ascuţite.

– Şi mama şi tata ştiu ce profesie am, dar nu au fost lîngă mine ca să vadă şi *cum* am ajuns chirurg. Eram copil cînd am plecat de acasă. Nu m-au văzut terminînd universitatea, absolvind şcoala de medicină sau luînd rezidenţiatul. Nu le-am povestit niciodată cîte mi s-au întîmplat în timpul pregătirii.

William intră în bucătărie.

– Max?

– Da, domnule?

– Se pare că mai durează pînă e gata masa. Vii cu mine în grădină, să stăm puţin de vorbă?

Lui Ellie nu-i plăcea cum sunau vorbele lui.

– Despre ce? întrebă ea.

– Patterson, răspunse tatăl ei. Vreau să-l pun la curent pe Max cu tot ce am aflat de la prietenii mei din FBI.

– Sigur, zise Max. Avem destul timp. Se întoarse spre Ellie şi îi şopti: să nu cumva să ieşi din casă!

Ellie stătea la chiuvetă şi se uita pe geam. Nu îi vedea pe cei doi, dar le auzea murmurul vocilor. Era sigură că Max punea tot felul de întrebări.

El ştia totul despre ea; ea nu ştia nimic despre el. Aproape nimic, de fapt. Ştia că locuia în Honolulu şi copilărise în Montana. Atît. Fraţi? Surori? N-avea

nici cea mai mică idee. Avea nevoie de un plan ca să nu se dea de gol în timpul cinei. După care rămîneau singuri. Avea să-i pună o mulţime de întrebări.

Cina a fost o adevărată provocare.

– Unde ai crescut, Max? îl întrebă tatăl ei în timp ce Claire servea salata.

– În Butte, Montana.

– Părinţii tăi mai locuiesc acolo?

– Nu. S-au mutat în Minneapolis cînd am început eu liceul.

– Şi acum tot în Minneapolis locuiesc?

– Da, domnule.

– E tare frig acolo. Şi multă zăpadă, interveni mama.

– Nu e mult diferit de Montana. Şi acolo e foarte frig, spuse William. Cu ce se ocupă tatăl tău?

– E avocat, răspunse Max. A lucrat douăzeci şi cinci de ani la Interne, s-a pensionat, iar acum lucrează la Procuratură. Reprezintă minori în diferite procese.

– Admirabil, spuse William. Nu e o muncă uşoară. Ai fraţi sau surori? adăugă imediat.

Ellie asculta conversaţia cu sentimente amestecate. Voia să afle mai multe despre Max, dar în acelaşi timp era îngrozită de turnura pe care o putea lua discuţia.

– Încetează cu întrebările, tată, spuse Ellie. Parcă ar fi la interviu.

– Vorbeam şi noi ca între prieteni, protestă tatăl ei.

Pe de altă parte, Max nu părea deranjat de întrebări.

– Şi mama ta? Lucrează?

– E profesoară de muzică.

– Ai fraţi sau surori?

– Ajunge, tată. Lasă-l să mănînce.

– Nu am surori. Dar am şase fraţi. Simon e cel mai mare, după care urmez eu, apoi Bishop, Sebastian, Bradley, Tyler şi Adam.

– Părinţii tăi au avut ceva de furcă cu atîţia băieţi, zise Claire.

– Simon Daniels, spuse tatăl ei. Acelaşi nume cu jucătorul de fotbal după care e înnebunită Ellie. Îl alege întotdeauna cînd participă la *Fantasy Football Leagues*.

Max zîmbi.

– Ştii cine este Simon Daniels?

– Bineînţeles că ştiu. Unul din cei mai buni atacanţi din NFL. Rezultatele lui din sezonul trecut au fost uimitoare: patruzeci şi trei de pase de nouăzeci de metri, şaizeci şi opt la sută din meciuri jucate, cel mai mic număr de interceptii din ligă. Nu urmăreşti meciurile de fotbal?

– Ba da, îi răspunse el. Cîte echipe imaginare ai ales?

– Doar două, anul acesta.

– Mai vrei friptură, Max? îl întrebă mama ei.

– Nu, mulţumesc.

– Fratele tău cu ce se ocupă? îl întrebă William în timp ce lua farfuria pe care i-o întindea Claire.

– E jucător de fotbal.

Urmă o scurtă tăcere. Lui Ellie îi scăpă furculiţa din mînă.

– Vrei să spui că Simon Daniels, jucătorul din *Hall of Fame* este fratele tău?

– Exact.

Mama lui Ellie părea nedumerită.

– Dar el este afro-american iar tu... nu.

– Am fost adoptat de părinţii lui Simon, îi explică el. Zîmbi şi adăugă: după care a început să le placă şi au mai adoptat şi alţi copii. Aveam opt ani cînd s-au încheiat procedurile pentru adopţia mea.

– Ce s-a întîmplat cu părinţii tăi biologici?

– Accident de maşină.

– Gata cu întrebările, tată, îl rugă Ellie.

Ştia că era roşie la faţă. Simţea cum îi iau foc obrajii. Max o uimise spunîndu-i atît de nonşalant că Simon, atacantul perfect, era fratele lui. Era şocată, dar încerca să nu o arate.

– Am observat cît ai fost de uimită că Simon e fratele lui Max. Nu ştiai? o întrebă tatăl ei.

– Păi... nu... se bîlbîi ea. Max nu mi-a pomenit de el. Mintea ei căuta cu frenezie o explicaţie. Dar acum înţeleg de ce.

– Luminează-mă şi pe mine, insistă el.

– A vrut să-l plac pentru el... şi nu pentru că are un frate celebru, explică ea, sperînd ca vorbele ei să fi avut vreun sens.

Tatăl ei încuviinţă cu o mişcare a capului. Ellie spera că o crezuse şi de data aceasta.

– Mai sînt multe lucruri pe care nu le ştim unul despre altul, continuă ea. Şi cît era de adevărat!

Împinse scaunul, se ridică şi-i luă lui Max farfuria din faţă. În drum spre chiuvetă, îl întrebă:

– Ai terminat?

Spălă toate farfuriile în timp ce tatăl ei spunea o poveste amuzantă despre un profesor de la universitate. După care a reluat discuţia despre nuntă.

– Rudele urmează să sosească peste două zile. De asta am muncit atît de mult la casă, zise mama.

– Mai trebuie zugrăvit vreun dormitor? întrebă Max.

– Nu. Cel de culoarea lavandei a fost ultimul, zise William.

– Cine a ales culoarea?

Ellie clătea castronul de salată.

– Nu-ţi place culoarea?

– N-am spus asta. Întrebam doar cine a ales-o.

Părinţii ei s-au uitat unul la celălalt înainte de a răspunde. Întrebarea părea să-i fi surprins.

– N-a ales-o nimeni, spuse mama lui Ellie. Am cumpărat-o pentru că era la reduceri. Nu-i aşa, dragă?

– Aşa este. Culoarea asta nu se mai fabrică.

Max înţelegea de ce.

– Am luat-o pe nimica toată, spuse mîndru William.

– Vrei cafea, Max? întrebă Claire.

– Nu, mulţumesc.

Aproape toate vasele fuseseră spălate, clătite şi puse la loc. Aproape că-i smulse mamei o cană din mînă şi începu s-o spele şi pe ea.

– Ce-ar fi să mergeţi la culcare, Ellie? spuse mama. A fost o zi lungă şi probabil aveţi multe să vă spuneţi. Iar după un somn bun poate că te vei răzgîndi în privinţa nunţii.

– Te asigur că nu se va întîmpla asta, spuse Ellie. Eşti sigură că nu vrei să termin eu vasele? Fără să aştepte răspunsul, îl luă pe Max de mînă şi se îndreptă spre uşă.

Max îi făcu semn să aştepte. Le mulţumi părinţilor ei pentru cină după care o urmă afară.

– Îmi plac părinţii tăi.

Ea străbătea curtea cu paşi repezi.

– Şi ai probabil o mulţime de întrebări despre familia mea, nu-i aşa?

– Nu, spuse el. Bine, poate cîteva...

– Da?

Ea urcă în grabă treptele şi îl aşteptă pe Max să vină cu cheile. O luă pe după talie şi o strînse lîngă el în timp ce descuia uşa. Dacă se mişca puţin buzele ei i-ar fi atins pielea fierbinte. Max deschise uşa şi îi făcu loc să intre.

Ea se opri în mijlocul livingului, aşteptînd cu mîinile încrucişate la piept ca Max să încuie. Cînd s-a întors cu faţa spre ea, Ellie spuse:

– Hai, spune. De ce eşti aici?

El se rezemă de uşă şi zîmbi.

– Credeam că e rîndul meu să pun întrebări.

Ea oftă.

– Bine, ai dreptul la două întrebări. Te ascult.

– Cum adică „partenerul tău"?

CAPITOLUL 16

Erau deja la runda a treia a disputei.

Max îşi făcuse un duş, se îmbrăcase cu un tricou curat şi o pereche de blugi, înşfăcase telecomanda şi acum stătea pe canapeaua plină de cocoloaşe, cu picioarele goale urcate pe un taburet. Încerca să urmărească ştirile la un televizor cu ecranul de mărimea unui prăjitor de pîine şi aştepta răbdător ca Elle să se calmeze şi să redevină raţională. Se îndoia însă că asta avea să se întîmple prea curînd.

Telecomanda i se tot desfăcea în mînă. Fusese lipită cu bandă adezivă cu ceva timp în urmă. Îşi notă în minte să cumpere o telecomandă universală a doua zi. Sau măcar o rolă de bandă adezivă. Era o barbarie să nu aibă o telecomandă funcţională.

– Mă asculţi? îl întrebă ea.

– Da, o minţi el.

Dumnezeule, cît de bine arăta! O urmări în timp ce se învîrtea prin cameră. Îşi făcuse şi ea duş iar

acum era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte cu dungi roz şi albe care abia dacă îi ajungea pînă la genunchi şi un halat lung din acelaşi material. Halatul îi era mare, cordonul îi atîrna pe jos, dar lui i se părea mai sexy decît dacă ar fi fost îmbrăcată într-un negligé transparent. Arăta trăsnet în orice, chiar şi în halatul lălîu în care o văzuse pentru prima oară.

Fără să ştie la ce se gîndea el, Ellie îşi continua tirada. Avea toate motivele să fie supărată. Nu scosese nici un cuvînt atunci cînd el îi explicase motivele venirii lui la Winston Falls şi îi spusese că avea să o însoţească pretutindeni, ca o umbră, atîta vreme cît rămînea aici. A reacţionat abia după ce el a terminat cu explicaţiile. Era furioasă la culme, iar el era bucuros că era aşa. Mai bine să fie scandalizată decît îngrozită sau cu lacrimi în ochi.

– Nu le spui nimic părinţilor mei. Era atît de enervată, că vocea îi tremura. Dar nu ridica tonul, lucru pe care el îl aprecia.

– Ba da, repetă el a şasea sau a şaptea oară. Trebuie să fie conştienţi de pericol.

– Nu ştii sigur că soţii Landry au pus pe cineva să ne omoare, pe mine şi pe Sean.

– Ba da, sînt sigur. Am mai discutat toate astea, Ellie. Rămîn aici pînă cînd te întorci acasă.

– Şi atunci?

– Dacă Willis Cogburn nu va fi prins sau ucis pînă atunci, un alt agent îmi va lua locul.

– Ucis?

– Dacă încearcă să-ţi facă vreun rău, ai naibii să îl iu dacă nu-l omor. Clocotea de furie la un asemenea gînd.

– Trebuie doar să-l prinzi, nu să-l ucizi, murmură ea. După care ajungeţi la o înţelegere, iar în schimbul unei sentinţe mai uşoare poate depune mărturie împotriva soţilor Landry.

– Eşti medic, nu avocat, spuse el.

– Dar are sens ce spun, nu-i aşa? Întreabă orice avocat. Va fi de acord cu mine. Willis Cogburn trebuie să rămînă în viaţă ca să poată depune mărturie.

– Sînt avocat, spuse el. Şi îţi pot spune din experienţă că ucigaşii plătiţi nu depun mărturie. Iar dacă va trebui să-l omor o voi face.

Ea se uita uimită la el, cu mîinile în şolduri.

– Şi de cînd mă rog eşti tu avocat?

Conversaţia devenea ridicolă. Ea se purta de parcă ar fi fost într-o competiţie.

– De cînd am absolvit Vanderbilt.

– Unde?

El zîmbi:

– Facultatea de Drept, universitatea Vanderbilt, Nashville.

– Apoi ai intrat în FBI?

– Da.

– Înseamnă că şi tu eşti inteligent.

El ridică din umeri. Sătulă să tot facă paşi prin cameră, Ellie intră în bucătăria minusculă. Scoase din frigider o Cola dietetică pentru ea şi una pentru Max şi se întoarse în living. Se aşeză lîngă el, îi

întinse băutura şi îşi puse şi ea picioarele pe taburet.

– Ai văzut expresia tatălui meu cînd ai coborît din maşină şi ţi-a observat pistolul. Nu ştia dacă să fie bucuros sau speriat. Puse cutia nedesfăcută pe masă şi adăugă: l-am învăţat să se aştepte la tot ce e mai rău.

Max o luă pe după umeri şi o trase mai aproape de el.

– Ştii că am dreptate, Ellie. Tatăl tău trebuie să fie pus în gardă. Trebuie să-l informez despre posibilul pericol. Trebuie să fac asta.

– L-am făcut să sufere destul.

– *Tu* l-ai făcut să sufere? Tu nu ai făcut nimic rău. Nu eşti responsabilă pentru obsesia lui Evan Patterson.

– Ştiu că aşa este, dar în inima mea simt că am greşit, cumva. Poate că nu are sens ce spun, dar asta simt.

– Cîţi ani aveai cînd a început totul?

– De-abia împlinisem unsprezece ani. A urmat un an de coşmar, gîndi ea, dar nu o spuse cu voce tare.

– Încearcă să fii raţională. Erai doar un copil. Nu ai spus sau făcut nimic care să-l încurajeze.

– Nu am fost numai eu afectată de comportamentul lui bizar. În anumite zile, mai ales cînd nu era tata acasă, el se plimba în susul şi în josul străzii noastre şi se uita insistent la casă. Făcea asta ore întregi. Annie era îngrozită. Dormea cu luminile aprinse şi de multe ori am auzit-o plîngînd sub pătură. De asta a devenit avocat. Ava a

reacţionat invers. A devenit dură şi necruţătoare. Era mereu furioasă. Pe mine.

– Haide... Ştii că nu e vina ta.

– Asta nu schimbă cu nimic sentimentele lor. Bietul de tata e mereu neliniştit pentru că nimeni nu îi poate spune unde este Patterson. Iar acum vii tu să-i spui că pe urmele mele este un ucigaş plătit.

Se ridică, luă cutia de Cola şi o puse la loc în frigider. În capătul bucătăriei era o uşă care dădea în garaj. O verifică, să fie încuiată, după care o controlă şi pe cealaltă înainte de a intra în dormitor.

Nu se gîndise deloc cum urmau să doarmă. A deschis uşa camerei în care dormise cu o noapte înainte. Aici era un pat de două persoane pe care părinţii ei îl cumpăraseră de la un magazin ieftin. În dormitorul mai mic era patul care îi aparţinuse mătuşii Eleanor, cea al cărui nume îl purta ea. Fusese cumpărat pentru camera de oaspeţi, dar cînd mătuşa s-a mutat într-o casă mai mică le-a dat lor patul.

Ellie îşi spuse că ar fi trebuit să doarmă ea acolo, pentru că Max era un tip solid.

Sau puteau să doarmă împreună. Inima îi bătu mai tare. Nu, asta nu se poate, îşi spuse. Ar fi vrut ca el să plece, nu?

Era din nou în dilemă. Cînd ajunseseră la ea acasă, după întîlnire, el o sărutase cu pasiune. După ce plecase, regretase că nu se culcase cu el. Iar acum? Max era la cîţiva metri iar ea nu se putea decide dacă să se arunce sau nu în braţele lui.

Nu mai avea aer. Aparatul de aer condiţionat se oprise şi era din ce în ce mai cald. Iar dorinţa de a l

se arunca lui Max în brațe nu o ajuta deloc să se răcorească. Doar o noapte. Ce putea fi rău în asta?

Ellie intră în baie și se spălă din nou pe dinți, ca să câștige timp și să-și revină. Da, îl dorea. Nu era nimic rău în a recunoaște asta. Da, putea fi grozav. O eliberare fizică de moment.

Fanteziile o asaltau dar și le alungă din minte. Nu putea să lase hormonii și instinctele animalice să preia controlul.

Se uită bine în oglindă, clătinînd din cap. Voia ceva mai mult decît sexul ocazional. Voia o poveste de dragoste. Poate că era o prostuță naivă, dar asta își dorea. Muncise din greu să-și facă o carieră și nu-și făcuse timp pentru nimic altceva. Dar în adîncul inimii era o romantică.

Gata, se hotărîse. Doar nu era iepuroaică, să sară în patul oricărui bărbat – indiferent de cît de bine ar fi arătat. Avea mai întîi nevoie să se conecteze emoțional.

Cînd deschise ușa își dădu brusc seama că își făcuse griji degeaba. Max nu îi făcuse nici un avans, nu o lăsase să înțeleagă că voia să se culce cu ea. Cu toate astea între ei era ceva, o scînteie. Iar dacă ea simțea asta însemna că și el simțea la fel.

Cînd a intrat în living l-a văzut pe Max pe canapea, cu telecomanda făcută bucăți pe taburetul din fața lui. Banda adezivă veche nu rezistase, iar carcasa din plastic se spărsese.

– Cred că a dat cineva cu ea de pereți, spuse el. Ai cumva pe aici bandă adezivă?

– Caut, zise ea trăgînd de cordonul halatului. Văzuse că-i atîrna pe jos. Oricum voia să-şi dea halatul jos pentru că înăuntru era din ce în ce mai cald.

A găsit un rest de rolă şi două bucăţi de elastic într-un sertar din bucătărie.

Max a asamblat rapid telecomanda, a prins-o cu cele două elastice şi a reînceput să schimbe canalele. Ellie s-a aşezat lîngă el.

– Bărbaţii şi telecomenzile lor, spuse ea clătinînd din cap.

– Femeile şi... chestille lor, ripostă el.

Ea rîse:

– Chestii?

Max ridică din umeri.

– Ştii tu. Chestia aia pe care şi-o dau femeile pe păr. Tu nu, adăugă el. Dar majoritatea femeilor îşi dau.

– Cum adică eu nu?

El o cuprinse pe după umeri şi îşi trecu degetele prin părul ei.

– Părul tău e moale, nu stă teapăn şi nici nu e lipicios.

– Cu ce fel de femei te vezi tu de obicei?

El nu-i răspunse. O masa uşor pe ceafă.

– Părul tău e atît de moale. Şi miroase frumos. A căpşuni.

– De unde ştii...

– Am memorie bună.

Uau! Şi ea la fel. Îşi amintea sărutul, gura lui, gustul lui, felul în care o atinsese cu limba, cum o

ţinuse în braţe, mirosul lui masculin... oh, da, şi ea avea memorie bună.

Ellie îşi drese vocea:

– E tare cald aici.

– Aşa este, zise el întorcîndu-se cu spatele la televizor. Ai pornit aparatul de aer condiţionat?

– Ar trebui să-ţi explic cum funcţionează termostatul. Este chiar la ieşirea din dormitorul tău. Eu zic să dormi tu acolo pentru că patul e mai mare şi...

Uaul Era suficient să o privească şi îşi pierdea şirul gîndurilor. Strălucirea din ochii lui o captiva.

– Pentru că?

Ea nu mai ştia ce spusese. Max zîmbi.

– Ai spus să dorm eu în patul mai mare pentru că...

– Pentru că şi tu eşti mai mare. Chiar şi aşa, s-ar putea ca picioarele să-ţi atîrne pe afară.

– Şi termostatul?

– Ce e cu el?

Trebuia neapărat să-şi dezlipească privirile de la el pentru că nu se putea concentra deloc.

– Ce trebuie să ştiu?

Ea se străduí să se uite doar la televizor în timp ce îi explica.

– Indiferent ce-ai face, nu îl poţi seta decît în două feluri: pe cald, cum e acum sau pe rece, dar ceva ca în Antarctica. Rămîne la alegerea ta, zise ea.

– Am deci de ales între a transpira şi a îngheţa bocnă?

– Da.

– Atunci aleg să înghet.

Îl bătu uşurel pe genunchi.

– Facă-se voia ta, atunci.

El rîse:

– Nu se poate controla temperatura în nici un loi?

– Nu, îmi pare rău.

Aflase din noaptea precedentă cum funcţiona aparatul. Alternase între zăpuşeală şi îngheţ. Fusese groaznic. Avusese de gînd să-i spună tatălui ei de dimineaţă dar uitase. Îşi amintise abia acum, cînd abia mai respira din cauza căldurii.

– Te speri dacă dai pe *SportsCenter*? Trebuie să înceapă emisiunea mea preferată.

El îi întinse telecomanda şi o întrebă:

– Cît de vechi e aparatul de aer condiţionat?

– E nou-nouţ.

– Atunci de ce...

Ea găsi canalul şi dădu sonorul emisiunii care era pe sfîrşite pe mut, după care se întoarse spre Max.

– Tata a găsit o ofertă, îi explică ea. Nu cumpără nimic dacă nu e la promoţie.

– Nu contează nici dacă l-a luat la jumătate de preţ. Trebuie să funcţioneze.

– Cincizeci la sută reducere nu înseamnă un preţ bun, în accepţiunea lui. Poate optzeci la sută, în nici un caz cincizeci.

El clătină din cap.

– Ar trebui să-l returneze.

– Aşa ar trebui, dar n-o va face. Va găsi pe cineva să-l repare, zilele astea. O să-i spun mîine.

Vrei o bere? Nu te poţi uita la *SportsCenter* fără o bere în faţă.

– Eşti visul oricărui bărbat. O femeie frumoasă căreia îi place *SportsCenter* şi bea bere.

– Nu sînt o raritate, să ştii.

Puse la loc în frigider cutia nedesfăcută de Cola, luă două sticle de Bud Light şi un castronel cu alune şi se întoarse în living. Îi întinse lui Max o sticlă, o desfăcu pe a ei şi ciocni.

Se aşeză lîngă el.

– E tare cald aici, spuse lipindu-şi sticla rece de gît. Se foi pe canapea, căutîndu-şi locul. În final se lipi de el.

– M-aş da mai încolo dar e plin de cocoloaşe şi nu stau bine deloc. Cred că un arc e pe cale să sară în sus cît de curînd.

– Îmi place cînd te lipeşti de mine.

– Nu ţi-e şi mai cald din cauza mea? Îi lipi sticla de obraz. E bine?

– Da, dar pentru că sînt cu tine. A început emisiunea.

Era preferata ei. În seara aceasta, subiectul era apropiata începere a sezonului fotbalistic. Numele lui Simon a fost menţionat de cîteva ori. Max răspundea la mesajele pe care le primise pe telefon dar zîmbea ori de cîte ori auzea cum comentatorii îi lăudau fratele. La critici, însă, nu reacţiona deloc.

Pe la mijlocul emisiunii, Ellie şi-a scos halatul. Nu-i păsa dacă se cuvenea sau nu. Ardea toată.

– Am putea deschide fereastra la dormitor, poate mai adie vîntul. Oricum sînt singurele geamuri care se pot deschide.

– Cum e afară?

Își luă telefonul, căută buletinul meteo și mormăi:

– Sînt treizeci și trei de grade și umiditatea e ridicată. Cred că ar fi mai bine să dormim în casă în noaptea asta. Aici e mai rău decît în aburii de vopsea.

– Nu cred, spuse el. Nu e chiar așa de rău.

– Dacă tu reziști atunci pot rezista și eu, îi răspunse ea. Și apoi e vorba doar de noaptea asta. Mîine plecăm.

El dădu din cap:

– Bine. Chiar voiam să discutăm despre asta. Nu putem rămîne aici. Am fi prinși ca într-o capcană în cazul unui incendiu, iar dacă ar fi să coborîm treptele în grabă, ai fi o țintă sigură. Va trebui să găsim un loc mai bun...

– Nu avem cum să rămînem blocați aici, protestă ea. Putem coborî pe scările care dau în garaj, sau chiar am putea să coborîm pe una din ferestrele din spate cu ajutorul unei frînghii pe care o ținem în garaj. Se opri dîndu-și seama că nu era nevoie să protesteze. M-ai înțeles greșit. Vreau să plec din Winston Falls și să mă întorc la St. Louis ca să nu-mi pun familia în pericol.

Ellie se uita la televizor dar nu dădea atenție programului. Se simțea frustrată pentru că nu putea controla în nici un fel ce se întîmpla. Lăsă berea jos și se duse să verifice termostatul. Nici nu apucase să-l atingă cînd a simțit o adiere rece.

– Aparatul funcționează, anunță ea.

– Mă bucur să aud. Max închise telefonul şi se întoarse spre ea. Vorbeşti serios? Chiar vrei să te întorci acasă?

Se apropia încet de ea.

– Da. Vorbesc foarte serios.

– Ce va spune tatăl tău cînd va afla?

Ea se gîndi cîteva secunde înainte de a răspunde:

– Se va simţi uşurat, ceea ce îl va face apoi să se simtă vinovat.

– Cînd vrei să vorbeşti cu el?

– Mîine dimineaţă la prima oră, zise ea. Se sprijini de perete iar el se opri în faţa ei.

– Şi mama ta?

– Dumnezeule! Va face o scenă. Probabil că nici nu mă va crede, la început. Nu va fi deloc plăcut, adăugă ea.

Privirea lui întunecată şi pătrunzătoare o făcea să respire cu dificultate. Ar fi vrut să o ia în braţe. Îl dorea. Încercă să nu se mai gîndească la asta, dar fără succes. Chiar trebuia ca el să fie într-atît de fermecător şi de provocator?

– Nu trebuie neapărat să le spunem motivul, zise ea. Ne-am înţeles? Să nu-i spui nimic tatei despre Willis Cogburn.

– Trebuie, scumpo. Sînt obligat să-i avertizez în legătură cu un posibil pericol.

– Dar eu voi fi departe...

– Nu contează.

Ea îl împunse cu degetul în piept:

– Uite, de-asta nu mă culc eu cu tine. Pentru că te-ai simţi obligat să-i spui.

Max îi dădu uşor părul spre spate şi o mîngîie uşor pe obraz. Avea pielea catifelată, fără cusur.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut...

– Înseamnă că nu vrei?

El se apleacă spre ea.

– N-am spus asta.

Ea îi zîmbi strengăreşte.

– Te-aş putea avea în patul meu în mai puţin de zece minute.

Lui Max îi plăcea zîmbetul ei. Ochii îi străluceau. Doamne, cît de mult o dorea! Se apleacă şi mai mult spre ea şi îi şopti, cu gura aproape lipită de a ei:

– În cinci minute, scumpo. Doar de atîta ai nevoie ca să mă ai în patul tău.

Ellie era pe cale să uite de hotărîrea luată. Închise ochii cînd buzele lui trecură foarte aproape de ale ei.

– Nu e o idee prea bună, zise ea cu voce slabă.

– Ştiu, spuse el încercuindu-i gura cu sărutări uşoare.

– Eşti aici din cauza slujbei şi nimic altceva nu ar trebui să te distragă, îi şopti respirînd sacadat.

– Ai dreptate. Buzele lui îi atingeau acum lobul urechii.

– Oh... Trebuie să ne oprim. Ea oftă.

– Da... îi răspunse el jucîndu-se cu urechea ei.

A avut nevoie de toată stăpînirea de sine ca să se poată desprindă. L-a împins uşor şi s-a dat înapoi cîţiva paşi.

– Noapte bună.

A intrat apoi în camera cealaltă. Să închidă uşa a fost cel mai greu lucru din viaţa ei.

CAPITOLUL 17

Dormitorul era un adevărat infern. Căutase peste tot, chiar şi sub pat, dar nu găsise nici un ventilator. Oare la cine apelase tatăl ei să-l instaleze aparatul de aer condiţionat? Oricine ar fi fost, era clar că nu se pricepea deloc.

Ellie a deschis uşa şi a simţit o adiere de aer rece. Uşa lui Max era şi ea deschisă.

S-a întors în pat şi a adormit în cîteva secunde. O oră mai tîrziu s-a trezit din cauza frigului. Îngheţase bocnă, iar pătura subţire nu o protejase de aerul rece care intra în rafale în camera ei. Putea să vadă aburii, dacă respira. Situaţia i s-a părut atît de hazlie că şi-a înăbuşit în pernă un hohot de rîs. Ce mai afacere făcuse şi tatăl ei! Numai el era în stare de aşa ceva.

S-a dat jos din pat să închidă uşa şi şi-a amintit că îşi lăsase mobilul în living. L-a găsit pe un braţ al canapelei, l-a pus la încărcat şi, tremurînd, a dat să se întoarcă în pat.

S-a oprit brusc. Max stătea sprijinit de tocul uşii şi o privea intens. Avea părul răvăşit.

Lui Ellie îl era imposibil să nu se uite la el. Era incredibil de viril. Specimenul perfect, îşi spuse ea. Inspiră adînc, uitînd să mai expire. Nici un alt bărbat nu o mai excitase într-atît. Îşi trăsese pe el o pereche de blugi dar nu se mai obosise să tragă fermoarul, sugerîndu-i că dormise complet dezbrăcat. Imaginea lui Max, gol, îi dădea fiori.

O altă pală de aer rece o lzbi în faţă. În timp ce îşi freca braţele, încercînd să se încălzească, Ellie îi şopti:

– Te-am trezit?

El se desprinse cu mişcări leneşe şi o trase în braţele lui. Ar fi putut să se retragă cu uşurinţă, dacă ar fi vrut, dar simţea o nevoie nebunească să-l atingă.

Pieptul îi emana căldură. Ellie oftă şi îşi încolăci braţele pe după gîtul lui. Mirosul o înnebunea iar mîngîierile lui îl dădeau fiori. S-a dat uşor înapoi şi l-a privit în ochi. A văzut în ei pasiune şi a ştiut că şi el o dorea la fel de mult.

Şi-a trecut degetele prin părul ei şi a sărutat-o. Nu s-a grăbit. A început uşor să o exploreze cu limba iar cînd ea i-a răspuns a gemut şi a adîncit sărutul.

Ţinînd-o în braţe şi fără să se oprească din sărut, Max s-a dat înapoi spre dormitor dar s-a oprit cînd a ajuns în dreptul patului. Gura ei era fierbinte şi sălbatică iar felul în care îl mîngîia îl făcea să-şi dorească mai mult. Nu l s-a împotrivit cînd el i-a scos cămaşa de noapte. Mîinile lui s-au întîlnit cu

ale ei în încercarea de a-i da blugii jos. În cîteva secunde erau amîndoi goi. S-au prăbuşit în pat, îmbrăţişaţi. El a răsucit-o, i-a desfăcut coapsele şi s-a aşezat deasupra ei.

A respirat adînc. Voia să savureze momentul. I-a simţit pulsul accelerat cînd i-a dat o şuviţă deoparte şi a început să o sărute pe gît.

Ea se unduia sub mişcările trupului lui. A oftat atunci cînd a început să-i mîngîie sînii. Mîinile lui au coborît mai jos, trecînd de linia taliei. Avea o cicatrice deasupra coapsei drepte. A sărutat-o acolo, apoi mai jos, gustînd-o şi atîţînd-o pînă cînd a auzit-o gemînd de dorinţă. S-a ridicat şi a sărutat-o din nou pe buze, un sărut pasional, fără rezerve.

Ea l-a făcut să se lase pe spate şi a început să-l iubească: i-a mîngîiat umerii şi braţele, minunîndu-se cît erau de puternice şi de fierbinţi, l-a sărutat fiecare centimetru de pe piept. S-a jucat cu limba pe abdomenul lui ferm, în timp ce cu mîna îi mîngîia bărbăţia.

El a oftat adînc. A ridicat-o, a sărutat-o din nou şi s-a tras la marginea patului.

Ellie a încercat să îl tragă înapoi.

– Vreau să te protejez, i-a şoptit el cu vocea răguşită de dorinţă.

Cîteva secunde mai tîrziu a aşezat-o pe spate şi tremurînd de dorinţă i-a desfăcut coapsele, i-a acoperit gura cu a lui şi a pătruns înlăuntrul ei.

Ea a scos un strigăt şi şi-a ridicat coapsele să-l primească. Cu capul în scobitura gîtului ei, Max încerca să se controleze. Valuri de sudoare îl inundau. Ellie a început să se mişte sub el, să-l

minglie şi să-l înnebunească. Răspunsul pe care i-l dădea trupul ei era lipsit de inhibiţii.

Pentru prima dată în viaţa lui Max şi-a pierdut controlul. Nu putea să încetinească ritmul. Ea nu-l lăsa s-o facă. O pătrundea tot mai adînc, încercînd să-i ofere tot atîta plăcere cîtă îi oferea ea. Ellie şi-a înfipt unghiile în umerii lui în încercarea de a-l aduce şi mai aproape. După cîteva secunde a ajuns la orgasm.

I-a rostit numele, mai întîi abia şoptit, apoi într-un strigăt, în timp ce o invadau senzaţii cum nu mai cunoscuse pînă atunci.

El a urmat-o iar orgasmul lui a fost la fel de violent. L-a consumat, l-a secătuit, lăsîndu-l fără putere. Cu un geamăt s-a prăbuşit peste ea.

Şi-au revenit abia după cîteva minute. Cînd a fost în stare să respire normal, Max s-a ridicat şi a privit-o. Pasiunea nu dispăruse din ochii ei iar obrajii îi erau roşii ca focul. Era atît de frumoasă! Îl vrăjise complet.

S-a aplecat şi a sărutat-o.

– Eşti bine?

Ea oftă.

– Oh, da, îi şopti. Foarte bine.

El rîse:

– Da?

– Da, repetă ea.

Se lăsă pe spate. Trupurile lor erau transpirate dar adierile înghetate le răcoreau pielea.

– Mă întorc imediat, zise el coborînd din pat. Se uită peste umăr la ea şi rîse. Adormise.

Probabil că Ellie avea dreptate. Totul era bine.

CAPITOLUL 18

Ellie era diferită de toate femeile pe care le cunoscuse Max. Femeile care ajunseseră în patul lui voiau să stea de vorbă, unele voiau să fie lăudate după partida de sex sau măcar să fie ţinute în braţe. Ellie a vrut doar să doarmă.

O oră mai tîrziu au făcut din nou dragoste. Max a trezit-o mîngîind-o uşor, cu vîrfurile degetelor, de la adîncitura dintre sîni pînă la buric. A privit-o. Ellie nu a deschis ochii dar şi-a ţinut respiraţia. Zîmbind, Max s-a aplecat şi a sărutat-o.

– De data asta stabilesc eu ritmul, i-a spus şoptit. S-a jucat cu lobul urechii ei ca să-i atragă atenţia. Era hotărît să o înveţe să se relaxeze şi să o ia încet, chiar dacă asta avea să-l omoare. Şi exact asta era cît pe ce să i se întîmple. Ar fi putut să facă să dureze totul mai mult dacă ea nu l-ar fi răspuns cu atîta ardoare. Niciunul din ei nu a reuşit să amîne momentul orgasmului. După ce s-a liniştit, ea şi-a pus capul pe umărul lui. În mai puţin de un minut dormea profund.

S-au trezit într-o saună. Ellie adormise pe o parte, cu capul pe umărul lui şi cu un picior peste el. A deschis ochii cînd Max încerca să-i dea uşurel piciorul deoparte ca să se poată da jos din pat. Într-o secundă era complet trează. S-a răsucit ca să ajungă la marginea patului. El a prins-o de talie şi a sărutat-o lung. Ellie l-a răspuns cu un sărut la fel de apăsat, apoi s-a ridicat şi a intrat în baie, să-şi facă duş.

Max s-a dus la bucătărie şi a băut un pahar de suc de portocale în timp ce încerca să-şi imagineze cum putea opri aparatul de aer condiţionat.

Tatăl ei fusese păcălit, indiferent de cît de mare fusese reducerea. Max se întrebă la cît avea să se ridice următoarea factură la electricitate. Nici firele nu păreau prea bine izolate. Exista pericolul unui incendiu. Se hotărî să vorbească neapărat cu el despre asta, înainte de a pleca la aeroport.

Aparatul a reînceput să funcţioneze cînd Max era la duş. Ellie a intrat în dormitorul mic să se pregătească. S-a fardat discret, şi-a dat cu puţin gloss şi s-a îmbrăcat în fustă, ca să-i facă mamei pe plac. Fusta era scurtă, de un albastru pal şi uşor creponată. Bluza albă era cambrată dar nu foarte strîns pe corp.

Nu dormise în patul acela aşa că nu a mai schimbat cearceafurile. A netezit cuvertura şi a intrat în celălalt dormitor să facă patul. Max îl făcuse deja. Nu era deloc surprinsă. Era atent şi disciplinat în munca lui iar asta nu avea cum să nu se răsfrîngă şi asupra obiceiurilor de acasă. Trusa lui de cosmetice era organizată cu grijă iar

cămăşile erau perfect împăturite şi aşezate în geantă. Trauma suferită în copilărie avea mai mult ca sigur legătură cu comportamentul. Tot pierderea părinţilor făcuse probabil ca el să fie atît de bun în munca lui.

A rămas un lung moment privind patul. Imagini cu ei doi i se desfăşurau în faţa ochilor. A roşit cînd şi-a amintit cît de entuziastă fusese. Max o considera probabil ahtiată după sex. Ceea ce şi era, probabil, dar numai cînd era cu el.

A oftat şi s-a întors în living. Avea să schimbe aşternuturile după discuţia cu tatăl ei, hotărî ea.

A băut o Cola dietetică şi îşi verifica mesajele cînd Max a intrat în bucătărie. L-a urmărit cum îşi fixa centura şi îşi punea pistolul în toc.

Se simţea din nou intimidată de prezenţa lui.

– Nu mi-am schimbat încă biletul de avion, i-a spus.

– Hai să vorbim mai întîi cu tatăl tău şi apoi vedem cum ne putem întoarce.

– Îţi mulţumesc că nu te împotriveşti.

– Mi-ar fi mai uşor să te protejez dacă ai fi toată ziua la spital şi în restul timpului acasă. În St. Louis avem destui oameni.

– Dar nu mă întorc la spital, îi răspunse ea şi adăugă: poate doar pentru scurt timp, să dau o mînă de ajutor pînă cînd...

– Pînă cînd afli unde este Evan Patterson?

Ea clătină din cap.

– Nu. Pînă îmi dau seama unde anume vreau să trăiesc si să muncesc.

Ellie se auzi strigată pe nume. Trebuia să fie tatăl ei. Se apropie de uşă, să descuie. Cînd să tragă zăvorul, Max i-a acoperit mîna cu a lui şi a spus:

– Nu deschizi niciodată uşa. Eu o deschid. Şi eu ies primul. Ai înţeles?

Se întoarse cu spatele la uşă şi se trezi ţinută prizonieră de braţele lui puternice.

– Noaptea trecută... începu el.

Era încruntat. Oh, doar nu avea de gînd să-i spună că fusese o greşeală! Sau şi mai rău, să-şi ceară scuze pentru ce se întîmplase! Era sigură că i-ar fi tras una dacă făcea asta.

– E în regulă, spuse ea încercînd să-i atenueze sentimentul de vinovăţie. E bine.

Abia atunci observă amuzamentul din privirea lui şi înţelese că nu se simţea deloc vinovat. O sărută. Un sărut de ce-bine-îmi-pare-să-te-revăd, scurt şi total nesatisfăcător.

– Bine? Scumpo, a fost mai mult de-atît.

– Da, a fost, oftă ea.

Cînd era lîngă el voinţa o părăsea. Crezuse că nu va mai avea această reacţie neobişnuită după noaptea de dragoste, dar nu s-a întîmplat aşa.

Dacă n-ar fi fost nerăbdătoare să vorbească cu părinţii ei şi să-şi vadă de drum, l-ar fi sărutat pe Max aşa cum îşi dorea. Nu avea însă intenţia să înceapă un lucru pe care nu-l putea duce la bun sfîrşit.

Tatăl ei o strigă din nou. Ellie a inspirat adînc şi a spus:

– Haide. Să terminăm odată.

S-a dat un pas înapoi ca să-l lase să iasă primul pe uşă. Se transformase într-o ţintă vie. Cel care ar fi dorit să o rănească trebuia mai întîi să treacă de el.

– Mă pricep să scot gloanţe, îi şopti. Nu ştia de ce se simţise datoare să-i dea această informaţie. Ca să nu-şi facă griji? Gîndul că ar fi putut fi rănit i se părea de nesuportat.

– Ştiu că te pricepi, îl spuse el. Unul dintre chirurgi i-a spus lui Sean că ai intrat în clubul *One Hundred* încă din anul doi de rezidenţiat.

– Nu mi-am dorit neapărat asta. Îl împunse cu degetul: să nu îndrăzneşti să te laşi împuşcat!

– Promit, îi răspunse el privind în jur.

Curtea casei era pătrată, foarte mare, atent îngrijită şi mărginită de copaci şi arbuşti care blocau vederea spre grădinile vecinilor. În spatele serei era un gard înalt. Lui Cogburn i-ar fi greu să ţintească bine, se gîndi Max. Chiar dacă nu-l observa vreun vecin, gardul şi copacii l-ar fi încurcat. Existau locuri mult mai bune în care să-şi aştepte victima. Prea multe, de fapt.

– Am făcut clătite, le-a spus tatăl ei. Mama ta face omletă, iar costiţa e deja pe masă. Se răceşte. Nu m-aţi auzit cînd v-am strigat?

– Trebuie să stăm de vorbă, tată. Cu tine şi cu mama. E important.

– Oricît ar fi de important va trebui să aştepte pînă după micul dejun.

– Dar este...

– L-ai auzit pe tata, Eleanor. Nu se discută nimic înainte de micul dejun, spuse mama ei.

– E o regulă nouă?

– O regulă sudistă.

– Bine, zise ea. Dar va trebui să discutăm imediat după.

Nici unul dintre părinţi nu-i răspunse.

– Mamă?

– Am auzit, dragă. Acum mănîncă.

Ellie ar fi vrut doar un baton de cereale sau o felie de pîine prăjită, dar nu-i putea face asta tatălui ei. Aşa că a gustat cîte puţin din toate. Max a mîncat cu poftă, de parcă nu mai mîncase de o săptămînă.

– Vrei să ştii secretul clătitelor mele? Apa minerală, spuse mîndru tatăl ei. Apa minerală le face atît de uşoare şi de afînate.

– Tata e expert în clătite, îi explică ea.

– Şi în pîine, adăugă el. În scop terapeutic. Dar la asta se rezumă priceperea mea. Clătite şi pîine.

– Aţi dormit bine? îl întrebă Claire pe Max.

Întrebarea i-a adus aminte de aparatul de aer condiţionat. I-a spus lui William că trebuia să sune la magazin şi să ceară să fie înlocuit.

– Era ultimul, spuse William. Dar o să chem chiar azi un depanator. Ştiu pe cine trebuie să sun. Pînă atunci, vrei să mă ajuţi să-l demontez?

Max îl urmă afară.

– Nu uita să-i spui de termostat, strigă Ellie.

El ridică mîna, semn că auzise.

Rămaseseră singure. Claire îşi trase scaunul mai aproape de Ellie.

– Văd că încă îţi mai place laptele, îi spuse zîmbind mama, cînd ea termină paharul.

A început apoi să vorbească despre aranjamentele de nuntă. În timp ce-i descria tortul, a izbucnit brusc în plîns.

Ellie era uimită şi alarmată. N-o mai văzuse demult plîngînd pe mama ei. Din ziua în care plecase şi o lăsase la familia Wheatley.

– Încetează, mamă. Luă un şervetel şi i-l întinse. Te rog, nu mai plînge.

– Ştiu cît îţi este de greu, începu mama. Îşi şterse lacrimile şi continuă: aş fi vrut ca lucrurile să stea altfel. Mi se frînge inima că tu şi Ava nu vă înţelegeţi. Îmi iubesc în mod egal fetele, dar trebuie să recunosc că Ava ne-a dat cel mai mult de furcă. E atît de încăpăţînată! Iar ceea ce ţi-a făcut ţie este de neiertat.

Ellie rămăsese fără cuvinte. Ştia că mama o iubea şi că nu avea preferinţe cînd venea vorba de fetele ei, dar niciodată nu o auzise vorbind atît de răspicat despre ce se întîmplase atunci.

– Ava ne cunoaşte părerea. După ce ai plecat ca o furtună – şi cine te-ar putea învinovăţi? – ne-am certat foarte rău. Erai rănită şi distrusă.

Nu, nu era, recunoscu Ellie în sinea ei. Nu fusese nici rănită, nici distrusă. Fusese furioasă, se simţise umilită, dar întîmplarea nu-i frînsese inima.

– Ava ne-a spus că nu a fost nimic deliberat, că a fost vorba de o atracţie necontrolată. Se mai întîmplă, să ştii.

Ştia deja. Îşi amintea reacţia ei atunci cînd îl cunoscuse pe Max. Şi între ei fusese aceeaşi atracţie, care devenea tot mai puternică cu trecerea timpului.

– Ar fi trebuit să vină la mine şi să-mi spună asta, în loc să sară în pat cu el, zise Ellie.

– Ai dreptate. Ştiu că nu ai nevoie de scuze şi te înţeleg foarte bine, dar trebuie să găsim o cale să trecem peste asta. Ava se va mărita cu John de sîmbătă într-o săptămînă, indiferent de părerea noastră. Îl iubeşte pe John iar el o iubeşte pe ea. Te rog să încerci să te obişnuieşti cu ideea.

– Bine, mamă. Voi încerca. Dar te rog , nu mai plînge. Îi întinse un alt şervetel.

– Nu vrei să auzi cum stăm cu pregătirile pentru petrecerea din grădină?

– Ce petrecere?

– Nu ai primit invitaţia?

Ellie clătină din cap.

– Poate. Au rămas multe plicuri nedesfăcute. Am plătit facturile, dar nu am avut timp să-mi sortez corespondenţa...

– Annie dă o petrecere în aer liber aici, sîmbătă, în cinstea Avei. Vă fi foarte frumos. Annie s-a ocupat de tot, de la distanţă. Bineînţeles că Ava a dorit să fie consultată pas cu pas. Avem optzeci de invitaţi, poate chiar mai mulţi.

Ellie îşi asculta mama povestind despre cît de dificile fuseseră pregătirile, despre cît de nervoasă şi de exigentă fusese Ava.

– Sper că nu plătiţi voi?

– Nu, nu, se grăbi ea să-i răspundă. Ava şi John plătesc totul.

Ellie nu credea că era complet adevărat dar nu comentă.

– Ava s-a străduit mult. E foarte stresată. De-abia aştept să se termine totul.

Max intră urmat de tatăl ei. Se opri văzînd-o pe mama lui Ellie ştergîndu-şi lacrimile.

– I-ai spus? o întrebă el.

– Nu e momentul, răspunse ea.

– Ce să-mi spui? o întrebă mama. În ochi i se citea din nou îngrijorarea.

Ellie trase aer în piept, pregătindu-se de bătălie.

– S-a întîmplat ceva. Trebuie să plecăm. Nu am considerat necesar să vă spună Max despre ce este vorba, pentru că oricum plecăm, dar el a insistat şi a zis că e important să ştiţi, iar eu... Se opri, dîndu-şi seama că nu era coerentă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă tata.

– Explică-le tu, Max.

Max îşi trase un scaun lîngă Ellie şi le povesti pe scurt despre cazul Landry şi despre Sean Goodman. Restul povestirii a durat doar cincisprezece minute, dar lui Ellie i-a trebuit o oră să încerce să-i liniştească.

– Dar dacă nu eşti pe lista martorilor şi nu-i poţi identifica pe oamenii aceia îngrozitori, de ce ar trimite pe cineva să-ţi facă rău? o întrebă mama ei.

– Cei ca ei nu-şi asumă nici un risc, le explică Max. Şi au metode să afle cine sînt potenţialii martori. Şi ea şi Sean i-au văzut.

– Dar ai spus că erau deghizaţi, zise William.

– Aşa este, tată. Chiar nu i-aş putea identifica.

– Ce e de făcut, William? Nu trebuie să o scap pe Ellie din ochi. Aş vrea să o ţin închisă în casă pînă e prins tipul, dar asta nu se poate.

– Găsim noi o soluţie.

Găsim o soluţie?

– Trebuie să plecăm, tată. Altfel risc să am doi parteneri la nuntă.

– Cum adică doi parteneri? Mama nu înţelegea.

Dar Max înţelesese. O cuprinse pe Ellie pe după umeri şi o mîngîie cu blîndeţe pe cap. Cei doi parteneri erau el şi ucigaşul plătit. Nu era deloc amuzant.

– Am mai fost acuzată că i-am distrus Avei cîteva petreceri. Nu cred că ar fi prea încîntată dacă în timpul ceremoniei, în biserică, s-ar auzi împuşcături.

– Nu vorbi aşa. Dumnezeule! exclamă tatăl ei.

– Rămînînd aici vă expun pe toţi pericolului. Aş fi vrut să mai pot rămîne. N-am mai văzut-o pe Annie de trei ani. Iar pe unele mătuşi nu le-am văzut de cînd eram copil.

– E prea periculos pentru tine, înţeleg, zise mama. Mi-aş fi dorit atît de mult să poţi participa la petrecere! Annie va fi dezamăgită. Toată familia reunită, în sfîrşit. Nu s-a mai întîmplat de ani buni, nu-i aşa, William?

– Te rog să nu le spui adevăratul motiv Avei şi lui Annie. Inventează şi tu o scuză.

– Fiica mea va fi în siguranţă în apartamentul ei? îl întrebă tatăl ei pe Max. Aici străinii sar în ochi imediat, spre deosebire de oraş. William era roşu la faţă de mînie.

– Acolo pot cere să fie supravegheată de un număr sporit de agenţi.

– Dar tu, Max? Vei avea grijă de fata mea?

– Da, domnule. Nu voi permite nimănui să-i facă vreun rău. Era o promisiune pe care avea de gînd să o onoreze.

– Înseamnă că nu eşti prietenul ei? îl întrebă mama lui Ellie. Ai venit aici ca să o protejezi?

El nu ezită nici o clipă:

– Şi una şi alta.

– Ştiu că ţii la Ellie. Ţi se citeşte în privire. Te va influenţa asta cumva în munca ta?

– Nu, zise el cu convingere.

– Ţi-am spus că petrecerea se ţine în grădina noastră? o întrebă mama.

Ellie îşi dădu seama cît era de bulversată.

– Da, mi-ai spus.

– Pînă sîmbătă vom avea o mulţime de flori, pe lîngă gard şi de-a lungul aleilor. Oamenii care le plantează vor veni chiar de mîine. Vor fi sute de flori de toate culorile. Iar în spate vom instala un cort alb, imaculat, cu mese şi scaune, toate îmbrăcate în alb. Va fi şi muzică. Un violonist. O să facem sute de poze şi ţi le vom trimite. Să nu te simţi exclusă, Ellie. Avea lacrimi în ochi.

Deşi nu era vina ei, Ellie se simţea răspunzătoare pentru suferinţa părinţilor ei.

– Îmi pare rău, şopti ea.

Citind dezamăgirea de pe faţa soţiei lui, William se întoarse spre Max:

– Nu puteţi rămîne pînă după petrecere? Ai putea s-o supraveghezi tu. Ellie ar rămîne în casă sau la adăpostul cortului în timpul petrecerii şi am putea angaja pe cineva care să te ajute. Nu ar fi posibil?

Părinții ei îl priveau plini de speranță. Ellie știa cît de mult ar fi contat pentru ei să spună că rămînea. Nu voia să-i dezamăgească dar trebuia să fie realistă. Punea în pericol atîta lume.

– Poate fi periculos și pentru voi și pentru musafiri.

– Sînt sigur că se poate aranja, insistă tata. Am putea angaja o firmă de pază căreia să-i dăm și fotografia tipului.

– Este posibil ca soții Landry să fi angajat deja pe altcineva, spuse Max.

Claire interveni, plină de speranță.

– William are dreptate, aici toată lumea cunoaște pe toată lumea. Un străin ar sări imediat în ochi.

– Chiar și tipul de la cablu sau vreun depanator? Cine s-ar uita cu atenție la unul ca ei?

– Pe cel pe care îl chem să repare aparatul de aer condiționat îl cunosc, zise William. Și nu vom lăsa pe nimeni altcineva să intre în curte pînă după petrecere.

– Nu știe nimeni că te-ai întors, Ellie, spuse mama. Nu eram siguri că vei putea să vii. Le-am spus tuturor că vei încerca să ajungi, dar nu știi dacă vei reuși din cauza programului încărcat. Va rămîne un secret, pînă la petrecere. Le voi spune și Avei și lui Annie să nu pomenească nimic.

Părinții ei își făcuseră deja un plan. Se uitau spre Max, căutînd parcă aprobarea lui. Văzînd că nu spunea nimic, Claire întrebă:

– Ce părere ai?

Ellie nu le putea frînge inimile. Chiar dacă Max ar fi spus că trebuia neapărat să plece, se hotărîse deja să le spună că se hotărîse să rămînă.

Lui Max îl sună scurt telefonul, semn că primise un mesaj. Se ridică de pe scaun şi le spuse:

– Lăsaţi-mă să dau nişte telefoane, să văd ce se poate face.

Mama lui Ellie îşi împreună mîinile, iar tata zîmbi:

– E perfect.

Max ridică o mînă în aer:

– Nu promit nimic. Dacă nu mi se promit toţi oamenii de care am nevoie, plecăm. Va trebui să acceptaţi asta. Bine?

– Bineînţeles, spuse tata. Mama dădu şi ea din cap.

– Ar trebui totuşi să rămîn la petrecere... începu Ellie.

Înţelese imediat din privirea lui Max că nu avea rost să continue. Iar dacă îşi imaginase că îl impresiona cu atitudinea de „sînt independentă şi fac ce vreau eu", ei bine, se înşelase.

Ellie se ridică, gîndind-se că era mai bine să se certe cu el în altă cameră, să nu-i audă părinţii ei. Lui Max nu-i păsa însă că erau şi ei de faţă:

– Nu hotărăşti tu, scumpo. Ci eu. Dacă plec eu, mergi şi tu cu mine.

Se scuză şi intră în living să-şi citească mesajul.

Ellie s-a apucat să stringă prin bucătărie în timp ce mama ei s-a dus să caute aşternuturile bune, din bumbac irlandez. Le împachetase şi le

depozitase în pod atunci cînd refăcuseră dușumelele.

Tocmai pornise mașina de spălat vase cînd a fost sunată de Jennifer, soția lui Carlos Garcia. Glasul îi tremura:

– Ne-am cunoscut la secția de poliție. Soțul meu, Carlos, avea o umflătură la ceafă...

– Îmi amintesc, Jennifer. Ce mai faceți?

– Avem o problemă. Mi-ai spus să te sun...

– Așa este. Care e problema?

– Sîntem la clinică, lîngă spital, dar doamna de la recepție spune că nu avem asigurare.

– Doctorul este la cabinet?

– Da. L-am auzit discutînd cu un pacient.

– Bine. Îmi dai te rog numărul de telefon de acolo?

Cîteva secunde mai tîrziu, Ellie avea deja numărul notat pe o bucată de hîrtie.

– Așteaptă cîteva minute. Îți promit că doctorul îl va primi chiar azi pe Carlos.

– Mulțumim, doamnă doctor Sullivan.

– Cu plăcere, Jennifer. Te rog să mă suni dacă intervine ceva.

Ellie formă numărul de telefon de la cabinet. Max se întoarse în bucătărie chiar în clipa în care o lua în primire pe Michelle, cea care era la recepția clinicii:

– Sînt doctorul Sullivan. Carlos Garcia este programat azi la doctorul Shultz. Chiar eu i-am făcut programarea înainte să plec.

– Da, dar nu ne-ai spus că nu are asigurare, ripostă Michelle.

– Doctorul Shultz îl va opera gratis. Probabil că nu şi-a amintit de promisiune.

– Nu operează gratis.

Vocea lui Ellie deveni tăioasă ca oţelul:

– Dă-mi-l imediat la telefon. Iar dacă e ocupat spune-i că îi fac legătura cu doctorul Westfield să-i povestească despre intervenţia chirurgicală pe care a suferit-o iubita lui cu trei luni în urmă. Aşteaptă... Tu eşti iubita lui, nu-i aşa, Michelle? Ce-ar fi să facem o teleconferinţă la care să participe şi soţia lui Shultz?

– Îţi fac imediat legătura. Imediat!

Un minut mai tîrziu, Shultz ridica receptorul. Era nervos.

– Sînt foarte aglomerat azi. Nu am timp de acte de caritate. Nici măcar nu-l cunoşti pe bărbatul acesta. Nu mi-ai spus că l-ai întîlnit la secţia de poliţie?

– Aşa este, acolo l-am cunoscut şi tot acolo am observat şi umflătura. Mi-ai dat cuvîntul tău că îl operezi.

– Nu am timp de...

– Gata! Mă voi adresa comitetului spitalului şi îţi jur că pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare, cînd mă întorc eu, ţi se vor anula toate privilegiile.

– Nu credeam că te mai întorci.

– Pot face o plîngere scrisă, continuă ea. Şi, bineînţeles, pot să am o discuţie prietenească cu soţia ta...

– Aşteaptă. Ştiu că ţi-am promis...

– Una din cerinţele spitalului este să faci un număr de intervenţii gratuite. Ştiu sigur că nu ai

făcut nici una pînă acum. Îi voi spune şi asta lui Westfield. Iar cînd voi termina cu tine...

– Gata, gata, am înţeles. Îl primesc de îndată ce închid telefonul.

– Ascultă! Să te porţi cu el aşa cum te-ai purta cu cel mai bun prieten. Să nu aud altceva!

Max auzise întreaga discuţie. Îşi aminti că Ben îi spusese că Ellie vorbise cu un bărbat în secţia de poliţie dar nu le dăduse nici o explicaţie. Acum ştia ce se întîmplase.

Ellie închise murmurînd:

– Mare dobitoc!

Observă că Max o privea zîmbind.

– Ce este? El nu-i răspunse. Se apropie să o sărute.

– Asta pentru ce a fost? îl întrebă ea.

– Uite-aşa. Se aşează pe scaunul de lîngă ea. Am veşti de la Ben.

– Da?

– Cal şi Erika Landry tocmai au intrat în biroul FBI, însoţiţi de avocaţi.

– Unde?

– În Honolulu.

CAPITOLUL 19

Ellie simţea că înnebuneşte în casă. Trebuia neapărat să iasă, măcar pentru puţin timp. Max dispăruse în biroul lui William şi dădea telefoane, aşa că ea încerca să-şi găsească o ocupaţie ca să nu-l deranjeze. Dădu peste tatăl ei care îşi căuta cheile de la maşină prin bucătărie.

– Unde te duci? îl întrebă ea.

– La Lipton. Singurul termostat disponibil este la *Waid's*.

– Parcă exista şi aici un magazin *Waid's*.

– Există, dar nu mai au termostate pentru aparatele de aer condiţionat. Nu trebuie să-l plătesc, pentru că cel original a fost defect, dar trebuie să mă duc pînă acolo să-l iau, dacă tu şi Max vreţi să dormiţi la noapte. Mă întorc cît ai clipi.

– Ne ducem noi, se oferi Ellie.

Tatăl ei clătină din cap:

– Nu cred că este o idee bună să ieşi din casă. Şi apoi Max a făcut deja destule. Dacă nu ar fi vorbit cu proprietarul magazinului nu ne-ar fi găsit

termostatul. Cred că l-a speriat zdravăn. Optzeci la sută din ceva stricat înseamnă tot stricat, nu? Nu este legal să vinzi cu bună ştiinţă ceva care nu funcţionează.

– A spus el asta?

– Nu, eu.

Ellie era încîntată. Nu ştia că Max făcuse asta pentru tatăl ei.

– E adevărat că mi-ar fi de mare ajutor dacă aş găsi pe cineva să meargă la Lipton în locul meu, recunoscu William. Se gîndi cîteva clipe. Şi nu am nevoie de termostat înainte de ora patru. Abia atunci vine cineva să-l monteze.

– Dar spuneai că trebuie să te întorci imediat.

– Da, pentru că trebuie să sosească fîntîna şi toate celelalte obiecte comandate de sora ta. Cineva trebuie să fie acasă să le arate unde să le pună pe fiecare, iar mama ta are oră la coafor şi la manichiură şi Dumnezeu ştie mai ce. Azi sosesc ghivecele, celelalte plante sosesc mîine iar aranjamentele florale sîmbătă dimineaţă.

– Ava sau Annie nu te pot ajuta în timp ce noi mergem după termostat?

– Ava nu poate pleca de la magazin... pardon, de la boutique-ul ei. Nu-i place să-i spunem magazin. Iar Annie va ajunge abia spre seară. Şi apoi nu am nevoie de ajutor. Trebuie doar să semnez şi să le arăt unde să pună ghivecele. Zîmbi cînd adăugă: Ava mi-a trimis o diagramă. Iar în timp ce aştept îmi mai rezolv din hîrtii.

– Bine. Îl chem pe Max . Plecăm imediat.

– Nu forța nota, Eleanor. Max a fost de acord să rămîneți cu condiția să-ți fie asigurată protecția. Crezi că a reușit să rezolve ceva?

– Îl întreb chiar acum.

Străbătu holul care ducea spre birou. Max stătea așezat și vorbea la telefon. Ea rămase în prag, așteptînd ca el să o observe. Cînd îi făcu semn, Ellie intră și se sprijini de birou.

– Bine, mulțumesc. Îți rămîn dator. Terminase convorbirea. O privi pe Ellie. Mi s-au promis doi agenți care vor rămîne aici pînă sîmbătă. Vor sosi amîndoi mîine din Columbia.

– Cum îi cheamă?

– Clark și Hershey.

– Sînt cumva bomboane?

El îi răspunse rîzînd:

– Să nu te audă!

– Înseamnă că putem rămîne.

– Pînă după petrecerea din curte.

– I se spune „petrecere în grădină", îl corectă ea.

Îi surprinse privirea îngrijorată:

– Ce s-a întîmplat?

– Cum vom explica prezența celor doi agenți la petrecere? Toată lumea se va întreba cine sînt.

– Vor ști să se amestece printre invitați, o asigură Max. Oricum mă voi întîlni cu ei înainte, să punem totul la punct.

Părea ceva mai liniștită, dar Max era sigur că ea continua să se gîndească la alte posibile probleme. Îi făcu un semn:

– Vezi cartea aceea nouă?

– Care din ele?

– Cea mare. E noua culegere de probleme a tatălui tău. De-abia aşteaptă să lucraţi cot la cot.

– Urăsc matematica, şopti ea.

El rîse:

– Ştiu.

– De unde ştii? îl întrebă ea.

Max întinse mîinile şi o trase spre el, aşezînd-o în poala lui.

– Am văzut cum te-ai strîmbat cînd tatăl tău povestea întîmplarea cu profesorul venit în vizită. De ce nu i-ai spus?

– Îi plăcea să rezolvăm împreună problemele. Nu am vrut să-l rănesc.

Îşi trecu mîna pe după talia ei. Ea i-o dădu deoparte şi se ridică.

– Tata e în camera alăturată, îi şopti. Spune-mi ce zicea Ben.

– Îl va interoga mai întîi pe Cal Landry, iar după aceea pe Erika.

– Care dintre ei este veriga slabă?

– Niciunul. Sînt amîndoi la fel de duri – căuta cuvîntul potrivit – ca o stîncă.

– Au spus unde au fost? Au recunoscut că au fost în parc?

– Nu, îi răspunse el. Au insistat că au fost pe iahtul lor, călătorind de la o insulă la alta. Au şi cîţiva martori care pot depune mărturie.

– Au aflat că aveţi un martor? Pe Greg...

– Greg Roper, îi reaminti el. Nu, nu încă. Deocamdată păstrăm tăcerea.

– Te poţi duce, Ellie? Tatăl ei băgase capul pe uşă.

– Unde? întrebă Max.

Ea îi explică pe scurt că se oferise să ia noul termostat de la magazin.

– E o zi frumoasă şi chiar îmi doresc să ies puţin.

Max nu avea nimic împotrivă, atîta timp cît ea nu îşi asuma nici un risc şi îl asculta întrutotul.

Cîteva minute mai tîrziu erau deja pe drum. În drum spre uşă, Ellie luase o sticlă de apă din frigider. Şi-a pus geanta pe podeaua SUV-ului lui Max iar telefonul l-a aşezat în suportul de pahare.

Tatăl ei i-a ciocănit în geam. L-a deschis, iar el i-a spus:

– Mai ştii să ajungi pe 26, nu-i aşa? Dacă ai ajuns la ieşirea spre Mays Hill înseamnă că ai mers prea mult. Atunci va trebui să ieşi în 223 şi să te întorci pe 168. Drumul te duce în partea de nord a Liptonului. Drumul n-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Opriţi-vă la masă la *The Goose*. Mîncarea e grozavă.

Max ieşi în drumul principal, o luă la stînga după care o întrebă:

– Ai înţeles ceva?

– Din indicaţii?

– Da.

– N-am înţeles nimic. Tu?

– La fel, dar n-am îndrăznit să mai întreb nimic.

– Ştiu unde e autostrada 26, spuse ea veselă. Te duc fără probleme pînă acolo.

Max a programat GPS-ul şi şi-au continuat drumul. Era o zi frumoasă, dar căldura devenea de nesuportat. Ar fi vrut să deschidă geamul, dar ştia că umezeala ar fi făcut-o imediat să-şi regrete gestul.

– Cei de la meteo au spus că nu vor fi mai mult de treizeci de grade. Mie mi se pare mai cald.

După o jumătate de oră GPS-ul le-a indicat să o ia pe prima la stînga. Lipton era la numai douăzeci de kilometri distanţă.

– De ce s-a complicat atît tatăl tău?

– Poate că nu ştia de ieşirea asta.

Au parcurs cam trei kilometri, după care GPS-ul le-a indicat din nou să o ia la stînga la prima intersecţie. După alte cincisprezece minute au ajuns pe un drum neasfaltat, plin de hîrtoape. GPS-ul repeta că îşi recalcula ruta iar Max arăta de parcă ar fi vrut să-şi descarce pistolul în el.

– Poate că ar fi trebuit să-l ascultăm pe tata, zise Ellie.

Strîngînd din dinţi, Max a întors SUV-ul şi a pornit în direcţia din care tocmai veniseră.

Cîteva minute mai tîrziu au ajuns pe un drum plin de indicatoare *ÎN LUCRU* dar pe care nu se vedea nici picior de muncitor.

– Ne urmăreşte cineva? îl întrebă ea.

Nu mai văzuse nici o maşină de aproape o jumătate de oră.

Max încerca să întoarcă fără să rămînă blocat în vreo groapă.

– Nu e amuzant deloc, spuse el. Sîntem în mijlocul a nicăieri.

A luat sticla cu apă, a băut şi i-a întins-o. A reuşit într-un final să întoarcă şi a luat-o pe un alt drum care părea circulat. Abia după o altă jumătate de oră au ajuns pe 168. Lui Ellie îi venea să râdă, dar nu îndrăznea. Aşa că au parcurs în linişte restul drumului.

Cînd au trecut în sfîrşit pe lîngă plăcuţa pe care era scris Lipton, Max a mormăit:

– Al naibii GPS!

Ellie nu s-a mai putut abţine şi a izbucnit în hohote de rîs.

Max i-a aruncat o privire vexată dar nu a scos nici un cuvînt.

A încetinit în timp ce străbăteau orăşelul liniştit. Magazinele erau aliniate de o parte şi de alta a străzii principale. În faţa lor erau parcate maşini. La unul din capetele străzii era magazinul *Waid's*, în celălalt capăt restaurantul *The Goose*. Max observă plăcuţa pe care scria *Biroul Şerifului*, pe prima clădire de pe stradă.

A oprit în faţa magazinului şi au intrat înăuntru. Au fost întîmpinaţi de mirosuri de lemn, piele, vopsea şi ulei de maşină. Duşumelele vechi scîrţîiau sub paşii lor. La tejghea era un bărbat cu şort de tîmplar care servea doi tineri. Cînd Max şi Ellie au intrat pe uşă s-au întors toţi trei şi au ridicat din sprîncene, văzînd că erau străini.

Ellie presupunea că observaseră pistolul. Max era sigur că o observaseră pe ea.

După ce a terminat cu cei doi clienţi, vînzătorul li s-a adresat:

– Ştiu de ce aţi venit.

A luat un termostat de pe raftul din spatele lui, l-a pus într-o pungă de hîrtie şi l-a întins-o lui Ellie.

Cînd au ieşit din magazin, Max a lăsat punga în maşină şi au pornit pe jos spre restaurant.

Pe geamul mare era pictată o gîscă, un personaj de desen animat, probabil văr cu Donald. Chiar la intrare era casa de marcat iar de-a lungul pereţilor erau aşezate mesele şi canapelele roşii din vinilin. Aproape toate mesele erau ocupate. Max a zărit o masă liberă în spate şi se îndreptau spre ea, cînd Ellie s-a oprit brusc.

– Nu pot să cred!

Max o privi. Rămăsese nemişcată şi făcuse ochii mari. S-a întors să vadă ce anume îi atrăsese atenţia şi a văzut un tip înalt, masiv, care se îndrepta spre ei. Pe cap avea o şapcă cu cuvîntul *ŞERIF* brodat deasupra cozorocului.

Ellie a alergat spre el şi i s-a aruncat în braţe.

Max era în spatele ei. Ar fi vrut să o desprindă din îmbrăţişare, dar a hotărît să încerce să fie diplomat.

– Dă-i drumul, îi spuse printre dinţi.

Ea îl ignoră.

– Dumnezeule! Ştiam eu că vei ajunge fie să te ascunzi de lege fie să o aplici. Mă bucur atît de mult să te văd!

Pe faţa bărbatului se aşternu un zîmbet larg.

– Ellie Sullivan! Pe unde ai umblat?

Ea îi dădu în sfîrşit drumul şi făcu prezentările:

– El este Spike Bennett... Şeriful Spike Bennett, se corectă ea.

– Te-ai făcut tare frumoasă, zise Spike.

Stăteau chiar în drum. O ospătăriță aștepta răbdătoare să se dea deoparte ca să poată trece Ellie se așeză pe o canapea, iar Max se așeză lîngă ea, avîndu-l pe Spike în fața lui, de cealaltă parte a mesei.

Dacă nu ar fi avut insigna de șerif, Max l-ar fi putut confunda cu un infractor proaspăt eliberat din închisoare. Avea ambele brațe acoperite cu tatuaje și mai multe cicatrice aproape de coate. O altă cicatrice îi cobora pe frunte pînă la sprînceana dreaptă. Arăta de-a dreptul periculos.

Afecțiunea pentru Ellie era evidentă.

– Cum v-ați cunoscut? întrebă Max.

– Am fost colegi de școală, răspunse Spike. Ești măritată, Ellie?

Ea clătină din cap. Max simți dorința nebună să o ia pe după umeri și să o tragă lîngă el. Ce naiba făcea? Își marca teritoriul? Dumnezeule, se purta ca omul peșterilor!

– Dar tu? Te-ai însurat?

– Da, de doi ani. Am cunoscut-o în facultate.

Ellie se întoarse spre Max și îi spuse:

– Spike m-a salvat de Patterson. De acolo are cicatricea din frunte.

– Vreau să știu tot, îi spuse Max lui Spike.

– S-a întîmplat demult, zise Ellie.

– Așa este, încuviință Spike. Îmi amintesc însă totul de parcă s-ar fi întîmplat ieri. Era pauza de prînz și mă ascundeam după stejarul acela bătrîn de lîngă capelă. Îți amintești copacul acela, Ellie?

Ea dădu din cap.

– Kenny Plate s-a urcat în el şi a căzut. Şi-a fracturat mîna.

– De ce te ascundeai? îl întrebă curios Max.

Spike zîmbi:

– Încercam să-mi aprind o ţigară pe care o furasem de la unchiul meu. Aveam şi un plan. După ce o aprindeam voiam să trec pufăind prin faţa biroului directorului. Încercam să-i fac să mă dea afară din şcoală şi să nu mă mai primească înapoi, indiferent de cît de mulţi bani ar fi avut tata. Chibriturile erau însă ude şi nu am reuşit să o aprind.

– Spike trebuia să-şi menţină imaginea de băiat rău, îi explică Ellie.

– Şi cu cît efort! adăugă el. Deci: eram după copac şi te-am auzit ţipînd. Am ieşit să văd ce se întîmpla şi l-am zărit pe Patterson care încerca să te tragă după el. Se întoarse spre Max: tipul era puternic ca un taur. Cînd l-am ajuns, el o lovea cu pumnii. Ea se ghemuise pe o parte, aşa că majoritatea loviturilor le-a încasat în umeri şi în picioare. Sora Mary Frances a încercat să-l tragă, dar el a trîntit-o la pămînt şi...

– A lovit-o pe sora Mary Frances? Ellie era scandalizată.

– Nu-ţi aminteşti?

Ea clătină din cap:

– Îmi amintesc doar că tu i-ai sărit în spate.

– Aşa este. Şi ţi-am strigat să fugi, dar nu m-ai ascultat.

– Am vrut să te ajut.

– Îţi imaginezi! zise Spike. Cred că pe vremea aceea aveai vreo douăzeci de kilograme, exageră el. Totul s-a petrecut foarte repede. I-am dat vreo doi pumni zdraveni, dar Patterson părea să nu fi simţit nimic. Aşa că am încercat să-l strîng de gît. Strîngeam cu putere... nimic. N-o să uit niciodată privirea lui. Nu era doar răutate sau nebunie... Erau ochii unui diavol.

– Cu ce te-a tăiat? îl întrebă Max.

Spike îşi atinse cicatricea de pe frunte.

– Cu briceagul. Îl avea la breloc.

– În acea zi ai devenit eroul meu, spuse Ellie.

Spike se îmbujoră.

– Nu sînt un erou. Doar am ajuns la tine înaintea celorlalţi. A fost nevoie de trei elevi din clasele mari ca să poată fi imobilizat pînă la sosirea poliţiei.

– Am ajuns amîndoi la spital, interveni Ellie. Sora Mary Frances ne-a însoţit în ambulanţă.

El dădu din cap:

– Măicuţele mă porecliseră teroarea oraşului şi m-ar fi exmatriculat demult, dacă tata nu ar fi făcut donaţii generoase, dar după ziua aceea m-au privit ca pe un sfînt. Rîse. Imaginea mea de băiat rău a fost distrusă pentru totdeauna.

Deveni din nou serios:

– Am văzut dosarul lui Patterson şi nu înţeleg cum de nu a ajuns la închisoare. Oricare din faptele lui ar fi fost suficiente pentru o condamnare, dar se pare că a avut avocaţi şmecheri care au convins judecătorii că avea nevoie de tratament. O privi cu compasiune pe Ellie. Îmi pare sincer rău pentru tot ce ţi s-a întîmplat. Tatăl tău a făcut tot ce i-a stat în

putere, a obținut ordine de interdicție, dar știu că Patterson tot nu s-a potolit. Am auzit că te-a răpit și aproape că te-a omorît în bătaie, că erai în stare critică și ai fost transportată cu elicopterul la Harrisburg. Îl rugasem pe tata să mă ducă la tine la spital cînd îți reveneai, dar ai dispărut. Nimeni nu știa unde ești.

Ospătărița i-a întrerupt și le-a întins meniurile, dar discuția despre Patterson făcuse ca lui Ellie să-i dispară pofta de mîncare. A comandat o salată. Max a ales specialitatea casei. În meniu scria că era cea mai mare porție de friptură de vită din tot statul. Ellie își spuse că nu trebuia să-și facă griji din cauza meseriei lui periculoase. Colesterolul avea să-l ucidă, nu gloanțele.

– Am auzit pe cineva spunînd că te-ai mutat la Los Angeles, la o rudă și că ai devenit actriță, continuă Spike. După cîțiva ani am auzit că erai avocat în Miami. A circulat chiar și un zvon că ai fi lucrat la Houston, la naveta spațială.

Ospătărița îi zîmbi lui Spike și puse pe masă cele trei pahare cu ceai rece. El îi făcu un semn din cap și luă o înghițitură.

– Tatăl tău a făcut bine ascunzîndu-te de nebunul acesta.

– Știi unde este Patterson acum? îl întrebă Max.

Spike clătină din cap:

– Am avut unele bănuieli, dar nu s-au concretizat. A ieșit din sanatoriu cu vreo șase luni în urmă și s-a evaporat. Părinții lui jură că nu știu unde este.

– I-ai întrebat?

– Da. Volam să știu dacă e cazul să mă aștept la neplăceri. Mi-era teamă să nu facă o fixație pe o altă fată sau să rănească pe cineva.

– Părinții lui locuiesc în continuare în Winston Falls? întrebă Ellie.

– Da. În aceeași casă.

Ellie se înfioră. Se lipi de Max.

– La patru străzi de casa mea. Atît ne despărțea. Mai e căutat pentru vreo infracțiune? Trebuie să se prezinte lunar la poliție sau altceva?

Spike clătină din cap.

– Nu e căutat pentru nimic – cel puțin nu oficial. A fost eliberat cu recomandarea de a continua terapia. E tot ce știu. Oftă și adăugă: toată lumea îl consideră nebun.

– E chiar ușor de constatat, din cîte am citit și am auzit de la Ellie, comentă Max.

– Ai dreptate. Au urmat aceeași școală dar nu i-a dat atenție lui Ellie pînă cînd au plecat în tabără. Acolo a văzut-o și a vrut-o pe loc. Nu conta că ea avea doar unsprezece ani. A devenit obsedat de ea și nu a putut să accepte ideea respingerii. Cred că dacă ar vedea-o azi, ar ataca-o din nou.

Max îi întinse lui Spike o carte de vizită.

– Te rog să mă cauți dacă afli ceva despre el. Indiferent de oră.

– Și tu la fel, zise Spike întinzîndu-i și el cartea lui de vizită. Mai arunc cîte un ochi spre casa familiei Patterson cînd trec pe acolo. E o casă mare, în stil victorian. Pot să jur că într-o după-amiază am văzut perdeaua mișcîndu-se la fereastra dormitorului de la mansardă. Iar pe părinții lui

Patterson îl văzusem ieşind din casă cu cîteva minute mai devreme, deci nu puteau fi el. Nu m-a văzut nimeni, pentru că eram oprit ceva mai încolo, la trecerea de pietoni şi aşteptam nişte copii să traverseze.

– Crezi că s-ar putea ascunde în mansardă?

– Poate. Părinţii lui au susţinut că nu l-au văzut pe Evan şi m-au ameninţat că mă reclamă pentru hărţuire dacă continui să-i deranjez. Am făcut însă un mic experiment. În ultima lună de şcoală am supravegheat casa în fiecare zi în jurul orei trei. Copiii trec pe lîngă casa lui în fiecare zi, de la şcoală. Am mai văzut încă o dată perdeaua mişcîndu-se. Doar o dată. Da, cred că e posibil să se fi ascuns acolo.

– Să fie ascuns în casă de şase luni şi să nu fi ieşit niciodată, să nu-l fi văzut nimeni? zise Ellie. Nu ştiu ce să cred.

– Ar mai fi o problemă, zise Max. În următoarele zece minute au discutat de cazul Landry şi de întîmplarea la care fusese Ellie martoră.

– Este posibil ca Willis Cogburn să vină după ea, zise Max. Ar putea să trimită pe altcineva, dar nu cred. Le place să lucreze cu Cogburn.

– A fost la închisoare, deci îl găsesc în sistem. O să-i caut fotografia cum ajung la birou.

– Dă-mi numărul tău de telefon. Ţi-o trimit eu chiar acum .

Un minut mai tîrziu Spike se uita la chipul lui Cogburn.

– Cu ce vă pot ajuta eu?

– Aş fi vrut să plecăm de aici chiar azi, dar din cauza petrecerii...

– Este petrecerea Avei, îi explică Ellie. Părinţii m-au rugat să nu plec, dar numai dacă Max îmi poate asigura protecţia.

– Te pot ajuta şi eu, îi spuse Spike lui Max. Se întoarse spre Elli şi continuă, zîmbind: nu te potoleşti deloc, nu-i aşa?

– Ce să fac? Avem cu toţii zile bune şi zile proaste, continuă ea pe acelaşi ton glumeţ.

– Hai să discutăm mai tîrziu strategia, sugeră Max. Ştia cît de greu trebuia să-i fie lui Ellie, deşi se străduia să dea dovadă de curaj.

– Bună idee, spuse ea. Nu mai voia să discute despre Patterson sau Landry. Îl rugă pe Spike să-i spună noutăţi despre cunoştinţele comune. Cînd a sosit mîncarea îi revenise şi pofta.

– Dar tu, Ellie? Cu ce te ocupi?

– Sînt în căutarea unei slujbe, îi răspunse ea.

– Nu te-ai gîndit niciodată să te întorci?

Ea clătină din cap.

– Nu cred că aş putea.

– Chiar dacă Evan Patterson ar fi departe?

– Chiar şi aşa. Toate amintirile mele sînt legate de el. Nu cred că aş fi în stare. Dar tu? Ce te-a făcut să treci de partea apărătorilor legii?

– După ce te-am ajutat pe tine, am prins gustul faptelor bune. După colegiu, am hotărît că asta voiam să fac şi că aici doream să locuiesc.

Spike i-a pus cîteva întrebări personale legate de viaţa ei departe de Winston Halls, dar Max nu a lăsat-o să răspundă. Schimba imediat vorba. Ellie

şi-a dat seama de intenţia lui, cînd el i-a pus o mînă pe genunchi.

Cînd erau în maşină şi se întorceau la Winston Falls, Ellie i-a spus:

– Am văzut că nu m-ai lăsat să-i spun lui Spike unde locuiesc, sau cu ce mă ocup. Să ştii că am încredere în el.

– Ştiu, dar se va duce acasă şi-i va povesti soţiei că v-aţi întîlnit, iar ea îi va spune unei vecine care îl va spune...

– Înţeleg, zise ea.

– Tatăl tău a făcut eforturi mari să te ţină ascunsă pînă cînd ai ajuns la vîrsta la care să te poţi apăra şi singură. Nimeni de aici nu ştie unde loculeşti, nu-i aşa?

– Nu, îi răspunse ea. Nici măcar rudele mele nu ştiu prea multe, doar că am fost trimisă departe de casă cînd am ieşit din spital. Nici n-au pus întrebări, ceea ce este un lucru bun. Toate astea le ştiu de la mama.

– Nu ştiu nici că eşti chirurg?

– Nu cred. Mătuşa Vivien crede că sînt studenta eternă. Sora ei e convinsă că nu am reuşit încă să termin şcoala din cauză că sînt înceată la minte.

El rîse:

– Eşti orice numai înceată nu.

– E o critică?

– Nu, îi răspunse el privind-o în ochi. Era încruntată, lucru care îl amuza. Numai că nu ştii să te relaxezi.

– Nu am avut cînd.

– Acum că ai terminat staglul de la spital, ai la dispoziție tot timpul din lume.

– Nu ți-am spus că datorez vreo două sute de mii de dolari?

– Chiar și așa, tot ar trebui să-ți lei liber o perioadă.

Ea nu îl contrazise.

Cînd au ajuns, tatăl ei îi aștepta în curte, cu depanatorul. Cît lipsiseră ei curtea fusese transformată într-un adevărat șantier. Ghivece mari, goale, erau aliniate pe verandă, iar altele erau răspîndite strategic pe iarbă. În centru se înălța o fîntînă imensă. Max i-a întins termostatul lui William și a rămas de vorbă cu cei doi, în timp ce Ellie a intrat în casă. Anumite flori fuseseră aduse mai devreme. Pe masa din bucătărie și pe cea din fața canapelei din living erau așezate aranjamente din hortensii albe și trandafiri albi, simple, dar elegante.

Masa din living fusese deja aranjată pentru cină. Șapte tacîmuri. Știa ce însemna asta și încercă imedia să se gîndească la altceva. Ar fi dat oricît să nu fie nevoită să stea lîngă Ava sau John.

Îi era rău de la stomac așa că și-a turnat un pahar cu lapte și l-a băut, sprijinită de chiuvetă.

Max a intrat și a privit-o. A întrebat-o imediat:

– Ce s-a întîmplat?

Era atît de evident?

– Nimic. Mi-era poftă de un pahar cu lapte.

Mama ei a intrat în bucătărie. Ellie a remarcat că se îmbrăcase ca pentru o ocazie specială, cu o rochie albă fără mîneci și sandale cu toc.

– Rochia asta e nouă? o întrebă ea.

– Nu. O am de cîțiva ani, doar că n-ai văzut-o tu.

– E drăguță. Arăți foarte bine, mamă.

– Îți mulțumesc, draga mea. Acum, Ellie, aș vrea să discutăm ceva.

Ellie își termină de băut laptele. Puse paharul în chiuvetă și zise:

– Începem!

– Ce-ai spus?

– Ori de cîte ori începi o frază cu „acum, Ellie" știu că urmează ceva ce nu vreau să aud.

– Sora ta Ava și logodnicul ei vin la noi la cină.

– Ai văzut că am avut dreptate? Chiar nu vreau să aud.

– O iau pe Annie de la aeroport și ar trebui să ajungă pe la șase și jumătate.

Ellie se întoarse spre Max:

– O să-ți placă Annie. Cînd era mică îi spuneam Annie Bombonica. Era o dulce.

Tatăl ei a intrat în bucătărie exact cînd Ellie făcea ultima remarcă. A clătinat din cap:

– Asta doar pînă ai plecat tu. A scos o batistă din buzunar și s-a șters pe frunte, după care s-a așezat pe un scaun să-și recapete suflul, înainte de a continua: Annie a devenit tot mai retrasă. I-a trebuit mult timp să-și revină. Tot în perioada aceea a hotărît să facă studii juridice, pentru că nu înțelegea cum de Patterson nu fusese închis pe viață. Sincer să fiu, nici noi. Adăugă: se simțea atît de neajutorată!

Max dădu din cap. Neajutorare. Știa prea bine cum era. La fel se simțise și el după ce, copil fiind, fugise de părinții lui adoptivi.

– Annie e la fel de drăguță, insistă Ellie. Ne trimitem mereu mesaje. Și are și simțul umorului.

– Dar Ava? întrebă Max. Ea nu avea poreclă?

Mama ei interveni repede, ca să n-o lase să vorbească:

– Sînt gemene, știi? Identice.

– Mi se mai întîmplă și acum să nu le deosebesc, exageră tatăl ei.

– Eu pot, zise Ellie. Cînd e întuneric, ochii Avei strălucesc. Sînt roșii.

– Pentru numele lui Dumnezeul exclamă mama.

Tata îi ignoră comentariul:

– Am instalat un alt aparat, la geam, pentru că celuilalt îi lipseau cîteva piese. Mîine tipul vine cu piesele lipsă și va înlocui și termostatul. O să păstrez și aparatul acesta, pentru că l-am luat pe nimic.

Se auzi soneria și mama se grăbi să deschidă. Se întoarse în bucătărie și spuse:

– William, te așteaptă să le spui unde să instaleze cortul.

Tata s-a ridicat cu greu de pe scaun și au ieșit amîndoi în curte. Ellie a spus repede:

– Mă întorc imediat.

A fugit în baia părinților ei și a căutat în dulăpiorul cu medicamente. Tatăl ei nu mai era atît de palid dar Ellie continua să fie îngrijorată. A căutat medicamente pentru inimă dar nu a găsit nici unul. Singurul medicament eliberat pe rețetă era un borcănel cu somnifere. A citit eticheta și l-a deșurubat. Lipseau cam jumătate din pastile. Știa

că nu era un motiv de îngrijorare, dar nu se putea abține.

– Unde-ai fost? o întrebă Max la întoarcere. Se uita pe fereastra livingului care dădea spre stradă.

– Am vrut să văd ce medicamente iau părinții mei. Le-am căutat prin dulap. Nu mi-ar spune de bunăvoie dacă vreunul din ei ar fi bolnav.

– Și? Ai găsit ceva?

– Doar niște somnifere ale tatălui meu. Cred că starea de anxietate din ultimii ani și stresul cauzat de nunta Avei și-au spus cuvîntul.

– Chiar nu-mi spui nimic de Ava? Am simțit o oarecare ostilitate în glasul tău.

Ea rîse:

– Nu e de mirare că ești agent FBI.

– Cît sarcasm!

Ea străbătu camera și veni în fața lui. Își încrucișă brațele la piept.

– Am venit la nunta Avei pentru că a insistat mama. A insistat mult, sublinie ea.

– Da...

– Se mărită cu John Noble, fostul meu logodnic.

El ridică o sprînceană:

– Da?

– John m-a cerut de nevastă cu cîteva zile înainte să venim aici, să-mi cunoască părinții.

– Înțeleg, spuse el văzînd-o că ezita.

– Toată lumea s-a străduit să-l facă să se simtă bine. Mai ales Ava.

Max bănuia ce urma și aștepta ca ea să continue.

– A doua seară l-am găsit în pat cu ea.

– Ah...

Ea se încruntă:

– Ce vrea să însemne asta?

– Îl învinuleşti şi pe el pentru asta, sau doar pe sora ta?

– Ava ştia foarte bine ce făcea.

– El nu?

– Bineînţeles că da. Numai că eu şi Ava nu ne-am înţeles niciodată prea bine, iar asta a fost picătura care a umplut paharul. Mi-am făcut imediat bagajele şi m-am întors la St. Louis.

– De ce nu v-aţi înţeles niciodată?

– Cînd eram mici şi se întîmpla ceva rău, Ava dădea vina pe mine. De ziua lor nu se serbau împreună. Avea fiecare petrecerea ei. Ava m-a acuzat că i-am distrus-o pe a ei. Într-un fel chiar era adevărat.

– Cum i-ai distrus-o?

– Fusesem bătută şi eram inconştientă. Părinţii mei au fost nevoiţi să vină la spital.

– Iar după asta te-au trimis de acasă, nu-i aşa?

– Nu, asta a fost altă dată.

– Dumnezeule, Ellie, de cîte ori te-a băgat Patterson în spital? Nu-mi amintesc să fie consemnat în dosarul lui.

– De două ori.

Încerca să nu pară prea afectată, dar vocea îi tremura.

– Nu-ţi e greu să te întorci aici, chiar şi pentru cîteva zile?

Ea nu avea motiv să-l mintă:

– Am un gol în stomac care dispare doar cînd plec de aici. Mereu îmi spun că e ciudat că nu a mai încercat să mă găsească.

– De unde ştii că nu a făcut-o?

– Nu cred că i-ar fi fost prea greu să afle. Un timp am purtat numele Wheatley dar am revenit la numele meu cînd am absolvit. Un prieten de-al meu psihiatru mi-a spus că obsesia lui Patterson era cumva legată de Winston Falls.

– Poate, spuse el, fără să fie prea convins.

– Mi-a mai spus că obsesia lui era să mă ucidă aici. E doar o teorie, zise ea ridicînd din umeri.

Max avea altă teorie. Un bărbat cu o obsesie violentă e în stare de orice, iar singurul motiv pentru care nu o omorîse pe Ellie era că nu o găsise. Din ce citise în dosarul lui, Patterson nu avea să se oprească pînă cînd nu avea să fie închis pe viaţă.

– Hai să nu mai vorbim despre el.

– Bine. Povesteşte-mi de tipul acesta, Noble. L-ai iubit?

– Avea multe atuuri.

– Cu alte cuvinte, nu, zise el. Care era atuurile lui?

– John este dermatolog, deci meseria lui nu implica prea multe riscuri. Un tip cu o existenţă sigură. *Iar eu îmi doresc mai mult decît orice pe lume să mă simt în siguranţă*, îşi spuse ea.

– Altceva?

– Eram amîndoi medici rezidenţi, deci aveam în comun medicina şi spitalul.

– Altceva?

– Era extrem de politicos.

Max observă că nu aducea în discuţie o legătură emoţională sau fizică.

– Nu te-ai fi măritat cu el.

– Nu, recunoscu ea. După acest fiasco am înţeles că nu mă pot mărita cu nimeni. Viaţa mea e mult prea imprevizibilă.

– Şi l-ai pune în pericol pe soţul tău?

Îi citea gîndurile?

– Aşa este.

– Îl laşi în continuare pe ticălosul de Patterson să-ţi controleze viaţa.

Ea nu-l contrazise.

– Nu ai de gînd să mă întrebi dacă m-am culcat cu John?

– Nu, îi răspunse el. Ştiu că n-ai făcut-o.

Ea îl privi atentă:

– De unde ştii?

El nu îi spuse ce gîndea în clipa aceea. Că unui bărbat care s-ar fi culcat cu ea nu l-ar mai fi trebuit niciodată o altă femeie. Spuse simplu:

– Pur şi simplu ştiu.

CAPITOLUL 20

Mireasa teroristă a sosit la ora şapte împreună cu logodnicul şi cu sora ei.

Max se uita pe geam la John care venea pe alee flancat de două femei izbitor de frumoase. Gemenele semănau mult, aveau părul lung şi blond, o nuanţă ceva mai închisă decît Ellie şi trăsături delicate. După părerea lui, cele două surori erau foarte drăguţe, dar nu se puteau compara cu Ellie. Ea era cu adevărat frumoasă.

John Noble arăta ca şi cum ar fi lucrat pe Wall Street. De fapt aducea mai mult cu un manechin dintr-o vitrină de magazin. Era înalt şi subţire, îmbrăcat într-o cămaşă bleu apretată şi pantaloni kaki cu o dungă impecabilă. Nici un fir de păr nu era deranjat. Şi totuşi figura lui avea ceva neobişnuit. Max nu şi-a dat seama ce anume era, pînă cînd John nu s-a apropiat de casă. Fruntea lui nu se mişca atunci cînd zîmbea. Ca şi cum ar fi fost împietrită. Botox? Sigur nu.

Ellie veni în spatele lui:

– Sora cea rea e cea din stînga, şopti ea.

El încercă să nu zîmbească:

– Fă un efort, îi şopti şi el.

– Parc-ai fi mama.

– Haide, scumpo. Joacă-te frumos.

William trecu pe lîngă ei şi deschise uşa din faţă.

Annie o văzu pe Ellie:

– N-am crezut că vei reuşi! strigă ea. Sînt atît de fericită că ai venit!

S-au îmbrăţişat. Deşi vorbeau în acelaşi timp, păreau să se înţeleagă perfect.

Ava rămăsese în spatele lui Annie,aşteptînd. Avea un laptop în braţe şi părea iritată pentru că era nevoită să aştepte ca Ellie să o bage în seamă. Cînd i-a venit rîndul, a sărutat-o scurt pe obraz.

– Mă bucur că te-ai decis să te comporţi ca un adult şi să vii la nuntă, spuse Ava. Îşi coborî vocea: *À propos*, eşti domnişoară de onoare.

– Nu, nu sînt, îi răspunse Ellie.

L-a prezentat pe Max surorilor ei avînd un zîmbet larg pe chip. Nu a spus nimic rău de Ava, deşi i-ar fi plăcut să o facă. După care l-a prezentat pe John.

El rămăsese în prag, cu privirea în pămînt. Cînd Ellie i-a rostit numele, a ridicat privirea, dar nu s-a uitat la Ellie. Era roşu la faţă şi îşi ferea privirea de-a ei. A făcut un pas înainte şi a dat mîna cu Max. În cameră s-a lăsat tăcerea. Într-un final a privit-o pe Ellie şi i-a spus:

– Felicitări.

– Pentru ce? l-a întrebat ea.

– Pentru premiul *Chapman*.

– Spitalul a luat premiul *Chapman?*

– Nu spitalul. Tu.

Ellie clătină din cap:

– Cred că ai înţeles greşit, John. Aş fi aflat.

– Probabil că doctorul Westfield vrea să-ţi dea personal vestea. Era încurcat şi roşise şi mai tare. Cred că i-am stricat surpriza.

– Tu cum ai aflat? îl întrebă, fiind în continuare convinsă că el înţelesese greşit.

– L-am sunat pe asistentul lui Westfield în legătură cu nişte acte pe care nu le-am primit încă aici, la spital. El mi-a dat vestea. Toată lumea e încîntată. E o mare onoare pentru spital , ca să nu mai vorbim de o sumă considerabilă de bani. Probabil că Westfield te va suna cît de curînd. Te întorci la spital, nu-i aşa?

– Da, dar nu voi semna nici un contract. I-am promis lui Westfield că-l voi ajuta în timp.

– Tu ai cîştigat premiul, Ellie, repetă el.

Momentele de stînjeneală trecuseră. Pe Ava nu o interesa discuţia lor, aşa că a intrat în bucătărie, să vorbească cu mama ei.

– Ce este acest *Chapman?* întrebă Annie.

I-a răspuns John:

– Este un premiu care se acordă pentru realizări deosebite în domeniul medicinii. Anul acesta l-a fost acordat lui Ellie şi implicit departamentului ei. E un premiu rîvnit, sublinie John, tocmai pentru că se acordă foarte rar. Ultimul *Chapman* a fost acordat cu unsprezece ani în urmă unui rezident din Memphis.

– E şi o ceremonie? întrebă Annie. Îi dau lui Ellie o medalie sau altceva?

John îi zîmbi lui Annie, bucuros că-şi putea îndrepta privirea spre altcineva:

– Primeşte mai mult decît atît. Premiul constă într-o sumă mare de bani. Jumătate revin spitalului şi cealaltă jumătate lui Ellie. Nu trebuie nici să plătească impozit. Banii sînt gata impozitaţi.

– O să-ţi fie de folos să-ţi achiţi împrumutul, nu-i aşa? o întrebă Annie.

Ellie nu era prea convinsă:

– Dacă ar fi fost adevărat, doctorul Westfield m-ar fi sunat pînă acum.

Tatăl ei a sărutat-o pe frunte.

– Chiar dacă nu ai cîştigat premiul, ştii că şi eu şi mama ta sîntem mîndri de tine. Poate că nu ne putem lăuda cît am vrea în faţa rudelor şi prietenilor, dar acesta este adevărul.

– Ştiu, tati.

– Puiul meu se va usca de tot dacă nu ne aşezăm repede la masă, strigă mama. John, du-i te rog valiza lui Annie în dormitorul ei, cel de culoarea lavandei. Annie, umple tu paharele cu apă.

Lui Max i-a sunat telefonul. Era Ben. S-a scuzat şi s-a îndreptat spre birou, să poată vorbi în linişte. Pe hol a auzit-o pe Ava întrebînd-o pe Ellie dacă îşi adusese o rochie neagră sau trebuia să-şi cumpere. S-a întors brusc, a luat-o pe Ellie de mînă şi a tras-o după el în birou.

Ellie făcea eforturi să se stăpînească pentru că el vorbea la telefon. Ar fi vrut s-o zgîltîie bine pe Ava, să o facă să renunţe la infatuare. Annie a

trecut prin dreptul uşii şi le-a strigat că urca puţin în dormitor să ia ceva din valiză. Un minut mai tîrziu Ellie a auzit-o rîzînd în hohote. Ştia de ce. Văzuse culoarea pereţilor. Rîsul ei a făcut-o să se detensioneze. Îi promisese mamei că va încerca să se înţeleagă cu Ava şi asta avea să facă. Nu trebuia să o lase pe Ava să o provoace, atîta tot.

În timp ce-l aştepta pe Max să termine convorbirea, a primit un mesaj de la Addison MacBride, care o întreba despre vitaminele care trebuiau luate în timpul sarcinii şi despre reţenţia de apă. Ellie i-a răspuns la toate întrebările. A primit imediat un alt mesaj în care Addison o invita la ei, în Honolulu. I-a răspuns că i-ar fi făcut mare plăcere, dar nu putea stabili o dată exactă, din cauză că nu-şi cunoştea încă programul.

Nu era o minciună. Nu ştia ce urma să facă peste două luni, nici măcar peste două săptămîni. Viitorul ei depindea de cei de la FBI, dacă reuşeau sau nu să îl prindă pe cel angajat să o omoare. Asta dacă era vorba de o singură persoană. Dacă soţii Landry plătiseră mai mulţi asasini? Cum reuşea cineva să găsească un asasin plătit? Doar nu dădea anunţ la ziar. Probabil pe Internet, se gîndi ea. Pe Internet găseşti orice, dacă ştii să cauţi. Poate că-l căutaseră pe Google. Tastaseră „caut asasin plătit" şi apoi apăsaseră pe *Căutare*.

Gata cu atîtea gînduri. O lua razna. Max se dusese în celălalt colţ al biroului şi asculta cu mare atenţie ce îi spunea Ben. Deşi nu-şi dorea foarte tare să li se alăture celorlalţi, s-a ridicat cu gîndul

să meargă în bucătărie, să dea o mînă de ajutor. În clipa aceea i-a sunat telefonul.

Era doctorul Westfield, care o anunța că primise într-adevăr premiul *Chapman*. Era uimită și în același timp recunoscătoare. I-a mulțumit din toată inima și i-a ascultat monologul despre ce însemna acel premiu pentru departamentul lui. Nu-l mai auzise niciodată pe Westfield jubilînd în felul acela. Și probabil nici nu avea să-l mai audă vreodată.

Ellie se hotărî să mai aștepte pînă să îi spună familiei. Seara aceasta îi aparținea Avei. De-abia aștepta însă să-i spună lui Max.

După ce a terminat convorbirea s-a întors spre ea. Văzîndu-l schimbat la față, Ellie a uitat de vestea cea bună.

– Ce s-a întîmplat?

– Au ajuns la Greg Roper.

– Cum adică „au ajuns"? E rănit?

El clătină din cap.

– Nu se știe nimic. A dispărut.

Mama lui Ellie apăru în prag.

– E gata masa.

– Vorbim mai tîrziu, îi spuse Max.

Cina a fost o adevărată încercare pentru Ellie. Părinții se străduiau să evite subiectele delicate, dar tensiunea plutea în aer. După două pahare de vin, Ava a încetat să se mai prefacă interesată de ce spuneau ceilalți. Vorbea numai despre nuntă și despre cît muncise ea ca totul să iasă perfect. Nimeni nu avea să-i strice nunta, repetase ea de cîteva ori uitîndu-se spre Ellie.

O nouă remarcă plină de dispreț la adresa hainelor lui Ellie a umplut paharul:

– Ai avut dreptate, John. M-a sunat doctorul Westfield. Am primit într-adevăr premiul *Chapman*.

– Ți-am spus eu! a exclamat John încîntat. Pe mine vestea nu m-a surprins deloc. Am știut dintotdeauna că ești cel mai bun chirurg din spital. Toți rezidenții îți admirau îndemînarea. Ar fi trebuit să-i auzi discutînd despre tine. Iar Westfield spune despre tine că ești excepțională. Știai asta?

Ea clătină din cap:

– Nu, nu știam.

– E un adevărat miracol să-l auzi vorbind de bine un chirurg. Ești o persoană deosebită, Ellie. Așa ai fost mereu.

Ava nu a scos o vorbă, dar privirea pe care i-a aruncat-o lui John spunea totul. Fierbea.

– Felicitări, spuse Annie. Sînt mîndră de tine!

– E o veste minunată, draga mea, spuse tata.

– Da, minunată, zise și mama.

– Chiar trebuie să fii întotdeauna în centrul atenției? întrebă Ava.

Ellie izbucni în rîs:

– Oh, Ava, nu te-ai schimbat deloc!

Ava își înălță capul.

– O iau ca pe un compliment. Și *à propos*: vei fi domnișoară de onoare.

– Mă rogi?

– Nu. Te anunț.

Max era fascinat de discuția celor două surori. Avusese numai frați și își dădea seama abia acum cît de diferit era totul atunci cînd aveai surori. În

familia lui toate divergenţele majore se rezolvau cu doi pumni, atunci cînd părinţii nu erau de faţă, după care fiecare îşi vedea de treabă. Nu existau resentimente. Fraţii lui nu-şi purtau pică, aşa cum era cazul Avei.

– Prezenţa mea la nuntă nu va face ca zvonurile să înceteze, Ava, protestă Ellie.

Annie dădu din cap:

– Are dreptate, Ava. Din cauza nunţii ai devenit uşor paranoică.

Tatăl le oferi tuturor cîte un pahar cu vin. Ellie refuză. După ce s-au mai contrazis un timp, s-a ridicat, s-a dus la bucătărie şi s-a întors cu o cutie cu lapte şi un pahar. Le-a aşezat în faţa farfuriei ei.

– Pune laptele într-o carafă, o apostrofă Ava. Nu sîntem la ţară.

Ellie o ignoră. Îşi turnă în pahar şi luă o înghiţitură.

– Nu vreau să vă mai aud, spuse tata. Vino, Claire. Haideţi şi voi, Max şi John. Să le lăsăm pe fete să-şi rezolve problemele.

Mama îi făcu un semn discret lui Ellie, după care ieşi pe verandă. Ellie ştia foarte bine că era cu ochii pe ea.

Cînd au rămas singure, Annie s-a întors spre Ellie.

– De ce nu mi-ai spus nimic de Max? Arată bine, şopti ea. Nu-i aşa? Are şi pistol... Asta îl face şi mai sexy, nu ţi se pare?

– Are pistol şi insignă pentru că lucrează la FBI. Este şi prietenul meu, de aceea l-am invitat.

– Pun pariu că nu a ştiut în ce se bagă, zise Annie făcînd un semn din cap spre sora ei geamănă.

– Mie nu-mi plac bărbaţii duri, spuse Ava ridicînd din umeri. John este un bărbat educat.

– Sînteţi doar prieteni? o întrebă Annie.

– Da. Şi, Ava, nu voi fi domnişoară de onoare.

– Ba da. Obligatoriu. E singura cale.

– Hai să nu ne certăm, le rugă Annie.

– Te simţi bine, Annie? Eşti cam palidă, zise Ellie.

– Sînt obosită. M-am trezit de la cinci şi aseară m-am culcat foarte tîrziu.

Ellie se întoarse spre Ava:

– Cum adică e singura cale?

– Da chiar aşa, zise şi Annie. Ce-ai vrut să spui cu asta?

Ava le explică:

– Singura cale ca să se sfîrşească cu zvonurile răuvoitoare.

– Care zvonuri? întrebă Ellie. Îşi mai turnă un pahar cu lapte. Apropierea de Ava avea să o aducă în pragul ulcerului. Noroc că nu trebuia să o suporte mult timp.

– Ştii tu.

– Nu, nu ştiu. Explică-mi tu.

Ava se îndreptă în scaun şi o privi pe Ellie în ochi:

– Bine. Lumea spune că ai rupt logodna din cauza mea.

– Nu înţeleg cum au aflat, zise Annie. Cine să le fi spus?

– Nu era nevoie să le spună cineva. Mama a povestit în stînga şi în dreapta că Ellie urma să vină acasă cu John. că îl aducea ca să-i cunoască

familia. După care au aflat că eu mă măritam cu el, nu ea.

– Dar nu e neapărat un lucru rău, protestă Annie. N-are de ce să-ţi afecteze reputaţia.

Ava pufni.

– Asta nu e tot. Cineva – nu ştiu cine, dar bănuiesc că e vorba de doamna Grimes, cea mai bună prietenă a mamei, doar trebuia să povestească şi ea cuiva – ei bine, cineva a răspîndit zvonul că eu şi John am fost surprinşi într-o poziţie... compromiţătoare.

– Şi nu a fost aşa? întrebă Annie. Eu n-am fost de faţă, dar mi-a spus mama că...

– Tu de partea cui eşti? o întrebă Ava.

– Nu sînt de partea nimănui. Întreb doar dacă s-a întîmplat sau nu aşa. Da sau nu?

– Nu e relevant, ripostă Ava.

– Va trebui să-l întreb pe John, zise Annie.

– Nu-l amesteca şi pe el în toată povestea. Da, recunosc, am făcut sex cu John în timp ce el era logodit cu Ellie, dar nu cred că e necesar să afle toată lumea.

– Deci este un adevăr, nu un zvon. Ştii şi tu care e diferenţa.

– Ia te uită le ea! exclamă Ava. Nici n-ai terminat bine şcoala şi te crezi mare procuror. Încetează cu interogatoriile.

– Te-am întrebat doar cum poţi cataloga un adevăr drept zvon, insistă Annie.

– Pot pentru că aşa vreau eu. Ava ridicase tonul. Trebuie ca zvonurile să înceteze, pentru că voi locui aici, în oraş, şi nu vreau ca lumea să mă

vorbească pe la spate şi să spună lucruri îngrozitoare despre mine.

Annie dădu ochii peste cap.

– Nu-ţi pare rău pentru ce i-ai făcut lui Ellie?

– Nu. Bineînţeles că nu. De ce să-mi pară rău? Aşa a fost să fie. John mă iubeşte şi eu îl iubesc. Se ridică în picioare. Mă duc să mai verific o dată totul în grădină înainte să plecăm. Probabil că nu ne mai vedem pînă sîmbătă, dar dacă am nevoie de ceva, vă sun.

Anie şi Ellie au urmărit-o cu privirea pe Ava pînă cînd a dispărut în bucătărie. Annie a izbucnit prima in rîs, urmată de Ellie. Cele două surori s-au apucat apoi să strîngă masa.

– O rugăm şi pe Ava să ne ajute să spălăm vasele? întrebă Ellie.

– Îţi aminteşti cum era cînd eram mici? Ava avea mereu ceva mai important de făcut atunci cînd trebuia să o ajutăm pe mama, zise Annie.

– Îmi amintesc, cum să nu? După ce am plecat, ai rămas tu cu toate. Nu înţeleg de ce mama nu a pus-o niciodată şi pe Ava la treabă.

– Ca să nu se mai certe cu ea.

Ellie strînse un teanc de farfurii, iar Annie o urmă în bucătărie cu paharele.

– Nici nu te-am felicitat pentru absolvire, spuse Ellie.

– Nu sînt încă avocat. Trebuie să iau examenul de admitere în barou. Le-am spus mamei şi tatei că abia atunci putem să sărbătorim.

– Ce specializare îţi alegi? Te-ai hotărît?

– Mi-au plăcut cursurile antitrust. Aşa ceva m-ar interesa. În clipa asta sînt puţin dezorientată. Credeam că ştiu exact care îmi va fi drumul, dar totul s-a schimbat.

Înainte ca Ellie să îi ceară explicaţii, Annie s-a întors în living ca să termine de strîns masa. Ellie era la chiuvetă, clătea vasele şi le aşeza în maşina de spălat.

– Eu n-aş putea să fac ce faci tu, i-a spus Annie întinzîndu-i un platou. Cum o fi să tai în carne vie? Mi se face rău doar cînd mă gîndesc la tot sîngele acela.

– Să vezi ce mi s-a întîmplat acum două săptămîni! I-a povestit despre un caz care ei i se păruse fascinant.

Annie era scandalizată:

– A înghiţit monede? De ce?

– Nu a putut să ne explice de ce. Unsprezece dolari şi cincisprezece cenţi.

– Numai monede?

– Da. Rîse văzîndu-i expresia. Banii cîntăreau destul de mult, dar din fericire nu au produs o ruptură. A urmat un pacient care fusese înjunghiat. Rănile produse de cuţit sînt foarte păcătoase, îi explică ea, în timp ce continua să clătească farfuriile. I-a fost atinsă artera femurală şi sîngele ţîşnea peste tot. Am ţinut apăsat cu degetul dar... Se opri cînd o auzi pe Annie icnind. Ai stomacul sensibil? o necăji ea.

– Nu ştiu cum reuşeşti. Ţie nu ţi se face rău niciodată?

– Ba da, răspunse ea. Vomit frecvent pe pacienţi. I se păruse o remarcă amuzantă, dar Annie nu rîse deloc.

– Nu suport sîngele, zise ea. Unde ţine mama pungile de plastic?

– Al treilea sertar de jos.

Annie lăsă pe masă farfuria cu resturi de pui şi căută în sertar. Scoase o pungă pentru pîine şi zîmbi:

– Încă le mai păstrează. Ne punea în ele sandvişul pentru şcoală.

– Mama nu aruncă nimic. Are un sertar întreg cu elastice, agrafe de birou şi capete de sfoară.

Annie puse puiul în frigider.

– Povesteşte-mi despre Max.

Ellie îşi şterse mîinile cu un prosop de bucătărie.

– Ce vrei să ştii? Că sînt tot mai panicată la gîndul că mă ataşez de el? Îmi va fi tare greu cînd va trebui să ne despărţim.

– Atunci n-o face.

– Locuieşte în Honolulu.

– Oh!

– Vezi? Trebuie să găsesc o modalitate să mă distanţez de el. Tu ai fost mereu o fire practică, Annie. Nu-mi dai o idee?

– Lasă-mă să mă gîndesc, îi răspunse ea. Se uită pe fereastră. Vine Ava, şopti.

– Am avut parte de douăzeci de minute în care nu s-a discutat despre nuntă. Sînt recunoscătoare pentru asta, zise Ellie.

Ava nu s-a oprit să vorbească cu surorile ei. S-a dus lîngă ceilalţi, pe verandă.

Ellie şi Annie tocmai terminaseră în bucătărie cînd a intrat mama. A privit-o pe Annie şi i-a spus:

– Du-te la culcare. Eşti extenuată. Spune-i noapte bună tatălui tău, adăugă ea.

– Unde e Max? întrebă Ellie.

– E în biroul tatălui tău. Cred că toată vorbăria asta despre nuntă l-a cam speriat. Ellie...

– Da? întrebă ea, suspicioasă.

– Vreau să mă ajuţi să verific lista invitaţilor. Mi-e groază să nu fi uitat vreo rudă. Scoase din sertar un caiet gros.

Annie a ieşit repede din bucătărie, înainte ca Ellie să o poată ruga să rămînă.

Ellie oftă şi îşi trase un scaun lîngă mama ei.

– Nu e cam tîrziu pentru invitaţii?

– Mi-au mai rămas cîteva. Dacă am uitat pe cineva o să spun că le-am trimis şi lor invitaţia, dar ne-a fost returnată. E de preferat o minciună mică în loc să rănești sentimentele cuiva.

Ceea ce-i cerea mama nu avea sens. Ellie plecase de acasă la doisprezece ani. Nu-şi amintea nici de jumătate din rudele ei, dar s-a hotărît să-i facă mamei pe plac. Ştia cît era de stresată din cauza nunţii şi cît îşi dorea ca totul să iasă perfect.

S-a dovedit o sarcină plăcută. Ellie le citea numele iar mama îi tăia de pe listă. Iar dacă nu şi-i amintea, mama îi povestea cîte ceva despre ei. Ellie s-a simţit astfel mai aproape de rudele ei. Iar mama era încîntată ori de cîte ori ea îşi amintea de o mătuşă sau un unchi.

Pe la ora zece Ava şi John au intrat în casă să-şi ia la revedere. Mama şi tata erau obosiţi, aşa

că s-au dus la culcare. Ellie răsfoia o revistă în living, aşteptîndu-l pe Max. Cîteva minute mai tîrziu Annie intră şi ea în living.

– Credeam că te-ai culcat, zise Ellie.

Max băgă capul pe uşă şi spuse:

– Cheamă-mă cînd eşti gata. Să nu ieşi singură din casă.

– Bine, zise Ellie.

– Despre ce e vorba? o întrebă Annie. Se aşează pe canapea lîngă Ellie, cu picioarele strînse sub ea.

– E o poveste lungă.

– Oricum n-am altceva mai bun de făcut.

– Nu vrei să o lăsăm pe mîine?

– Trebuie să o însoţesc pe Ava în zece locuri diferite. Spune-mi acum.

– Rămîne între noi.

– Rămîne.

– În apropierea spitalului a avut loc un schimb de focuri, începu Ellie. Îi povesti lui Annie tot ce se întîmplase în ziua aceea şi îi spuse adevăratele motive pentru care o însoţea Max. Annie i-a pus o mulţime de întrebări, dar nu părea îngrijorată defel.

– Mama şi tata ştiu tot. Au înţeles că trebuie să plec imediat după petrecere.

– Sigur poţi rămîne atîtea zile?

– Am vrut să plec, dar ştiu cît de important este pentru mama. Max a aranjat să mai vină doi agenţi care să-l ajute. Şi nu am de gînd să ies la plimbare de una singură pe străzi.

– Nu vrei ca Ava să afle. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

– Nu.

Ellie își aruncă pantofii din picioare și se cuibări pe canapea. Au mai discutat cîteva minute despre întîmplare, după care Annie a schimbat subiectul.

– Crezi că Ava va deveni mai maleabilă, mai dulce, după nuntă?

– Nu știu. E greu să te schimbi cînd te-ai obișnuit să fii sora cea rea.

Annie o bătu ușurel pe mînă:

– O iubești, știi bine. E sora ta. Trebuie să o iubești.

Annie găsea mereu latura pozitivă a lucrurilor și rezolva orice situație tensionată din familie. Ava și Ellie le dăduseră destul de furcă părinților, de-a lungul timpului. Annie nu. Era fiica cea blîndă și înțelegătoare, cea care nu le dăduse niciodată vreun motiv de îngrijorare părinților ei.

– Da, o iubesc. Dar nu o plac.

– Dacă Ava află de existența unui ucigaș plătit, va face sigur o criză de isterie.

– Și va da vina pe mine, zise Ellie. Cîți oameni se pot lăuda cu un hărțuitor? Eu am doi.

– De fapt ai unul care te hărțuiește și un ucigaș plătit. E o diferență.

– Amîndoi vor să mă omoare, zise ea. Nu te poți pune cu mine, orice-ai face.

– Punem pariu? De data asta te-am luat.

– Adică?

– Cred că sînt însărcinată.

CAPITOLUL 21

Max s-a asigurat că uşile şi ferestrele casei erau închise şi abia după aceea a urcat cu Ellie în apartament. Înăuntru, aerul era irespirabil.

– Credeam că tata a instalat un aparat nou, la geam, zise Ellie.

– L-a instalat, dar nu l-a pornit. Cred că sînt treizeci şi trei de grade.

Lui Ellie i se părea chiar mai cald. L-a urmat pe Max în dormitor, dar s-a oprit văzînd aparatul.

– E imens! Stă bine, sau va cădea de-acolo la noapte?

Max îl verifică:

– Nu ştiu cum au reuşit să-l fixeze acolo. Oricum, dacă e să cadă, va ateriza în grădină, zise el zîmbind.

A încercat pe rînd toate butoanele, pînă a dat în sfîrşit de cel de pornire. L-a apăsat şi a aşteptat. Aparatul s-a zgîlţîit de cîteva ori, după care a început să scoată un zumzet slab. Imediat s-a simţit o adiere de aer rece.

– Perfect. Cred că de data asta avem noroc, spuse Max. L-am programat la douăzeci şi unu de grade.

Lui Ellie îi era cald şi se simţea lipicioasă, aşa că a făcut un duş rapid. Şi-a pus un tricou lung în loc de cămaşă de noapte şi a venit în living să vadă dacă începuse *SportsCenter*. Max a intrat şi el imediat să-şi facă duş.

Cînd a intrat în living avea pe el o pereche de boxeri gri şi nimic altceva. Părul îi era încă ud. Şi-l ştergea cu prosopul. Ellie simţi acelaşi fior familiar cînd îl privi. Avea pieptul puternic, numai muşchi. Ştia asta pentru că i-l sărutase, centimetru cu centimetru. Părul închis la culoare, cîrlionţat, de pe piept, se termina într-un V spre buric. Şi acolo îl sărutase, îşi aminti ea. Oh, Doamne, unde oare nu-l sărutase? Picioarele şi coapsele erau şi ele numai muşchi. Îşi amintea cum le strînsese cu putere, cuprinsă de pasiune.

Se făcuse cumva şi mai cald?

Max a pus prosopul pe suportul din baie şi a intrat în bucătărie să-şi ia o bere. A văzut-o îmbujorată.

– Te simţi bine?

– Trebuie să cumpăr un test de sarcină.

Anunţul nu l-a descumpănit.

– Bine. Poate aştepta pînă mîine?

Ea zîmbi:

– Da.

Max şi-a desfăcut sticla de bere, a aruncat capacul la gunoi şi s-a aşezat lîngă ea pe canapea,

ocolind arcurile care stăteau să iasă. A luat o înghiţitură şi a spus:

– Nu e cam devreme ca să-ţi dai seama dacă eşti însărcinată? A trecut doar o zi, adăugă el. Şi te-am protejat.

– Nu e pentru mine, spuse ea exasperată.

A luat o înghiţitură din berea lui şi i-a dat-o înapoi. Max a întins mîna după telecomandă dar ea a fost mai rapidă.

– E pentru Annie, nu-i aşa?

Ellie făcu ochii mari.

– De unde ştii?

– Sînt agent FBI. Sîntem antrenaţi să observăm totul. Acum dă-mi telecomanda.

– Nu ţi-o dau pînă nu-mi explici.

– Am luat-o prin eliminare. Mama ta e cam în vîrstă ca să mai rămînă însărcinată.

– E adevărat.

– Ava de-abia suportă să se uite la tine. În nici un caz nu ţi-ar face confidenţe.

– Aşa că rămîne doar Annie.

– Da, zise el întinzînd din nou mîna spre telecomandă.

Ea întinse mîna ca el să nu poată ajunge şi o ţinu strîns în pumn.

– Au mai fost şi alte semne, continuă Max. Iar noi, agenţii, sîntem antrenaţi să le observăm imediat.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Cum ar fi?

– Nu a băut vin la masă.

– Nici noi.

– Era foarte palidă.

– Era obosită.

– A vomitat. Mai făcu o încercare să-l ia din mînă telecomanda.

– Unde a vomitat?

– În coşul de hîrtii din biroul tatălui tău. Noroc că era acoperit cu o pungă de plastic!

– Ce căuta în birou?

– Stătea de vorbă cu mine.

– Despre ce?

– Mi-a cerut o favoare.

– Nu ai de gînd să-mi spui despre ce este vorba?

– Nu.

Ea oftă, frustrată.

– Poate că a mîncat ceva care nu i-a priit şi de aceea a vomitat. Erai acolo cînd s-a întîmplat?

– I-am ţinut părul spre spate.

– Ce drăguţ din partea ta! L-a sărutat pe obraz şi i-a întins telecomanda.

El a început imediat să schimbe canalele.

– Motivul numărul unu pentru care ştiu este...

– Da?

– Mi-a spus chiar ea.

Ellie a rămas puţin pe gînduri după care i-a spus:

– Annie nu vrea să afle nimeni. Mă întreb dacă i-o fi spus Avei.

– Nu i-a spus. Vrea ca toată lumea să se concentreze asupra nunţii. Toate femeile se comportă aşa, ca Ava, cînd e vorba de nunta lor?

– Ca o maniacă?

– Da.

– Nu. Nu sînt toate mireselе ca Ava.

– De unde vrei să cumperi testul de sarcină? Am văzut o farmacie chiar la intrarea în Winston Falls.

– Nu, în nici un caz. Toată lumea ar fi convinsă că sînt însărcinată. Părinţii mei ar afla înainte să apucăm noi să ne întoarcem acasă.

– Mîine trebuie să mă întîlnesc cu agenţii Clark şi Hershey înainte ca ei să ajungă aici. O să aranjez o întîlnire într-un oraş din apropiere. Acolo găsim şi o farmacie.

– E un plan bun, îi spuse ea zîmbind. Mai luă o înghiţitură din berea lui şi i-o înapoie. Chiar nu vrei să-mi spui ce te-a rugat Annie?

– Nu ştiu despre ce este vorba, îi răspunse el. Nu am ajuns pînă acolo. Iar cînd voi afla care este favoarea – nu, nu-ţi voi spune. E vorba de confidenţialitatea agent-client, o necăji el. Dacă vrea ea să-ţi spună...

– Confidenţialitate agent-client? E o noutate.

– Aşa este.

– Fă-mă să înţeleg. Ţi-a cerut o favoare, dar nu ţi-a spus despre ce este vorba?

– Nu a putut să-mi spună, o corectă el.

– De ce?

– Pentru că era cu capul în coşul de gunoi.

– O s-o întreb eu.

– Să ai un coş de gunoi la îndemînă.

Ellie căscă şi se ridică de pe canapea.

– E tot cald. Crezi că am putea da ventilatorul o treaptă mai sus?

Max opri televizorul.

– Hai să mergem la culcare.

Uşa dormitorului mic unde trebuia să doarmă ea era închisă. A deschis-o şi a simţit un val de aer fierbinte.

– Trebuie să laşi uşa ta larg deschisă, altfel n-o să am aer deloc. Ellie intră în dormitorul lui să vadă dacă era răcoare.

– Nu vrei să dormi cu mine?

Nu i-a răspuns. Oricum, Max n-ar fi auzit-o. Apăsase pe butonul aparatului. Imediat s-a auzit un zgomot asurzitor.

Ellie s-a prăbuşit pe pat. Podeau părea să vibreze iar patul aluneca uşor spre mijlocul camerei. Zgomotul era foarte puternic, de parcă un avion cu reacţie ar fi aterizat în apartament.

Ea nu se putea abţine să nu rîdă în hohote. Şi-a şters lacrimile de pe obraji şi s-a întors pe o parte ca să se uite la Max. Blestema şi apăsa pe toate butoanele, încercînd să-l oprească. Într-un final l-a scos din priză.

Aparatul nu voia să se lase învins. S-a cutremurat din nou, atît de puternic că toate geamurile au zăngănit... apoi liniştea binecuvîntată.

Max stătea în picioare lîngă pat şi o privea pe Ellie. Era culcată pe spate, cu mîinile ridicate deasupra capului şi rîdea în hohote, lipsită de inhibiţii. S-a lăsat deasupra ei, cu grijă să nu o strivească sub greutatea lui şi i-a văzut lacrimile în ochi. Doamne, cît era de frumoasă!

– Tati a mai făcut o afacere, nu-i aşa? îl întrebă ea.

El dădu din cap. Apoi o sărută. Ellie îi înlănţuI cu braţele.

– O să fie o căldură de nesuportat, îi şopti ea.

– Da, ştiu.

O sărută pe gît iar ea îi mîngîia spatele şi umerii.

– N-ar trebui să mă laşi să fac asta, Max.

Îl prinse de umeri şi se răsuci deasupra lui. Tricoul i se ridicase şi îi simţea căldura pielii lipită de a ei. Şi-a trecut degetele prin părul lui şi l-a sărutat pe buze. Un sărut fierbinte şi umed, care a făcut-o să-şi dorească mult, mult mai mult.

Max şi-a sporit strînsoarea, lipindu-i şoldurile de el. Răsuflarea lui era caldă şi dulce.

– Dacă nu vrei să facem asta, atunci nu te mai juca cu mine.

Ellie îi sărută vena care îi pulsa la baza gîtului:

– Vreau, dar îmi fac griji pentru tine, îi şopti. S-ar putea să devină un obicei.

A coborît cu sărutările pe piept, mişcîndu-se erotic pe pelvisul lui. Îl mîngîia necontenit, scoţîndu-i din minţi. Cînd a ajuns la abdomen, el şi-a ţinut răsuflarea.

– Nu vreau să te ataşezi de mine, i-a spus ea.

A ajuns şi mai jos. Max nu mai era în stare să gîndească. Abia în clipa în care a simţit că era pe punctul să-şi piardă controlul, a preluat iniţiativa. A dat-o uşor deoparte şi i-a spus că se întoarce imediat. După cîteva secunde era înapoi. I-a văzut pasiunea în ochi şi a ştiut că ea era pregătită: A pătruns-o cu forţă. Ellie a scos un ţipăt şi şi-a înfipt degetele în umerii lui, pe măsură ce senzaţiile creşteau în intensitate.

De data asta Max nu s-a grăbit, pentru ca Ellie să ajungă la orgasm înaintea lui. Cînd ea s-a arcuit să-l primească şi mai adînc înlăuntrul ei şi i-a

strigat numele, Max şi-a îngropat faţa în umărul ei şi şi-a găsit eliberarea.

Cînd Max a ieşit din baie se aştepta să o găsească dormind. Ellie l-a luat prin surprindere. Îl aştepta. Cînd s-a urcat în pat, Ellie s-a lipit de el şi i-a spus:

– Fax sex cu tine dacă îmi răspunzi la o întrebare.

– Care? întrebă el suspicios.

– Simon va fi sau nu transferat la *Colts*?

El rîse:

– De-abia am făcut sex.

– Am înţeles că există posibilitatea să faci de mai multe ori.

– Am făcut de mai multe ori. De vreo sută de ori, toată noaptea.

Ea îl sărută.

– Ai vrea tu. Am făcut de patru ori, nu de o sută. Îl întrebi?

– Da.

Max se răsuci pe spate şi o trase lîngă el. Ellie îşi sprijini obrazul de umărul lui.

– Spune-mi cum ai devenit un Daniels.

El a inspirat adînc.

– Nu vrei să-mi spui?

– Nu-mi place să vorbesc despre asta.

Ea nu a insistat. Cîteva minute mai tîrziu, Max spuse:

– Părinţii mei au murit într-un accident de maşină. Un tir a intrat în ei. Eu aveam cinci ani. Nu aveam rude, iar avocatul care m-a încredinţat spre

adopție și-a însușit și banii primiți din asigurare. Nu am avut noroc cu nici una din cele trei familii adoptive la care am fost trimis. Ultima a fost și cea mai rea.

– Cîți ani aveai atunci?

– Șapte. Am fugit. Era iarnă. M-am ascuns în spatele unui tomberon. Îmi amintesc că îmi era foarte frig și mă simțeam neajutorat.

– Ce s-a întîmplat?

– Simon. Era în drum spre casă și m-a văzut. Și-a scos haina și mi-a dat-o, după care m-a luat cu forța la el acasă. Țin minte că țipam și dădeam din picioare, dar m-am potolit cînd el s-a jurat că n-o să mă mai întorc niciodată în casa din care fugisem. A zîmbit și a continuat: Simon era doar cu un an mai mare decît mine, dar era voinic pentru vîrsta lui și părea în stare de orice. L-am crezut și am mers cu el. Am stat ascuns în casa părinților lui mai bine de o săptămînă, pînă să afle de existența mea. Urmele rănilor erau încă evidente. Tatăl lui Simon era avocat. Și el mi-a promis că nu mă voi întoarce înapoi.

– Mama cum era?

– Iubitoare, spuse el. Și blîndă.

– Te-au adoptat imediat?

– Dacă-i întrebi, îți vor spune că eu i-am adoptat pe ei. Adopția s-a finalizat cînd aveam opt ani. Între timp mai adoptaseră doi băieți, pe Bishop și pe Sebastian. Iar avocatul din oficiu care furase banii...

– Da?

– A fost trimis la închisoare. Tata a reuşit să recupereze mare parte din bani şi a deschis un cont pe numele meu.

– Bradley, Tyler şi Adam cînd s-au alăturat familiei?

– Ţi-ai amintit numele lor.

– Bineînţeles.

– Bradley şi Tyler au venit la cinci ani după mine, iar Adam a fost ultimul, un an mai tîrziu.

– Nici o fată?

El rîse.

– Mama şi tata au spus că ar fi fost o cruzime să ne aducă o soră. Eram o adunătură de zurbagii.

– Par nişte oameni minunaţi.

– Cei mai buni. Căscă. Trebuie să facem ceva cu căldura asta.

– Eu zic să-i mai dăm o şansă aparatului cel nou. Tu bagă-l în priză şi eu îl dau pe minim.

– Stai aici. Mă ocup eu.

Planul a funcţionat. La minim, aparatul s-a dovedit cooperant. Ellie l-a rugat să-l dea măcar pe mediu, să vadă ce se întîmpla. Din nou avionul cu reacţie era gata de aterizare în camera lor. Din fericire, o dată revenit la minim, aparatul şi-a revenit.

Ellie a rîs pe săturate, s-a întors pe burtă şi în cîteva secunde a adormit.

CAPITOLUL 22

Max o aştepta pe Ellie în living. Annie intră şi îl întrebă:

– Putem sta de vorbă în particular?

Erau doar ei doi în cameră, aşa că întrebarea i se păru ciudată.

– Da, bine.

– În biroul tău?

El rîse:

– Biroul meu. L-am folosit cam mult, nu-i aşa?

Annie încuviinţă:

– Ştiu ce faci. Şi Ellie ştie. Te ascunzi de Ava şi John. Îmi place tipul, dar e atît de plicticos! N-ar fi trebuit să spun asta, ştiu, dar e adevărat.

Max o urmă în birou. Ţinu uşa deschisă şi o lăsă să intre prima. Annie închise uşa şi rămase sprijinită de ea. Era verde la faţă. Max întinse mîna sub birou şi îi întinse coşul.

Annie îi surprinse privirea îngrijorată.

– Sînt bine, zise ea.

– Nu arăţi bine deloc.

Ea se bătu uşurel în obraji, încercînd să le readucă un strop de culoare.

– Din cauza mirosului de cafea. Îmi face rău.

Max lăsă coşul jos, nu prea departe.

– Îmi pare rău că am vomitat aseară. Sper că nu ţi-am provocat greaţă.

– Am şase fraţi. Nimic nu mă poate îngreţoşa.

– Îmi pare rău şi că nu am terminat discuţia. După ce am urcat în cameră să mă spăl pe dinţi m-am gîndit mai bine... Părea nehotărîtă.

– Vrei să ieşim la aer? Am putea sta de vorbă pe verandă.

Ea clătină din cap.

– Ava mă aşteaptă în stradă.

Se auzi un claxon.

– E nerăbdătoare, zise Annie. Ştii că ţi-am cerut o favoare... Ezita.

-Da?

– Poţi găsi pe cineva?

– Pot să încerc.

– Nu vreau să afle că îl caut. Vreau doar să ştiu unde este pentru că... pentru că...

Izbucni în lacrimi. Max nu ştia ce să spună sau să facă.

– Nu plînge, o rugă el. Haide, nu plînge. Vrei să o chem pe Ellie sau pe mama ta? Nu mai plînge, Annie. Îl găsesc eu.

Nu ştia ce să facă să o liniştească. Se apropie de ea cu gînd să o conducă spre sora ei. În clipa în care i-a atins umărul, Annie s-a aruncat la pieptul lui iar lacrimile s-au transformat în suspine.

Max o cuprinse cu braţele.

– O să fie bine, îi promise. O să fie bine.

Ava claxona fără oprire. Ellie veni într-un suflet să o caute pe Annie în timp ce mama ei alerga afară să o potolească pe Ava.

Ellie deschise ușa biroului și îl văzu pe Max cum încerca să o consoleze pe sora ei. O bătea ușurel pe spate în timp ce ea plîngea cu sughițuri la pieptul lui. Închise încet ușa. Ochii i se umplură de lacrimi. Cum să nu-l iubească pe bărbatul acesta?

Ava putea să mai aștepte.

CAPITOLUL 23

Articolul despre petrecere a apărut vineri dimineaţă în ziarul local. Ava era supărată. Ceruse să apară sîmbătă, pentru că în weekend ziarul *Winston Falls News* avea mai mulţi cititori decît în cursul săptămînii.

Primul rînd al articolului i-a dat fiori lui Ellie. Scria că surorile Avei – la plural, deci – se ocupaseră de petrecere. Asta însemna că oricine citea articolul ştia că ea se întorsese în oraş.

Oare Ava o inclusese deliberat ca să scape de aşa-numitele „zvonuri răutăcioase"? Ellie spera să nu fie adevărat. Ava nu putea fi în stare de o asemenea ticăloşie.

Nu a putut să o întrebe, pentru că ea şi Annie plecaseră deja. Urmau să-şi petreacă ziua la spa şi la cumpărături.

Ellie termina cel de-al doilea pahar de lapte cînd îl văzu pe tatăl ei străbătînd grădina, însoţit de depanator. Mama ei stătea la masă şi sorta corespondenţa.

– Ai văzut articolul din ziar? o întrebă Ellie.

– Da. Drăguț, nu-i așa?

Era evident că nu remarcase cuvîntul *surori*, așa că Ellie se hotărî să nu facă mare caz. Ar fi sporit doar numărul motivelor de îngrijorare ale mamei ei.

– Grădina arată minunat.

Claire radia:

– Credeam că din cauza cortului, grădina va părea mai mică, dar de fapt acum pare și mai mare.

Max apăru în prag:

– Ești gata?

– Unde vă duceți? întrebă mama, îngrijorată. Nu pleci, nu-i așa? Ai promis că rămîi. Mătușile Vivien și Cecilia vor fi atît de dezamăgite dacă nu apucă să te vadă! Sosesc în după-amiaza asta.

– Avem de făcut cîteva cumpărături și trebuie să ne întîlnim cu agenții care îl vor ajuta pe Max.

– Îmbrăcată așa?

– Ce au hainele mele?

– Eleanor, ești îmbrăcată cu o pereche de blugi ponosiți și un tricou, iar pantofii...

– Mă gîndeam să-i arăt lui Max cascada. De aceea m-am încălțat cu pantofii vechi de sport.

– Schimbă-ți măcar hainele. Doar nu vrei să-l faci de rîs pe Max în fața prietenilor lui.

– Nu are cum să mă facă de rîs, niciodată, zise Max.

Ellie o sărută pe obraz pe mama ei și îi șopti:

– Nu întîrziem. Vin să te ajut să pregătești cina.

Ellie era sigură că Max nu văzuse articolul din ziar. A așteptat să pornească la drum ca să-l spună.

El nu a primit prea bine vestea.

– La naiba!

– Poate că nu va observa nimeni.

I-a aruncat o privire tăioasă.

– Destul de puţină lume citeşte ziarul local.

Îşi încleştase fălcile. Nu era un semn bun. Încercă să schimbe subiectul:

– Vrei să mergem la cascadă? E ceva de mers, dar e tare frumos.

Îi aruncă din nou aceeaşi privire.

– Ce este? îl întrebă ea.

– Nu sîntem în vacanţă, scumpo. Trebuie să am grijă să rămîi în viaţă, ai înţeles? Plimbările pe munte cu un coş de picnic în mînă nu fac parte din fişa postului meu.

– N-am pomenit nimic de vreun coş de picnic, ripostă ea. Şi nu-mi mai spune „scumpo". Ar trebui să fie un alint, nu să-l spui mormăit, printre dinţi.

Îi sună telefonul. Ellie îi făcu un semn:

– Dacă e Simon să faci bine să-l întrebi.

– Bine, zise el.

Nu era Simon, din păcate. Era Ben cu informaţii noi despre Greg Roper, martorul dispărut.

Max termină convorbirea şi spuse:

– Hughes nu crede că Roper ar fi fost ucis. Crede că se ascunde. Cineva l-a căutat şi l-a speriat.

– Ce se întîmplă acum? Îi pot reţine pe soţii Landry dacă nu au nici un martor?

Au discutat timp de cîteva minute, analizînd toate posibilităţile, fără vreun rezultat.

– Ben mi-a spus că mă sună mai tîrziu, după ce discută cu toţi agenţii implicaţi.

– Hughes se aşteaptă ca eu să depun mărturie în cazul în care ei vor ajunge vreodată să fie judecaţi. Va trebui să declar ce am văzut, chiar dacă nu-i pot identifica, nu-i aşa?

El clătină din cap.

– Nu ştiu ce vor decide procurorii. Eu voi face tot ce-mi stă în putinţă să nu te implic. Nu e nimic de făcut în clipa asta. E un joc al aşteptării.

Max nu se grăbea să ajungă la destinaţie. A mers un timp pe autostradă, după care a ieşit pe un drum lateral. A parcurs cîţiva kilometri şi a revenit pe autostradă. Se uita mereu în oglinda retrovizoare. Ellie ştia că voia să fie sigur că nu erau urmăriţi.

Treceau pe lîngă o farmacie.

– Vrei să ne oprim aici să cumperi testul de sarcină?

– Sîntem prea aproape de casă, spuse ea.

A primit acelaşi răspuns la următoarele trei farmacii pe lîngă care au trecut. Într-un final a întrebat-o:

– Îl cumperi odată sau vrei să-l iei de la Miami?

– Opreşte la următoarea.

– Ce-ai face dacă ai afla că eşti însărcinată?

Ea nu a ezitat:

– Aş face copilul.

– La fel a spus şi Annie.

– O voi ajuta cît pot.

– I-ai spune tatălui copilului?

– Bineînţeles. Ar fi responsabilitatea mea. I-ai pus şi lui Annie aceeaşi întrebare?

– Nu.

– Ştii, tocmai şi-a dat examenul.

El dădu din cap, semn că ştia de la Annie. Cît timp stătuseră de vorbă? se întrebă ea.

– Unde ne întîlnim cu Clark şi Hershey?

– La restaurantul *Hathaways*. E la vreo doi kilometri de autostradă.

Au văzut o altă farmacie. Max a intrat în parcare. Ellie a cumpărat trei teste de sarcină, fiecare de la altă firmă.

– Ca să fiu sigură, i-a explicat lui Max cînd a ajuns la casă.

Casiereţa era o femeie solidă, roşie în obraji şi cu părul scurt, cîrlionţat. I-a dat lui Ellie restul, s-a uitat la Max, apoi din nou la Ellie şi a spus:

– Să fie cu noroc!

Ellie i-a zîmbit:

– Mulţumesc. Să-mi ţineţi pumnii.

Cînd s-au întors în maşină, Max a întrebat-o:

– Să-ţi ţină pumnii?

– N-am vrut să o dezamăgesc.

El clătină din cap:

– Eşti o figură.

– Am luat şi ceva dulce! Îi întinse o ciocolată Hershey şi una Clark.

El rîse şi clătină din nou din cap.

După cîteva minute au ajuns la restaurant. Era devreme. Max s-a îndreptat spre masa din colţ, mai ferită. Erau cu spatele la perete iar din locul în care stătea vedea afară.

– Îi cunoşti pe Clark şi Hershey? îl întrebă ea.

– Am stat de vorbă de cîteva ori dar nu am lucrat niciodată împreună. Mi s-a spus că sînt buni, adăugă el.

– Cum vor reuşi să nu iasă în evidenţă?

– Nici nu vei şti că sînt acolo.

– E o comunitate mică, Max. Orice străin atrage imediat atenţia.

– Nu-ţi mai face griji.

Ospătăriţa le-a adus cîte un pahar cu apă şi meniurile.

Lui Max îi sună telefonul.

– Dacă e Simon...

– Nu e el. Şi încetează cu obsesia asta despre fotbal.

Ea păru contrariată:

– E profund ne-american ce spui.

El răspunse:

– Agent Daniels.

Nu a mai scos nici un cuvînt preţ de cîteva minute, dar expresia lui îi spunea că nu era de bine. A închis, şi-a pus telefonul în buzunar şi s-a întors spre ea:

– Era Spike. A primit un telefon de la un prieten care are un magazin de arme lîngă Winston Falls. Azi-dimineaţă, la cinci minute după ce a deschis, Evan Patterson a intrat şi a încercat să cumpere o armă.

CAPITOLUL 24

– Nu e deloc o veste rea, spuse Ellie. Şi nu mă mai privi aşa. Acum ştim unde este Patterson. Să sperăm că va veni după mine iar tu îl vei aresta.

– O să-şi cumpere o armă pînă la urmă, Ellie.

– Şi-ar putea procura o armă de pe stradă? Ar şti unde să se ducă? Cu cine să vorbească? Agentul Clark punea toate aceste întrebări. Ajunsese împreună cu agentul Hershey la cîteva minuta după ce Max terminase convorbirea cu Spike.

Max avusese dreptate cînd îi spusese că cei doi aveau să se integreze cu uşurinţă în peisaj. John Hershey nu era prea înalt, avea puţin peste un metru şaptezeci, era subţire, cu muşchii bine lucraţi. Ellie bănuia că obişnuia să alerge, poate chiar la maraton. Avea părul ţepos şi ochelari şi îi amintea de un profesor, coleg de-al tatălui ei la universitate. Pete Clark era robust şi chel. Cu faţa lui jovială, părea verişorul preferat al oricui.

– Patterson e nebun, dar asta nu înseamnă că e şi prost, spuse Hershey.

Clark își descărcase pe telefon fotografiile lui Patterson și Willis Cogburn. Ellie privi fotografia lui Cogburn și își spuse că arăta ca o persoană normală. Nu arăta a ucigaș plătit. În fond, cum arăta exact acest gen de oameni? Ce era diferit la ei?

Atenția i-a fost atrasă de cuvintele lui Max:

– Patterson nu o va împușca mortal. Va încerca să-i omoare pe cei care vor fi cu ea dar își va folosi și pumnii, pentru că îi place să o facă. Va încerca să o rănească, să nu poată fugi. Dacă i se va ivi ocazia, o să încerce să o bată pînă la inconștiență.

Ellie era de acord cu concluziile lui Max. Clark citise o parte din dosarul Patterson, la fel și Hershey. Amîndoi simțeau același lucru ca și Ellie: era o șansă să-l prindă, o dată pentru totdeauna.

– Dacă e înarmat și o atacă ar putea fi închis un timp îndelungat, spuse Clark.

– Căutăm doi bărbați, zise Hershey. Avem fotografiile lor și știm tot ce trebuie să știm.

– Ar trebui uciși. Așa cum se procedează cu cîinii turbați. Asta mi-ar place să fac.

– Dar o să-i arestați, zise Ellie.

Max îi zîmbi.

– Ești vocea rațiunii.

– Să înțeleg că pleci imediat după petrecere? o întrebă Clark.

– Nu plec pînă nu-l văd pe Patterson după gratii, jură Ellie.

– Ellie... începu Max.

Ea nu l-a lăsat să termine.

– Dacă va trebui să-i bat la uşă şi să-l provoc să mă atace, o s-o fac. Vreau să-l prindeţi şi să-l închideţi. Vă rog. Vreau ca acest coşmar să se sfîrşească. Vocea îi tremura din cauza emoţiei. Inspiră adînc, încercînd să se calmeze.

Hershey dădu din cap.

– Hai să-l prindem pe ticălosul acesta.

– Şi pe Cogburn, adăugă Clark.

– Poate avem noroc şi-i prindem pe amîndoi weekend-ul acesta, spuse Hershey.

Ellie a tăcut pe drumul de întoarcere. Deşi nu i se citea pe chip, Max ştia că era supărată. Comandase lapte la restaurant şi dăduse paharul peste cap.

– Ai ulcer?

Ellie l-a privit uimită. O întrebase aşa, din senin.

– Nu.

– Bei mult lapte.

– Îmi place laptele. Îmi face bine la stomac.

– L-ai comandat de îndată ce ai aflat că Patterson a încercat să-şi cumpere o armă.

– Aşa este, recunoscu ea.

N-au mai scos o vorbă. După un timp, Max a rupt tăcerea:

– Haide, Ellie, spune-mi la ce te gîndeşti. Ştiu că eşti îngrijorată.

Îngrijorată? Cuvîntul nu descria nici pe departe ce simţea ea.

– Vreau să rămîn în Winston Falls să-l prindeţi pe Evan Patterson. Nici nu-ţi dai seama cum e să

nu ştii unde se ascunde. Acum, că e alcl, am o şansă. Poate că va face ceva care să vă dea motiv să-l arestaţi.

– Eşti probabil speriată.

– Probabil că o să fiu speriată de moarte atunci cînd îi voi vedea faţa, spuse ea. Dar acum nu sînt speriată. Vei fi şi tu cu mine. Nu-l vei lăsa să-mi facă vreun rău.

Avea încredere în el.

– Să fii sigură de asta.

Îşi încrucişă picioarele şi se întoarse pe scaun. cu faţa spre el.

– Părinţii lui i-au tot găsit scuze şi m-au învinuit pe mine, ani întregi. Au fost şi înregistraţi declarînd că eu sînt motivul tulburărilor fiului lor.

– Ştiu, scumpo. Ţi-am citit dosarul. Cred că e timpul să discut puţin cu domnul şi doamna Patterson.

– De ce să te duci acolo? Chiar dacă Evan se ascunde în casă, vor minţi şi-ţi vor spune că nu este acolo. Ar face orice să-l protejeze.

– Probabil, zise Max.

– Atunci de ce vrei să te duci?

– Ca să-i avertizez. Părinţii lui trebuie să ştie că a încercat să-şi cumpere o armă.

– Nu cred că va conta prea mult.

Cu cît se apropiau de Winston Falls, cu atît devenea mai neliniştită. Palmele îi transpirau şi respira greu.

Ar fi vrut să-şi alunge chipul lui Patterson din minte, dar ori de cîte ori reuşea, îi apărea cel al lui Cogburn. Acelaşi joc, alt jucător.

Văzîndu-i privirea tristă, Max îi luă mîna într-a lui.

Îi sună telefonul. Era Ben. Max puse telefonul pe speaker şi îl aşeză în suportul de pe bord.

– E şi Ellie cu mine, Ben. Spune-ne ce s-a mai întîmplat.

– Hughes e de părere că soţii Landry îi vor spune lui Cogburn s-o lase în pace pe Ellie.

– De ce?

– Greg Roper. Nimeni nu a ştiut de existenţa lui Greg Roper la început, pînă să se prezinte la secţie. Iar acum a dispărut. Singura explicaţie logică este că cineva din interior le-a furnizat informaţii legate de anchetă. Am format deja o echipă care trebuie să afle despre cine este vorba.

– Asta înseamnă că ei ştiu deja că Ellie nu i-a putut identifica în fotografiile de la secţie, concluzionă Max.

– Aşa este, spuse Ben. Soţii Landry nu au nici un motiv să încerce să scape de Ellie, după părerea lui Hughes. El zice că ar trebui să stea liniştită în privinţa asta.

– Cogburn a fost găsit? întrebă Max.

– Nu.

– Atunci n-o las singură, spuse Max cu emfază.

– Sînt de acord cu tine. Cred că Hughes se pripeşte.

După ce au încheiat conversaţia, Ellie s-a întors spre Max. Era încruntat.

– Crezi că sînt în continuare în pericol din cauza soţilor Landry?

– Nu ştiu, recunoscu el. dar nu am de gînd să te scap din ochi pînă nu aflu unde este Willis Cogburn.

CAPITOLUL 25

Previziunile meteo pentru ziua de sîmbătă nu erau deloc încurajatoare. Pe seară erau aşteptate averse. Dimineaţa era însă însorită, fără vreun nor pe cer.

Părinţii lui Ellie erau aşezaţi la masa din bucătărie, împreună cu mătuşile Vivien şi Cecilia. Ellie intră însoţită de Max.

– Nu cred că va ploua diseară, spuse William.

– N-ar îndrăzni, zise Ellie. Pentru Ava e seara cea mare.

– Nu e asta seara cea mare, draga mea. Aceea e ziua căsătoriei. Ziua de azi e pe locul doi, spuse Claire.

Ellie era pe punctul să izbucnească în rîs cînd îşi dădu seama că mama ei vorbea serios.

– Ava are o listă cu mare, foarte mare şi cea mai mare?

– Nu începe, Eleanor.

William le făcu cunoştinţă mătuşilor cu Max. Dădură mîna şi îşi zîmbiră. Vorbeau amîndouă

odată. Max prinse cuvinte ca *muzeu* şi *boutique* şi rîse cînd mătuşa Cecilia îi luă mîna lui Ellie şi o întrebă cum o ducea cu şcoala.

– Îmi aminteşti de răposatul meu soţ, îi spuse Ceclia lui Max.

– Mie mi se pare că seamănă cu Edgar al meu, spuse Vivien. Era un bărbat tare frumos.

Max nu ştia ce să spună. L-a salvat Ellie, care şi-a întrebat mătuşile:

– V-aţi odihnit bine? Sper că vă place camera.

– Oh, da, zise Vivien. Drăguţ din partea lui Annie să renunţe la camera ei în favoarea noastră!

– E o cameră atît de frumoasă! interveni Cecilia. Iar culoarea cea nouă este absolut superbă.

Ellie îi zîmbi lui Max, apoi spuse:

– Unde este Annie?

– A plecat devreme, îi răspunse tata. Biata de ea părea extenuată. Era albă ca varul.

– De-abia a terminat cu examenele, zise Ellie. Este extenuată. Probabil că a învăţat zi şi noapte.

– Sigur e obosită din cauza examenelor.

– Unde a plecat atît de devreme?

– Ava a venit să o ia la opt. Annie şi-a luat cu ea şi rochia pentru petrecere.

– De ce?

– Avea tivul descusut, îi explică mama. Ava a chemat o croitoreasă la boutique, să i-l coasă.

– N-ar trebui să mergem, Claire? o întrebă Vivien.

Cele trei femei s-au ridicat şi s-au îndreptat spre uşă.

– Ne întoarcem pe la patru, spuse mama. Lipsim intenţionat toată ziua, ca să nu-i incomodăm pe furnizori şi pe cei veniţi să facă curăţenie. Ava i-a angajat.

– Nu vii cu noi, Ellie? o întrebă Vivien. Luăm masa la restaurantul acela nou din centru. Compania ta ne-ar face plăcere.

– Îmi pare rău, nu pot să vin. Am foarte multe de făcut, minţi ea.

– Îţi aducem ceva bun, îi promise Cecilia.

Mătuşa o trata de parcă ar fi avut tot unsprezece ani, dar acest lucru nu o deranja.

– Mulţumesc.

– Ai o rochie potrivită pentru diseară? o întrebă mama ei.

– Am. Îşi adusese de fapt două rochii, una cenuşie, mai comodă şi alta roz, cu o fustă amplă.

– Dacă nu ai, te pot duce la boutique-ul Avei, să-ţi alegi de acolo.

– Am rochie, mamă, repetă ea. Cînd se întoarce Annie?

– Ava vrea să-şi facă intrarea într-un mod spectaculos. Annie va sosi împreună cu ea şi John. Exact la şapte şi patruzeci şi cinci.

– Petrecerea începe la şapte.

– Aşa este.

– Ava vrea să întîrzie?

– Aşa e la modă, îi explică Claire. Ştiu de la Ava.

– Dar e petrecerea ei.

– I-am spus şi eu asta, draga mea.

– N-ar trebui totuşi să apară la timp? Iar Annie trebuie să întîmpine oaspeţii...

– Ava are două surori. Poți să-i întîmpini tu pînă ajunge ea.

– Aha, zise Ellie. Bineînțeles. Acum înțelegea planul. Zvonurile răutăcioase aveau să înceteze dacă Ellie era cea care întîmpina oaspeții. Așa își dădea toată lumea seama că nu avea nimic împotriva căsătoriei lor. Da, Ava se gîndise la toate.

– Ce vrei să spui? o întrebă mama.

– N-are importanță.

Era timpul să meargă mai departe, se hotărî ea. Fără resentimente. Fără furie, fără stînjeneală. Ava și John erau un cuplu și venise vremea ca Ellie să se bucure pentru ei. Nu putea să aibă o relație grozavă cu sora ei din cauză că erau atît de diferite, dar trebuiau să facă pace. Să încerce să se înțeleagă.

– Seara asta trebuie să fie perfectă. Pentru Ava, zise Claire.

Ellie percepu comentariul ca pe un avertisment.

– De ce te încrunți la mine? Nu am de gînd să-i stric în vreun fel seara cea perfectă.

CAPITOLUL 26

Părinţii lui Evan Patterson nu erau nişte oameni plăcuţi.

Hershey şi Clark au sosit acasă la familia Sullivan după-amiază tîrziu. Max le-a dat cîteva instrucţiuni, a pus-o pe Ellie să-i promită că rămîne cu ei şi s-a îndreptat spre casa familiei Patterson.

I-au deschis amîndoi uşa dar nici unul nu l-a invitat pe Max înăuntru. Pe chipul doamnei Patterson se citea furie, domnul Patterson era plin de resentimente.

Max le-a arătat insigna şi a spus:

– Sînt agentul Daniels de la FBI.

– De ce nu ne lăsaţi în pace? îl întrebă domnul Patterson.

– Vreau să discutăm despre fiul dumneavoastră.

Cei doi au ieşit pe verandă. Domnul Patterson a închis uşa în urma lui.

– Ce mai vreţi de la el de data asta? a întrebat el.

– Mai întîi aş vrea să ştiu unde este, spuse calm Max.

– De ce? întrebă doamna Patterson. Ca să-l hărțuiți din nou?

– Sau să-l închideți iar? întrebă domnul Patterson. Își încrucișă mîinile la piept și îl privi fix pe Max. Evan n-a făcut nimic rău. Știm și noi legile. Nu vă puteți atinge de el.

– A fost un băiat tare bun pînă să apară ea, zise doamna Patterson. Pentru o clipă, în ochi i s-a citit dezamăgirea, urmată imediat de mînie. Ne făcusem atîtea speranțe! Urma să devină cineva. Era inteligent. Toți profesorii ne spuneau asta.

– Ea i-a distrus viața. El nu i-a vrut niciodată răul.

Max ar fi vrut să-i contrazică, să le amintească faptul că Ellie avea doar unsprezece ani atunci cînd fiul lor o atacase pentru prima oară, dar știa că era inutil. Nimic din ce ar fi spus el nu i-ar fi determinat să-și schimbe părerea. Distorsionaseră adevărul. Voiau să creadă că fiul lor era de fapt victima.

– N-am venit să discutăm despre trecut, zise Max.

– Nu știm unde este Evan. Nu l-am văzut de cîteva luni, insistă domnul Patterson.

– Și chiar dacă am ști nu ți-am spune, murmură soția lui.

– Ieri fiul dumneavoastră a încercat să-și cumpere o armă, le spuse Max.

– Nu cred, bufni doamna Patterson. Voi, agenții FBI mințiți mereu. Scoase din buzunar un pachet de țigări și-i dădu un cot soțului ei să-i dea bricheta.

– Femeia aia v-a sunat şi v-a spus o minciună, iar voi veniţi aici să ne hărţuiţi, zise domnul Patterson.

– Ştim că s-a întors în oraş. Am citit în ziar. Ea v-a sunat. Doamna Patterson îşi aprinse ţigara şi trase un fum. Nu se potoleşte pînă nu ne distruge băiatul. Ar trebui să fie trimisă la închisoare, dacă mă întrebi pe mine. Sper să primească ce merită.

Max se hotărî să renunţe la diplomaţie:

– Eu v-am avertizat. Dacă fiul dumneavoastră face rost de armă şi nu faceţi nimic să-l opriţi, sînteţi răspunzători în aceeaşi măsură cu el. Dacă răneşte pe cineva, veţi fi arestaţi cu toţii.

Nu i-au răspuns. În timp ce cobora treptele, Max a auzit uşa trîntindu-se în urma lui.

CAPITOLUL 27

Clark şi Hershey erau în apartament, cu Ellie. Max a rămas surprins de ce a văzut atunci cînd a intrat. Hershey îşi dăduse cămaşa jos şi era aplecat peste braţul canapelei. Ellie îl masa pe spate. Clark era la măsuţa de cafea cu laptopul lui Ellie deschis în faţă.

– Ce se... începu Max.

– Te-ai întors, spuse Ellie. Îl bătu pe Hershey pe umăr. Gata, poţi să te îmbraci. Nu ai nimic.

– Sigur?

– Foarte sigur.

Ellie a venit spre Max şi a dat să-l sărute. În ultimul moment şi-a dat seama ce făcea. S-a dat un pas înapoi şi l-a întrebat:

– Cum ţi s-au părut părinţii lui Patterson?

– Să zicem că nu au şanse să cîştige premiul „Părinţii anului", îi răspunse el.

Clark închise laptopul.

– Am vorbit cu prietenul tău, şeriful Spike Bennett. Ciudat nume, dar tipul e în regulă, continuă el. Voia

să te anunțe că mai există un magazin de arme lîngă Lipton al cărui proprietar nu e deloc de încredere. Spike a tot încercat să-l închidă dar nu a reușit. Spune că Patterson va obține ce vrea, dacă plătește cît i se cere. Bennett e acum în drum spre magazin, să vorbească cu proprietarul. Încearcă să afle dacă a trecut ieri pe acolo.

– Crezi că îi va spune adevărul? întrebă Hershey.

– Poate că Patterson nu știe de existența magazinului, spuse Ellie.

– Bennett vrea să-l avertizeze. După ce termină, vine încoace, să ne ajute.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru diseară, Ellie, o asigură Hershey. Își încheie nasturii de la cămașă și o îndesă în pantaloni.

Ellie se uită la ceas.

– Trebuie să mă pregătesc. Le mulțumesc bonelor, spuse ea.

Ambii agenți îi zîmbeau ca niște idioți, își spuse Max. Dar atîta timp cît își făceau bine treaba n-aveau decît să se și îndrăgostească de ea.

– Nu vi se pare cam rece aici? întrebă Clark.

Ellie porni rîzînd spre baie.

Treizeci de minute mai tîrziu era gata de petrecere. Max își pusese costumul și tocmai își făcea nod la cravată cînd Ellie intră în cameră. Arăta senzațional. Purta o rochie roz pal și sandale cu toc.

– Arăt bine? îl întrebă ea. Max?

Max își reveni cu greu din uimire.

– Da, ești bine.

Bine? Ellie ştia că el nu se pricepea la complimente, dar... doar *bine*?

– Mulţumesc. Îşi ondulase uşor părul, se fardase. Toate astea pentru un amărît de *bine*? Eşti foarte elegant. Dar cravata e strîmbă.

Traversă camera şi se opri în faţa lui. Îi aranjă nodul cravatei. Parfumul ei îl învăluia. Nu-şi dorea altceva decît să-i smulgă rochia şi să facă dragoste cu ea.

– Urăsc cravatele, zise el.

– Credeam că eşti obişnuit cu ele, îi răspunse ea. Nu porţi costum şi cravată zi de zi în Honolulu?

– Nu, doar un şort kaki, fără tricou.

Ea rîse:

– Insigna şi pistolul unde le ţii?

– În talie, la şort. Sau în slip. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

– Femeile agent ce poartă în Honolulu?

– Bikini, îi răspunse păstrînd o mină serioasă. Tocmai de asta nu reuşim să facem prea multă treabă.

– Nu-mi fac probleme pentru seara asta. Nu trebuie să te străduieşti să mă binedispui.

El o privi cu scepticism.

Îl sărută pe obraz.

– Bine, recunosc că sînt puţin îngrijorată.

– O să încerc să mă gîndesc la ceva care să-ţi abată atenţia.

– Cum ar fi?

– Dă-mi răgaz cîteva minute.

Îi sună telefonul. Ellie nu recunoştea numărul, aşa că ezită să răspundă.

– Trebuie să vezi cine e, insistă Max.

Ea răspunse așa cum făcea de obicei:

– Doctor Sullivan.

Vocea de la celălalt capăt era profundă:

– Nu, nu mă transfer la *Colts*.

Lui Ellie încă îi mai tremurau mîinile. Vorbise cu Simon Daniels, cel mai bun jucător din toate timpurile. Dumnezeule, îi spusese asta? Nu-și mai amintea ce îi spusese în primele două minute, știa doar că vorbise fără oprire, după care se mai potolise și-i pusese cîteva întrebări legate de sezonul viitor.

Simon se dovedi ușor ipohondru, așa că în următoarea jumătate de oră întrebările au alternat de cele două părți. El răspundea la o întrebare de-a ei, după care răspundea și ea la o întrebare de-a lui. Unele întrebări erau de-a dreptul hilare, dar ea nu a rîs deloc.

– Boala e provocată de un parazit care se găsește doar în apele Amazonului și nu, nu e contagioasă.

L-a văzut pe Max cum își dădea ochii peste cap.

Într-un final i-a întins telefonul, spunînd:

– Simon vrea să vorbească cu fratele lui alb.

– Ai grijă că sînt înarmat, îi reaminti el fratelui său. Nu-mi mai spune așa.

Ellie îi asculta și a fost șocată de insultele pe care le profera Max, dar a ajuns la concluzia că așa era, probabil, între frați. Era altceva să ai surori. Cu siguranță băieții nu se smiorcăiau așa ca Ava.

Dumnezeule, petrecerea! Ar fi trebuit să coboare de un sfert de oră.

Coborînd treptele apartamentului, s-a gîndit că vremea ţinea cu el. Cerul era acoperit de nori negri, aerul era fierbinte şi înăbuşitor, dar nu ploua. I se păruse de la început o prostie să planifici o petrecere în aer liber în acea perioadă a anului, dar nu le spusese nimic nici Avei, nici mamei.

Clark şi Hershey verificau grădina şi lateralele casei. Max şi Ellie au intrat în bucătărie fix la ora şase. Peste tot prin casă erau flori şi lumînări care aşteptau să fie aprinse. Chiar şi mobila uzată din living arăta altfel acum datorită florilor, care împodobeau măsuţa de cafea. Părinţii şi mătuşile erau la etaj, se îmbrăcau.

Max era un dulce. A strîns-o încurajator de umăr şi s-a dus la frigider să-i aducă un pahar cu lapte. Oaspeţii trebuiau să vină curînd. Ellie era pregătită. A străbătut livingul şi s-a apropiat de fereastră, să privească afară.

Era acolo... Evan Patterson... pe aleea din faţa casei lor. Ea a îngheţat, el la fel. S-au privit fix cîteva secunde.

După care el a zîmbit iar ea a fugit.

– E aici, e aici. Abia dacă reuşea să şoptească dar Max a înţeles.

– Unde?

– În faţă, şopti ea. În faţa casei.

Max a luat-o pe sus şi a împins-o în dulapul de pe hol, spunînd:

– Stai aici pînă îţi spun eu că poţi să ieşi.

L-a văzut scoţînd pistolul. Uşa s-a trîntit cu zgomot în urma lui. Ellie tremura violent şi reuşea cu greu să respire.

Furia a luat locul spaimei. Voia să iasă după Patterson, să-l lovească, să-i facă rău aşa cum îi făcuse şi el. Îşi dădea seama că era un gînd nebunesc dar nu-i păsa. Prefera să fie furioasă decît îngrozită.

A întins mîna spre uşă, dar s-a răzgîndit. A ciulit urechile dar singurul zgomot care se auzea era apa care curgea la duş.

Ai grijă, Max. E rău, periculos şi şiret.

I s-a părut că a aşteptat o oră, dar ştia că mintea îi juca feste. Deşi în dulap era foarte cald, continua să tremure.

Într-un final Max a deschis uşa. S-a aruncat în braţele lui.

– L-ai prins?

– Nu, i-a răspuns el. O simţea cum tremură şi a ţinut-o strîns în braţe. Clark şi Hershey îl caută încă, dar Patterson s-a evaporat. Eşti sigură că...

Ea a încercat să se desprindă din îmbrăţişare, dar Max nu i-a dat drumul.

– Gata, am înţeles. Eşti sigură că l-ai văzut.

– Da. Era îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă albă.

– Mîinile unde le ţinea?

– N-am văzut. Cred că le ţinea la spate sau în buzunare. Mi-a zîmbit, Max.

– O să-l prind, îţi promit.

– Şi după asta? Ce poţi să faci? Nu comite nici o ilegalitate dacă se plimbă prin faţa casei. Ordinul

de interdicție nu mai e valabil și oricum nu a ajutat la nimic. Pînă în clipa de față Patterson nu a făcut nimic rău.

– Dacă e înarmat îl pot aresta.

– Pentru asta trebuie să-l găsești mai întîi.

– Ce cauți în dulap, Ellie? Întrebarea fusese pusă de tatăl ei.

Max a tras-o în hol și a cuprins-o după umeri.

– Să vezi, tati... Nu știa cum să-i spună.

Max a fost direct:

– Patterson a apărut. Era în fața casei.

Tatălui lui Ellie i-a pierit zîmbetul de pe față. Era îngrijorat.

– Nu-i nimic, tată. Sînt păzită de trei agenți. Dacă Patterson încearcă ceva, îl prind imediat. Nu i-a spus că exista posibilitatea să fie înarmat. Totul e sub control. Eu l-am văzut, dar a dispărut înainte să apuc să-i spun lui Max. O să se întoarcă.

– Poate că ar trebui să contramandăm petrecerea, zise el.

– Glumești? Mi-e mai frică de Ava decît de Patterson.

– Să-i spun mamei tale? întrebă el, după care adăugă imediat: nu are rost. Are și așa destule griji. Se întoarse spre Max. Dacă se întoarce să-l prinzi negreșit. Iar pînă atunci să ai grijă de fetița mea.

La scurt timp au venit și cei care urmau să servească musafirii. Max a discutat cu cel care le era șef, a aflat cîți erau și s-a asigurat că le-a reținut tuturor figurile.

Erau așteptate cam optzeci de persoane care erau acum în drum spre ei. Grădina era suficient de

spaţioasă, dar existau şi locuri unde Patterson se putea ascunde. Toate intrările erau atent monitorizate. Spike se oferise să supravegheze partea din faţă a casei, cea de la stradă. Trebuia să sosească cît de curînd. Pînă atunci îi ţinea locul tatăl lui Ellie. Clark şi Ellie supravegheau curtea şi lateralele casei, iar Max nu o scăpa din ochi pe Ellie.

Cele două dubiţe ale firmei de catering erau parcate pe alee, aşa că oaspeţii trebuiau să intre pe lateral, pe aleea din cărămidă roşie. Intrarea în grădină era marcată de o arcadă şi două vase înalte, pline cu flori proaspete.

Unii oaspeţi mai în vîrstă nu au vrut să ocolească şi au luat-o direct prin casă, aşa că William a sfîrşit prin a fi portar. Îi întîmpina la uşă şi îi conducea pînă în grădină. Uneori se mai oprea de vorbă, în bucătărie, pînă suna din nou soneria. Deşi era îngrijorat ca nu cumva Patterson să le strice petrecerea, era liniştit într-o singură privinţă: Ellie era în siguranţă alături de Max. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Max şi-ar fi dat viaţa apărînd-o, dar se ruga la Dumnezeu ca Patterson să fie prins.

În timp ce tatăl ei îi poftea înăuntru, Ellie aştepta oaspeţii afară, pe peluză şi le ura bun-venit. I se părea că spusese „Mă bucur să vă revăd" şi „Sîntem atît de bucuroşi că aţi venit" de cel puţin o sută de ori. Şi că i se strînsese mîna de tot atîtea ori. Prietenele mamei ei îi spuneau fie „Biata de tine!" şi „Cred că ţi-a zdrobit inima", fie „Cît eşti de curajoasă!". Era clar că toată lumea aflase că Ava îi furase logodnicul lui Ellie.

Max stătea în spatele ei. Cînd cineva o bătea uşurel pe mînă spunînd „Nu renunţa la iubire, mai dă-i o şansă", Ellie îl auzea tuşind. Ca să-şi mascheze rîsul, fără îndoială.

Mama lui Ellie se simţea în largul ei. Ellie nu-şi aducea aminte să o fi văzut atît de radioasă şi de fericită. Tatăl ei tocmai o conducea pe doamna Webster, vecina lor. A ajutat-o să coboare treptele, i-a zîmbit soţiei lui şi s-a întors înăuntru. Aşa trebuia să fie, îşi spuse Ellie. Fiica lor se mărita. Era o zi fericită.

Cîteva minute mai tîrziu, Max i-a şoptit la ureche:

— A venit Spike Bennett. Va supraveghea el intrarea. Merg să-i spun tatălui tău că poate veni în grădină.

La ora şapte şi jumătate s-au auzit viorile. Mătuşa Cecilia şi mătuşa Vivien se distrau de minune în cort. Acolo era mult mai răcoare pentru că fuseseră instalate două aparate mici de aer condiţionat.

Venise aproape toată lumea, aşa că Ellie se plimba prin grădină, vorbea cu vechi cunoştinţe şi se asigura că aveau de toate. Max era mereu în apropiere. Dacă era întrebată, îl prezenta spunînd că era un prieten de familie. Clark şi Hershey erau aproape invizibili. Din cînd în cînd îi zărea străbătînd peluza, atenţi la orice semn de pericol. Nimeni nu ar fi putut bănui motivul pentru care se aflau acolo.

Mătuşa Cecilia s-a apropiat de Ellie şi a rugat-o să-i aducă şalul. Îi era puţin rece din cauza aerului

condiţionat, dar se simţea prea bine ca să se îndure să plece de acolo.

– Vrea de fapt să-şi etaleze şalul cel nou, spuse Vivien.

Cecilia dădu din cap.

– E frumos şi am rareori ocazia să-l port. E pe scaun, în dormitor. Fii drăguţă şi adu-mi-l.

– Cît e ceasul? întrebă Vivien. Ava şi John n-ar trebui să fie deja aici? Annie unde este?

Ellie se uită la ceas.

– După cum o cunosc eu pe Ava, ar trebui să apară peste fix cinci minute.

– Grăbeşte-te, atunci. Să nu-i ratezi intrarea.

Lui Ellie îi prindea bine o pauză. Max a urmat-o în casă. Ea a urcat treptele iar el s-a dus să verifice uşa din faţă. A constatat că era închisă. S-a oprit să o aştepte la baza scării cînd a auzit ţipătul.

Ellie nu a apucat să ajungă în dormitor. Uşa debaralei era larg deschisă. A vrut să o închidă, dar Evan Patterson a ţîşnit spre ea. I-a văzut pistolul în mîna stîngă şi ura din privire. A ţipat şi a împins uşa cu putere. L-a luat pe nepregătite şi astfel a avut la dispoziţie o secundă să încerce să scape.

El era puternic, teribil de puternic. Cînd ea s-a întors să fugă, el a prins-o de braţ şi a tras-o spre el. O strîngea atît de tare, că s-a temut că îi va frînge osul. Îi era imposibil să scape. Pumnul lui se îndrepta spre ea. L-a lovit în fluierul piciorului cu tocul cui după care l-a lovit din nou în coapsă. Nu l-a putut opri.

El a încercat să o lovească cu pumnul în faţă dar ea a lăsat capul în jos. A nimerit-o în tîmplă,

năucind-o. Inelul pe care îl purta i-a crestat pielea. Durerea a făcut-o să se cutremure.

Îl lovea cu picioarele şi ţipa cînd Max l-a tras pe Patterson. Rochia i s-a rupt pentru că el nu voia să-i dea drumul. Max l-a luat pe sus şi l-a izbit de perete, dar furia i-a dat lui Patterson noi puteri.

Max încerca să-l dezarmeze şi să o protejeze în acelaşi timp pe Ellie. Patterson s-a smucit şi a luat-o la fugă pe scări. Max a scos pistolul şi a ţintit. Patterson a tras un foc spre ei şi a dispărut după colţ. Max a luat-o la fugă după el iar Patterson a tras din nou. Glonţele a zburat fără ţintă, lovind tavanul. Patterson a ieşit în fugă pe uşa din spate.

Max s-a aruncat asupra lui, trîntindu-l la pămînt. Patterson a reuşit să mai tragă două gloanţe care au nimerit într-un ghiveci de flori, trimiţînd în aer cioburi de ceramică, asemenea unor proiectile. Cu genunchiul în spatele lui, Max i-a aruncat pistolul cît-colo. Clark l-a prins şi l-a ajutat pe Max să-l imobilizeze, în timp ce Hershey s-a apropiat în fugă şi a scos o pereche de cătuşe din buzunarul de la spate.

Speriaţi, musafirii au luat-o la fugă, ţipînd.

Ava tocmai coborîse din maşină, fiind prea nerăbdătoare ca să-l mai aştepte pe John să-i deschidă portiera. Şi-a aranjat rochia şi coafura şi a făcut un pas pe alee.

Mulţimea care fugea cuprinsă de panică era cît pe ce să o dărîme.

CAPITOLUL 28

Ce a urmat nu a fost deloc plăcut.

Ava stătea în mijlocul grădinii şi privea dezastrul din jurul ei. Nu a auzit tunetele şi a rămas acolo cînd s-a deschis cerul şi a început să plouă torenţial. Cînd a intrat în bucătărie era udă pînă la piele.

John a luat un prosop şi a încercat să o şteargă pe braţ, dar ea l-a împins. Era neagră de furie.

– Unde e? a ţipat ea. Strigătul a răsunat în toată casa, putînd fi confundat cu uşurinţă cu un cutremur de şapte grade pe scara Richter.

Mama era aşezată la masă, cu capul în mîini, iar Ava o acuza pe Ellie că îi distrusese în mod deliberat petrecerea. După ce a ascultat-o cîteva minute, Claire s-a ridicat şi a spus:

– Du-te acasă, Ava. Mă doare capul.

Ava era scandalizată.

– Trebuia să fie seara mea, mamă. A mea şi a lui John. Cum poţi să-i iei apărarea lui Ellie? De ce ţii cu ea?

– Nu ţin cu nimeni, spuse mama. Nu ştii ce s-a întîmplat aici înainte de venirea ta. N-ar trebui să dai vina pe nimeni.

– Ştiu exact pe cine trebuie să învinovăţesc. Pe Ellie.

– Nu mai ţipa. Ştiu că eşti supărată.

– E un cuvînt care nu poate să descrie ce simt eu acum.

– Nunta asta te-a adus în pragul nebuniei.

– Am vrut să lasă totul perfect. Ce e rău în asta? A izbucnit în lacrimi şi s-a refugiat în braţele lui John. Grădina era atît de frumoasă cînd au fost aduse florile... cortul era perfect... Se trase brusc din braţele logodnicului ei. Unde e? strigă ea din nou.

– La baie, spuse mama. Max şi tatăl tău îi pansează rana din frunte.

Ava a ieşit ca o furtună din bucătărie, a trecut pe lîngă cele două mătuşi care stăteau pe canapea şi mîncau cîte o prăjitură şi a străbătut în fugă holul. A încercat să treacă de tatăl ei, care bloca uşa băii.

Ellie îşi curăţase deja rana cu dezinfectantul găsit în trusa de prim-ajutor şi stătea pe marginea căzii. Îşi ţinea părul spre spate iar Max încerca să-i pună un plasture. Nu reuşea pentru că îi tremurau mîinile. Era încă atît de furios că Patterson o atinsese, încît abia mai putea vorbi. Nu se gîndea decît la ce s-ar fi putut întîmpla. Dacă rămînea afară? Patterson ar fi omorît-o înainte să apuce să ţipe.

– Max... începu Ellie.

– Stai liniştită.

– Stau. Nu uita că sînt medic. Lasă-mă pe mine să...

– Nu. Trebuie s-o fac eu.

Ellie își ținea părul spre spate de cîtva timp. Îi amorțise mîna, dar nu s-a plîns. Max era tulburat. Ar fi vrut să-l consoleze, dar știa că nu era cazul să o facă. Nu ar fi acceptat. Era convins că o dezamăgise.

– Vrei să ne lași puțin singuri, tată?

– Încă mai sîngerezi, îi spuse Max.

Tatăl ei îi puse trusa de prim-ajutor în poală și închise ușa în urma lui. Ellie o auzi pe Ava țipînd și se ridică repede să încuie ușa. I-a ignorat bătăile în ușă, a luat plasturele din mîna lui Max și l-a aplicat pe rană. Totul a durat trei secunde. S-a întors apoi spre el.

– Mulțumesc.

El a privit-o. Era în continuare foarte furios.

– Am dat-o în bară.

– Mulțumesc.

– Pentru ce? Încetează. Nu e momentul să...

Ellie l-a sărutat pe obraz.

– Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața și că l-ai prins. I-a atins ușor buzele cu buzele el. Iar acum tu spui „cu plăcere".

– Putea să te omoare, Ellie. Ar fi trebuit să...

– Îți mulțumesc.

Ajunseseră din nou de unde plecaseră.

– O să repeți asta pînă îți spun „cu plăcere"?

– Nu. Pînă cînd mă săruți.

A luat-o în brațe și i-a șoptit:

– Ai sînge în păr. După care a sărutat-o.

În tot acest timp Ava bătea cu putere în uşă şi profera ameninţări.

Max a întrebat-o pe Ellie:

– Vrei să-ţi dau pistolul meu?

– Nu te poţi ascunde la nesfîrşit, Ellie! striga Ava.

– Trebuie să terminăm odată, zise ea.

Max i-o luă înainte şi îi deschise uşa, făcînd-o pe Ava să se dea deoparte din drumul lor.

Mătuşile s-au îngrozit văzînd-o cum arăta. Rochia îi era sfîşiată şi împroşcată cu sînge iar părul din jurul rănii era şi el plin de sînge.

– Vino aici, lîngă noi, îi spuse mătuşa Cecilia arătînd spre locul gol de pe canapea.

Ellie o ascultă şi se aşează între ele. Mătuşile o mîngîiau şi îi şopteau cuvinte care să o liniştească.

Toate astea au iritat-o şi mai tare pe Ava.

– Eu sînt victima! a strigat ea.

– Nu văd nici un strop de sînge pe rochia ta, răbufni mama. Era aşezată pe un fotoliu, lîngă canapea.

– Prăjitura asta e delicioasă, Claire, spuse Cecilia.

– Unde e Annie? întrebă Ava. Ea o să fie sigur de partea mea.

– Se schimbă. Pentru numele lui Dumnezeu, aici nu e vorba să fii de o parte sau de alta a baricadei!

Hershey îi făcu un semn lui Max. Un minut mai tîrziu, Ellie privi peste umăr. Cei doi stăteau de vorbă în bucătărie. Max îşi ţinea mîinile în buzunare şi dădea din cap, atent la ce îi spunea Hershey.

Cînd Max s-a întors în living, William a izbucnit:

– E numai vina meal Am lăsat uşa din faţă descuiată în timp ce îi conduceam pe musafiri. Aşa a reuşit să intre. Înainte ca Spike să ajungă s-a strecurat înăuntru, s-a ascuns şi a aşteptat. E numai vina mea.

– Cine s-a ascuns? Ava încerca să înţeleagă.

– Evan Patterson. A intrat înarmat în casă şi a aşteptat-o pe Ellie la etaj.

Ava era siderată.

– Mie de ce nu mi-a spus nimeni? Am auzit pe cineva spunînd că Ellie avea necazuri, dar nu am ştiut că...

– De o jumătate de oră nu faci altceva decît să ţipi, îi spuse Ellie. Nimeni nu a reuşit să mai scoată vreo vorbă.

Claire se întoarse spre soţul ei.

– Nu trebuie să te învinovăţeşti, William.

– Are dreptate, tată, zise şi Ellie. Trebuie să ne concentrăm pe vestea cea bună. Evan Patterson va fi închis. Ştiu de la Max că e posibil să fie condamnat pe viaţă pentru că era înarmat şi a încercat să mă omoare pe mine şi pe un agent federal.

Tatăl ei s-a mai înseninat.

– E adevărat că eram în permanenţă îngrijorat din cauză că nu ştiam unde se ascunde.

Ava s-a prăbuşit pe un scaun. John a sărutat-o pe frunte şi i-a spus că îi era foame şi că ar fi mîncat ceva.

– De fiecare dată... murmură Ava. Tu trebuie să fii în centrul atenţiei, Ellie. De fiecare dată. Eu mă mărit, dar a fost seara ta. Jur că te cred în stare să fi plănuit totul.

Dramatiza, ca întotdeauna, se gîndi Ellie. Îi răspunse iritată:

– Așa este, Ava. Eu am plănuit totul. L-am sunat pe Evan Patterson și i-am spus: ascultă, Evan, dragule. Cumpără-ți o armă, furișează-te în casa părinților mei și ascunde-te la etaj. Eu te las să mă pocnești, iar tu trebuie să încerci să mă omori, ca să-i stric petrecerea Avei.

-Nu e cazul să fii sarcastică, domnișoară, îi spuse mama.

Ava părea înfrîntă. Și-a lăsat capul în jos și a continuat să șoptească:

– De fiecare dată...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ava! Îmi pare rău. Sincer. Îmi pare rău că ți-am stricat petrecerea. Totul a fost minunat. Ai organizat-o perfect.

Sora ei se învioră:

– Nu-i așa?

– Ba da. Avea nervii întinși la maxim, capul îi plesnea și începuse să tremure. Erau consecințele șocului prin care trecuse. Totul a fost perfect.

– Îți mulțumesc că recunoști că mi-ai stricat petrecerea, suspină Ava.

– Recunosc. Și îmi pare rău, spuse ea pentru a treia oară. Iartă-mă.

– Te iert dacă-mi promiți un lucru, zise Ava.

– Orice.

– Promite-mi că nu vii la nuntă.

CAPITOLUL 29

Mulţumită că Ellie îi ceruse scuze, Ava l-a luat pe John şi au plecat acasă.

– Trebuie să te odihneşti, Ellie, i-a spus mama.

– Imediat. Vreau mai întîi să-i spun lui Annie noapte bună.

A ameţit cînd s-a ridicat de pe canapea, dar s-a asigurat că nu observase nimeni. Nu a mai urcat cîte două trepte odată, ca de obicei, ba chiar s-a ţinut de balustradă ca să nu-şi piardă echilibrul.

Annie stătea în mijlocul patului cu un test de sarcină nedesfăcut în faţă.

– Închide uşa, i-a şoptit.

Ellie a făcut ce i se spusese şi s-a aşezat în faţa ei.

– Nu ai făcut încă testul?

Annie a clătinat din cap.

– Odată făcut...

– Da?

– Nu mai e cale de întoarcere. O să ştiu sigur.

– Trebuie să ştii.

Ea dădu din cap.

– Ce mă fac dacă sînt însărcinată? Nu am slujbă şi trebuie să-mi plătesc creditul făcut pentru studii. E copleşitor.

– Vrei copilul?

Nu a ezitat deloc.

– Bineînţeles că îl vreau.

– Nu eşti singură, Annie. Ştii că te voi ajuta. Poţi să te muţi cu mine. Şi mai e şi tatăl copilului. Ar trebui să-i spui.

– Nu ştiu unde este. Am cam luat-o razna, clar. Dacă îţi spun ceva îmi promiţi să nu fii şocată?

– Ce anume?

– Eu nu m-am... niciodată... ştii tu...

– Ce? repetă ea întrebarea.

-Patterson m-a speriat atît de tare că nu am vrut să am de-a face cu nici un bărbat. Nu am vrut să...

– Înţeleg. Şi nu sînt şocată. Tatăl copilului a fost primul bărbat din viaţa ta?

Annie dădu din cap.

– Am fost împreună patru luni. A fost... o atracţie aproape animalică, la început. Aşa cred. Nu pot să-mi explic.

– Ştiu ce vrei să spui, crede-mă.

– Nu a fost vorba doar de sex, totuşi. Era perfect. Blînd şi atent. Aveam atît de multe în comun! Ne plăceau aceleaşi lucruri şi stăteam de vorbă ore întregi.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Ellie.

Annie începu să plîngă.

– Nu ştiu. Am petrecut un week-end de vis. Luni dimineaţă a plecat din apartamentul meu şi nu l-am mai văzut. Nici un telefon... nimic.

– Ce ştii despre el?

– E în trupele speciale, în marină. M-am gîndit că a primit un telefon de la comandant, că a plecat în vreo misiune, dar de ce nu a sunat, nu mi-a lăsat măcar un bilet? M-a făcut să mă simt ca o femeie uşoară.

– Ai încercat să-l găseşti?

– Da. L-am sunat dar nu mi-a răspuns. I-am trimis mesaje, dar nici la ele nu a răspuns. Nimeni nu vrea să-mi spună nimic. Şi-a şters lacrimile de pe obraji. Dacă ţinea măcar puţin la mine îmi lăsa vorbă, cumva.

– Ce ai de gînd să faci?

– Am vorbit cu Max. O să încerce să-l găsească.

– Şi după aceea?

Annie şi-a îndreptat umerii.

– Dacă sînt însărcinată o să-i spun, pentru că este tatăl copilului şi trebuie să afle. O să-i spun şi că nu vreau nimic de la el.

– Eşti agitată. Ar fi mai bine să faci testul mîine dimineaţă, îi spuse Ellie.

– Pot să-l fac şi acum.

– Da, dar nivelul hormonilor e mai ridicat dimineaţa. Poţi să faci un test acum şi unul mîine dimineaţă. Cum doreşti.

Ellie a încercat să afla mai multe despre acel bărbat dar Annie nu mai voia să discute despre el.

– Faci testul mîine dimineaţă?

– Absolut.

Cele două surori au mai stat de vorbă vreo oră. Despre munca lor, despre cunoscuți, chiar și despre nunta Avei.

Ellie se ridică.

– Îmi fac un duș și mă culc, spuse ea căscînd. Sînt frîntă. Ne vedem dimineață.

– Pleci mîine?

– Da.

Annie dădu din cap. O privi pe Ellie deschizînd ușa și spuse:

– Ce ciudat!

– Ce anume? întrebă Ellie, întorcîndu-se.

– Eu am fost întotdeauna fata cea cuminte.

– Ești și acum.

CAPITOLUL 30

Max o aştepta jos. Le-au spus noapte bună părinţilor ei şi mătuşilor şi au urcat în apartament. Max lăsase aparatul de aer condiţionat pornit, pe minim, aşa că în hol şi dormitoare era plăcut. În bucătărie şi living, însă, nu se putea respira.

Ellie s-a dezbrăcat, şi-a aruncat la gunoi rochia şi a intrat la duş. A stat cu ochii închişi sub jetul de apă călduţă încercînd să-şi relaxeze muşchii. Şi-a spălat părul, curăţînd cu grijă porţiunea din jurul tăieturii. Nu s-a mai obosit să-şi usuce părul. Şi l-a periat, s-a îmbrăcat cu cămaşa de noapte, şi-a dat cu cremă şi a fost gata de culcare.

Afară începuse furtuna. Fulgerele luminau dormitorul, fiind urmate de tunete puternice, iar ploaia bătea în geamuri.

Nu l-a mai întrebat pe Max dacă putea să doarmă cu el. A tras cearceaful şi s-a cuibărit lîngă el. Max dormea adînc. Pistolul şi insigna erau alături, pe noptieră. S-a întins să vadă cît era ceasul şi a constatat cu surprindere că era trecut

de miezul nopţii. A închis ochii. Nu-l trebuiseră niciodată mai mult de un minut-două ca să adoarmă, dar acum era o situaţie diferită. Au trecut zece minute, apoi alte zece şi continua să fie trează. Era cu totul neobişnuit pentru ea.

A rememorat evenimentele zilei iar cînd a ajuns la Patterson inima a început să-i bată cu putere. A inspirat adînc de cîteva ori, încercînd să se liniştească. Ameninţarea luase sfîrşit. El era închis şi nu-i mai putea face nici un rău. Şi asta era o situaţie complet diferită. Putea să meargă oriunde şi să facă orice, nu-l aşa?

Nu era chiar aşa. Mai exista posibilitatea ca un bărbat pe nume Cogburn să încerce să o ucidă, la comanda soţilor Landry.

Mai era şi Max. Se întorcea la Honolulu şi probabil nu avea să-l mai vadă niciodată. Era mai bine aşa, hotărî ea. El era mai în siguranţă acolo decît aici, unde cei ca Patterson se întîlneau la tot pasul. Ellie îşi dădea seama că nu gîndea raţional, dar era bulversată. Reacţiona astfel din cauza atacului lui Patterson, sau pentru că îşi dădea seama că Max pleca?

Din cauza lui Max, era clar. Lui Ellie îi venea să plîngă. Îi spusese lui să nu se ataşeze de ea şi uite ce făcuse. Se îndrăgostise de el. Era inacceptabil.

Trebuia să se distanţeze, altfel risca să se smiorcăie ca proasta cînd pleca Max. Iar dacă continua să stea acolo şi să se gîndească la el, era în stare să bufnească în plîns chiar atunci. A încercat să se ridice din pat. Max a oprit-o.

– Nu poţi să dormi? a întrebat-o trăgînd-o spre el.

– Nu, nu pot.

– Vino încoace. Vocea îi era blîndă şi uşor răguşită. A acoperit-o cu trupul lui şi a început să o sărute pe gît. Ai pielea rece, i-a spus mîngîind-o pe braţ.

S-a aşezat deasupra ei. Pieptul îi atingea sînii iar plăcerea era atît de intensă, încît a scos un geamăt. Şi-a trecut degetele prin părul lui şi l-a tras mai aproape. Gura lui a devenit posesivă, limbile lor se întîlneau, sălbatice.

Ellie şi-a încolăcit picioarele în jurul lui iar el a sărutat-o şi a pătruns-o adînc. Au făcut dragoste cu sălbăticie, pierzîndu-şi controlul. Cînd senzaţiile au crescut în intensitate, Ellie i-a strigat numele. Orgasmul ei a durat mai mult decît al lui, iar Max a continuat să o ţină strîns în braţe pînă cînd şi-a revenit.

Erau amîndoi transpiraţi şi purtau pe trupuri aroma pasiunii. Max îl simţea inima bătînd cu putere lîngă inima lui. A sărutat-o pe bărbie şi i-a ridicat uşor capul s-o întrebe dacă era bine. Cuvintele nu mai erau necesare. Ellie adormise.

CAPITOLUL 31

Annie nu a vrut să facă testul fără Ellie.

– Ce-a durat atît?

– E abia nouă, zise Ellie. A trebuit să-mi fac bagajele, să schimb aşternuturile şi să-l ajut pe Max să ducă totul în maşină.

– Pleci cu Max?

– Da.

– Nu închiriasei o maşină? Cum a ajuns aici?

– A luat-o aseară agentul Clark. O returnează el. Hai, nu mai trage de timp.

Annie a luat testul de sarcină şi a intrat în baia de la capătul holului. Ellie a aşteptat-o în dormitor. Le auzea pe cele două mătuşi stînd de vorbă la parter. În ciuda celor întîmplate, păreau să se simtă foarte bine.

Ellie se tot uita la ceas. Au trecut cinci minute, apoi alte cinci. Nici un test de sarcină nu dura atît. Exact cînd Ellie se pregătea să se ducă după ea, Annie a deschis uşa şi a intrat. A închis încet uşa în urma ei.

Ellie i-a văzut zîmbetul şi a spus:

– Am înţeles, nu eşti însărcinată. Ştiu că este egoist din partea mea, dar în adîncul inimii speram să fii.

– Sînt însărcinată, spuse Annie continuînd să zîmbească.

– Vei fi o mamă minunată, îi şopti ea.

– Iar tu vei fi o mătuşă minunată. Ai vorbit serios cînd mi-ai spus că pot locui cu tine? Doar pentru o vreme, măcar?

– Bineînţeles că am vorbit serios. Şi nu doar pentru o vreme. Mi-ar face plăcere să ajut la creşterea nepoatei sau nepotului meu.

Ellie a învăţat-o ce pastile să ia şi ce trebuia să facă dacă avea greţuri dimineaţa.

– Ai de gînd să le spui părinţilor?

– Bineînţeles. După nuntă, zise Annie.

– Dar Avei?

– După luna de miere. Şi ea mă va ajuta.

Ellie nu era prea sigură de asta, dar şi-a păstrat părerea pentru ea. Legătura dintre surorile gemene era diferită de cea dintre ele. Ava se lăuda că ea şi Annie erau telepatice, ceea ce lui Ellie i se părea ridicol. Era adevărat însă că aveau o legătură specială, de copii, şi uneori comunicau fără să fie nevoie de cuvinte. Dar dacă era aşa, cum de Annie era atît de dulce, iar Ava o scorpie?

– Mă aşteaptă Max.

– Cu el cum rămîne? Îl plac, să ştii.

Ellie se hotărî să nu se ascundă după cuvinte:

– Şi eu îl plac, dar...

– Dar ce?

– Nu-şi doreşte o relaţie de durată.

Ellie se îndrepta spre uşă cînd Annie i-a spus:

– O ultimă întrebare şi te las în pace.

– Da?

– Îl iubeşti?

Ellie oftă.

– Da.

Claire şi William i-au condus la maşină. Ellie avea ruj pe ambii obraji de la mătuşile ei. Erau convinse că urmau să o revadă la nuntă, iar ea nu s-a îndurat să le contrazică.

Max ieşea cu spatele de pe alee. Ellie le făcea cu mîna părinţilor ei.

– Par uşuraţi, zise ea.

Max era de acord cu ea.

– Nu-şi mai fac griji din cauza lui Patterson.

– E adevărat. Şi nici că aş putea să-i stric Avei nunta.

– Cum să i-o strici, din moment ce Patterson a ieşit din peisaj? o întrebă el. A virat şi s-a îndreptat spre autostradă.

– Nu ştiu. Orice s-ar întîmpla, tot pe mine ar da vina. Cînd ajungem la St. Louis pleci mai departe spre Honolulu?

– Da. Trebuie să mă întorc imediat. O să-ţi fie dor de mine?

– Nu. Voi fi foarte ocupată.

Lui Ellie i se păru că se descurcase bine. Nu-i tremurase deloc vocea cînd îl întrebase dacă pleca şi primise răspunsul lui cu mult calm. Se pricepea de minune să-şi ascundă sentimentele.

CAPITOLUL 32

Cînd Willis Cogburn a ajuns pentru prima oară la Winston Falls a fost convins că a găsit locul perfect pentru ambuscadă. După cîteva zile s-a convins că nu era chiar aşa.

Venise pregătit cu o puşcă, cu două dintre pistoalele lui preferate şi cu echipament de supraveghere, toate în portbagajul maşinii închiriate. Nu-i trebuise prea mult să afle că Ellie Sullivan trebuia să participe la o nuntă în Winston Falls. Cînd primise această informaţie, închiriase o maşină sub un nume fals şi pornise imediat la drum.

Odată ajuns în orăşel s-a cazat la *Rosewood Inn* sub un alt nume fals şi a dormit zece ore. După care a trecut la treabă. A localizat casa familiei Sullivan şi şi-a petrecut mare parte din zi supraveghind-o. Nici un semn.

După un timp a văzut-o ieşind în fugă din casă. O maşină se oprise şi din ea a coborît un bărbat. S-a aruncat de gîtul lui. La început, Cogburn a crezut că era iubitul ei, dar mai apoi i-a văzut

pistolul. Cînd bărbatul a urcat treptele verandei şi s-a întors puţin, Cogburn i-a văzut şi insigna. Nu avea nevoie de binoclu să o recunoască. Era a unui agent FBI.

Cîteva minute mai tîrziu a primit un mesaj care i-a răspuns la toate întrebările. În mesaj scria că un agent FBI urma să ajungă la Winston Falls să o păzească pe Ellie Sullivan.

Cogburn ştia că trebuia să găsească o modalitate să o prindă singură şi asta nu era uşor, atîta vreme cît un agent FBI era mereu în preajma ei. Avea nevoie de timp să se gîndească la un plan. A pornit motorul şi s-a plimbat un timp prin oraş, după care s-a oprit la un fast-food să-şi ia un hamburger.

Trebuia să meargă mai întîi în recunoaştere. S-a întors în cartierul ei, căutînd locuri în care să se poată ascunde şi din care să tragă. Nimic nu l-a mulţumit.

Cu şapca de baseball pe cap, a parcat maşina la colţ şi a scos echipamentul de supraveghere din portbagaj. Nu-i era teamă că va fi văzut. Singurul obiect vizibil era o cască minusculă. Lumea putea crede să folosea un bluetooth. Era prima oară cînd folosea acest echipament şi era impresionat. În documentaţie scria că se puteau auzi şoaptele de la două case distanţă. Şi nu era o exagerare. Willis a ajustat volumul şi s-a aşezat confortabil. O femeie cu o sacoşă în braţe a trecut pe lîngă el. S-a aplecat uşor, prefăcîndu-se că vorbea la telefon. Femeia i-a zîmbit şi şi-a continuat drumul.

În prima oră nu a reuşit să audă decît fragmente de discuţii din casă. Tocmai se gîndea să plece să

mănînce cînd norocul i-a surîs. O fereastră de la etaj era deschisă iar vocile se auzeau suficient de clar. L-a auzit pe un bărbat în vîrstă spunîndu-i lui Ellie că ar fi trebuit să-l ducă pe Max la cascadă. Cogburn a presupus că Max era agentul FBI.

Nu găsise nici un loc bun în care să se ascundă, lîngă casă, dar descoperise ceva şi mai bun. Mai trebuia doar să afle unde era cascada.

Locuitorii din Winston Falls se mîndreau cu oraşul lor. De cîte ori se oprea să pună benzină, sau să mănînce ceva, era întrebat dacă fusese la cascadă.

– Toată lumea se duce acolo, i se spunea. Nu poţi să vii la Winston Falls şi să nu vezi apa aceea cristalină.

Iar Willis le promitea tuturor că da, avea de gînd să meargă la cascadă.

Şi s-a ţinut de promisiune. Cascada era exact aşa cum îi fusese descrisă şi chiar mai mult decît atît: era locul perfect pentru o ambuscadă.

Îi aştepta pe Ellie şi Max să apară din clipă în clipă. Doar trebuia ca ea să-i arate mîndria oraşului, nu?

Greşit. A aşteptat două zile lungi şi două nopţi, cu puşca la îndemînă. Şi nu era singur. Sute de ţînţari îi ţineau companie. Şi o mulţime de adolescenţi care făceau sex. Probabil credeau că apa îi ferea de privirile curioase, dar Willis se întreba cum de nu-şi dădeau seama că oricine îi putea vedea, de vreme ce şi ei vedeau tot. Un tînăr a venit cu două fete, în zile diferite, bineînţeles.

Lui Willis i se părea că urmărea un film porno prost, cu multe gemete şi strigăte. Ar fi plecat şi s-ar fi gîndit la un alt plan dacă locul ales nu ar fi fost perfect pentru a omorî pe cineva. Zgomotul făcut de apa care cădea cu putere masca sunetul provocat de puşcă. Şi era un ascunziş bun. Trei adolescenţi au trecut chiar pe lîngă el şi nu l-au văzut.

Aşteptînd, a avut timp să se gîndească, în special la fratele lui mai mic, George. Îi lipsea, prostănacul. Le spusese soţilor Landry că era prea tînăr să-l implice în afacerile lor murdare. Îl ignoraseră, iar George fusese atît de dornic să impresioneze şi atît de nesăbuit, încît fusese omorît.

Aveau planuri măreţe, ei doi. Voiau să înceapă o afacere, ceva mic, perfect legal. Lui Willis îi fusese cumplit de greu la închisoare şi nu voia să se mai întoarcă vreodată acolo. Iar George n-ar fi rezistat acolo. Era prea moale, prea copilăros.

Se dovedise imposibil să mai trăiască legal. Soţii Landry îl prinseseră între tentaculele lor şi nu mai putea scăpa. Îl sunaseră chiar în ziua în care fusese eliberat.

– Bun venit, îi urase Cal Landry.

Banii erau prea mulţi ca să poată refuza. O sută de mii ca să scape de doctoriţă. Cine ar mai fi stat pe gînduri?

Crezuse că va fi uşor, dar după ce l-au mîncat ţînţarii timp de două zile a trebuit să se gîndească la alt plan. Să găsească alt loc. Dar care? Ar fi putut să o urmărească pînă în St. Louis, dar de ce să aştepte atît? De ce să nu încerce aici, în oraşul

ei natal, unde erau doar cîțiva polițiști? A ajuns la concluzia că trebuia să-l omoare și pe agentul FBI care o apăra, iar gîndul acesta i-a dat fiori. Dacă rata și era prins nu avea rost să rămînă în viață.

Închisoarea îl schimbase. Nu îl întărise, din contră. Devenise extrem de temător.

Willis avea un plan nou. L-a reluat de cîteva ori în minte pînă a fost convins că va funcționa, s-a ridicat, a pus pușca în geantă, alături de cele două pistoale și s-a îndreptat spre mașină. Era timpul să apeleze din nou la echipamentul de supraveghere. Știa deja că exista un singur drum care lega Winston Falls de aeroport. Mai trebuia numai să afle la ce oră aveau avionul.

Telefonul sună scurt. Primise un mesaj de la un număr necunoscut. Era Landry. Textul era compus din două cuvinte: *anulează tot.*

A rămas în mașină cîteva minute, să se gîndească. Soții Landry îi viraseră deja jumătate din bani într-un cont secret. Sigur că acum îi voiau înapoi. Nu era drept, după cîte pregătiri făcuse. Și mai era și George. Din cauza lor murise fratele lui. La naiba! Nu avea de gînd să le dea banii înapoi. Putea să le spună că nu primise mesajul. Avea să-și termine treaba și să păstreze banii.

CAPITOLUL 33

Ellie se uita pe geamul maşinii în timp ce parcurgeau un drum sinuos cu două benzi, aflat într-o stare destul de proastă.

– Avem sigur bilete de avion? Clark mi-a promis că se ocupă el, dar... începu Ellie.

– Le avem. În noaptea asta vei dormi în patul tău.

La curba următoare Max a zărit o strălucire de oţel.

– Sîntem aproape de cascadă, zise ea. Dacă aveam timp...

– Jos! Lasă capul jos!

Max a strigat la ea în timp ce vira brusc, încercînd să scoată SUV-ul din bătaia gloanţelor. Cogburn a ieşit în mijlocul străzii, a ridicat puşca şi a tras două gloanţe.

– Nenorocitul ţinteşte în rezervor. Vrea să ne arunce în aer.

Ellie era uimită de calmul din vocea lui. Stătea cu obrazul lipit de pulpa piciorului lui, încercînd să

nu-l incomodeze atunci cînd trebuia să schimbe viteza.

Al treilea glonţ a lovit cauciucul din stînga spate. La viteza cu care rulau era aproape imposibil să menţină controlul asupra maşinii.

– Ţine-te bine, iubito. Ieşim de pe şosea.

A întors brusc SUV-ul. Ellie s-a temut că se vor răsturna, dar Max ştia ce făcea. În cîteva secunde a echilibrat maşina şi s-a îndreptat spre pădure.

A apăsat cu putere pe frînă, a desfăcut rapid centurile şi a spus:

– Haide!

Au luat-o amîndoi la fugă, aplecîndu-se pe sub crengi şi sărind peste tufele joase. Max s-a oprit brusc, a împins-o pe Ellie la adăpostul unor crengi şi i-a făcut semn să se lase în jos. S-a lăsat şi el în jos în faţa ei şi a aşteptat, atent la orice zgomot.

Ellie încerca să nu scoată nici un sunet şi să-şi controleze respiraţia. Dacă Cogburn le luase urma avea să-i găsească cu siguranţă. Rămase nemişcată, în tăcere.

Cît aşteptaseră oare? Nu avea nici cea mai mică idee. Picioarele îi amorţiseră şi încerca să ignore cîrcelul din gambă. Cum putea Max să stea în poziţia aceea fără să se mişte, atîta timp?

S-a auzit zgomotul unei crengi rupîndu-se. De unde venise zgomotul? Din stînga, i s-a părut ei, dar Max a ţîşnit în picioare şi a tras trei focuri în dreapta, în succesiune rapidă.

Al treilea glonţ l-a nimerit pe Cogburn. A încercat să se întoarcă la maşină, dar a reuşit să ajungă doar pînă la SUV, s-a prăbuşit la pămînt şi a

început să țipe. Max i-a înșfăcat arma și a aruncat-o în portbagaj, după care a venit lîngă Cogburn.

– Cheamă un doctor! strigă Willis. Sîngerez rău.

– Tocmai ai încercat să omori un doctor.

Ellie a alergat la mașină, și-a scos mănușile din geantă, l-a dat la o parte pe Max din fața ei și a îngenuncheat lîngă bărbatul care încercase să o ucidă. Willis făcuse ochii mari, terorizat de frică.

– Glonțele a ieșit pe partea cealaltă, a spus Ellie.

S-a ridicat și s-a întors la mașină să caute ceva cu care să-i lege rana pînă cînd ajungea la spital. A găsit un tricou și singura rochie care îi mai rămăsese. A strîns tricoul ca pe o minge, ca să aplice presiune asupra rănii, după care și-a rupt rochia în fîșii ca să-l poată lega.

– Altceva nu mai pot să fac pentru el.

– Sînt pe moarte? se văicări Cogburn.

Ellie se pregătea să-i răspundă, dar Max i-a luat-o înainte:

– Eu zic să-ți dorești asta. Dacă nu mori, vei fi închis pe viață.

– Nu, nu mă pot întoarce la închisoare.

– Ce-ai zice de o mărturisire făcută pe patul de moarte? îl întrebă Max. Era în continuare furios, l-ar fi omorît pe ticălos cu mîinile goale.

– E doar vina soților Landry. Din cauza lor a murit fratele meu și o să mor și eu.

– N-au tras ei cu pușca. Tu ai tras.

Ellie și-a scos mănușile și și-a căutat telefonul. Voia să sune la 112. Max i-a dat un alt număr:

– Hershey ar trebui să fie în Winston Falls. Spune-i să trimită o ambulanţă.

Agentul i-a răspuns imediat. I-a spus că era la spital împreună cu ajutorul de şerif şi cu Evan Patterson şi că va trimite imediat o ambulanţă.

– Ştiai că este la spital? l-a întrebat Ellie. S-a aplecat spre Willis şi i-a luat pulsul, fără să încerce să-l consoleze în vreun fel.

– Patterson a acuzat dureri în piept.

– Cum...?

– Trebuie să i se acorde îngrijiri, conform legii.

– Înseamnă că-l voi vedea din nou.

– Nu ai de ce să te afli în preajma lui.

– Acolo a fost toată noaptea?

Max dădu din cap.

– Legat cu cătuşele de pat, la *Urgenţă*.

Willis începu iarăşi să se plîngă.

– Nu pot să mă întorc la închisoare. Pur şi simplu nu pot.

– Vei depune mărturie la tribunal, în faţa judecătorului, că soţii Landry te-au plătit să îi ucizi pe doctoriţa Sullivan şi pe agentul Goodman?

– Nu. Pe fratele meu l-au angajat să-l omoare pe agent. Eu trebuia să o ucid pe ea. Se uită la Ellie. Nu e nimic personal.

– Ba este, îl repezi ea. Este foarte personal.

– Nu pot să depun mărturie împotriva lor. N-aş apuca a doua zi.

– Atunci mergi la închisoare.

Willis începuse din nou să strige:

– Mă doare rău!

Max s-a ridicat şi a tras-o pe Ellie spre el. A trebuit să ridice tonul ca să se facă auzit, din cauza tipetelor lui Willis.

– Merg să schimb cauciucul. Vino cu mine.

– Maşina e la trei metri de aici.

– Vii cu mine. Nu vreau să fii aproape de el.

– Vreau să facem o înţelegere, îl rugă Willis.

Max îl privi dezgustat.

– Ce-mi oferi în schimb?

– Un transport care trebuie să sosească din Singapore. Peste o mie de arme şi suficientă muniţie ca să radă toată populaţia din Iowa. Sînt şi grenade. Tot felul de porcării. Cal era pe speaker cînd i-a spus femeii cît de important era transportul. Lui Cal îi place să se laude. Cred că a uitat că eram şi eu pe linie. Ştiu tot despre transportul acesta. Hai să facem o înţelegere.

Pe faţa lui Max nu se citea nimic. Dacă ar fi reuşit să-i prindă odată pe soţii Landry! Doar dacă Cogburn spunea adevărul.

– Să nu mai spui nimănui nimic despre asta, ai înţeles?

– Da, mormăi Willis. Nici tu să nu le spui alor tăi. Cineva de la voi îi informează despre tot ce faceţi. Dacă află Landry sînt un om mort. Începu din nou să se vaicărească. Vreau ceva pentru durere! Cum rămîne? Ne-am înţeles?

– Să văd ce pot să fac.

Willis se chircise în poziţie fetală şi mormăia:

– Nu trebuie să-ţi mai faci probleme pentru doctoriţă. Landry a anulat operaţiunea. Eu voiam să mă prefac că nu am primit mesajul ca să nu le

mai dau banii înapoi. Voiam să-i folosesc ca să fug. Jur.

– Te-au plătit înainte?

– Jumătate. Vocea îi slăbise. Nu mai suport durerea. E din ce în ce mai rău.

Cîteva secunde mai tîrziu Willis şi-a pierdut cunoştinţa.

Ellie tocmai scosese cricul din portbagaj. L-a lăsat să cadă pe jos şi a venit într-un suflet.

– Ce i-ai făcut?

Max a clătinat din cap.

– Nu i-am făcut nimic. A leşinat.

– Rana nu e gravă, a spus Ellie. Operaţia nu va dura mai mult de o oră.

– Dacă era la o secţie de traumatologie, poate. Nu uita că sîntem în Winston Falls.

– Sînt sigură că şi chirurgii de aici ştiu ce au de făcut. Se îndreaptă probabil spre spital, deja.

S-a dovedit că spitalul, deşi mic, dispunea de cîţiva chirurgi. Unul din ei îl aştepta pe Willis. Operaţia s-a prelungit peste o oră, dar nu cu mult.

Max l-a internat pe Willis sub un alt nume. În clipa în care a aflat ce se întîmplase, Clark a făcut cale întoarsă. Acum stătea de pază în faţa salonului, împreună cu Hershey, iar Max le povestea ce-i spusese Cogburn.

– Eşti sigur că e adevărat? l-a întrebat Hershey.

Max i-a întins telefonul lui Willis.

– Uită-te şi singur.

Se întrebau toţi trei cine era cel care le furniza informaţii soţilor Landry.

– Crezi că e posibil să fie Hughes? întrebă Clark.

– Ar fi ceva. Tocmai el, care îi urmăreşte cu atîta înverşunare, zise Hershey. Parcă ar fi maniac.

– Cred că e cineva din echipa lui. Hughes îi ţine pe toţi la curent, imediat ce se întîmplă ceva, comentă Clark.

– Hughes va trebui să afle singur cine este, după ce-l prindem pe soţii Landry. Deocamdată nu putem risca. Nimeni din echipa lui Hughes nu trebuie să ştie despre transportul de arme, îi avertiză Max

– Nici Hughes n-ar trebui să afle, adăugă Hershey.

– Dacă tot a venit vorba de maniaci, unde e Evan Patterson? întrebă Clark.

Ellie era în sala de aşteptare de mai bine de o oră. Max îi spusese să nu se mişte de acolo pînă ce nu se interesa de starea lui Cogburn, dar ea nu mai avea răbdare. Trebuia să afle ce se întîmpla. Max a văzut-o privind spre el şi i-a făcut semn să li se alăture.

Hershey ştia că îi auzise vorbind de Patterson. Spuse, îngrijorat:

– Sînt convins că eşti neliniştită ştiind că te afli în aceeaşi clădire cu el.

– Puţin, recunoscu ea.

– Este păzit de unul dintre adjuncţii şerifului Bennett.

– Unde e?

– I se face o tomografie pentru că s-a plîns de dureri de cap. Şeriful vrea să procedeze ca la

carte, aşa că trebuie să i se acorde îngrijiri medicale.

– N-are nici pe naiba, spuse Max.

– Cu excepţia faptului că o ia razna cînd o vede pe Ellie, interveni Hershey.

– La început a spus că-l doare în piept. L-au examinat şi nu are nimic. Îşi cunoaşte drepturile şi profită de asta ca să ne joace cum vrea el. Încearcă să găsească o cale de scăpare, zise Clark. Se reîntoarse la subiectul de dinainte, familia Landry. Ce-i putem oferi la schimb lui Cogburn ca să-l determinăm să coopereze?

– Vorbesc cu partenerul meu, Ben. El îl va duce la şeful nostru, care va hotărî ce e de făcut în continuare.

– Şeful tău ştie să-i ţină gura? întrebă Clark. Cu cît ştiu mai mulţi cu atît...

– Ştie, îl asigură Max. El...

Nu a terminat propoziţia. Două pocnituri puternice s-au auzit de sus, de pe una dintre scări. Agenţii cunoşteau bine zgomotul. Focuri de armă. O secundă mai tîrziu a pornit şi alarma.

– Eu o iau pe scara dinspre sud, strigă Clark în timp ce-şi scotea pistolul din toc.

Hershey o pornise deja pe hol, spre cealaltă scară.

O asistentă scoase capul pe uşa unui salon şi strigă:

– Toate ieşirile sînt blocate! Eliberaţi culoarele! După care închise uşa la loc.

Max o împinse pe Ellie într-un salon de la capătul culoarului:

– Stai aici. Cu uşa închisă.

Deja vu, îşi spuse Ellie. Din nou Max o împingea şi îi spunea să se ascundă.

Nu şi-a pus nici o secundă întrebarea cine trăsese. Ştia că era Patterson. El trebuia să fie. Lumea nu-şi dădea seama cît era de şiret şi de puternic, iar asta îi conferea un avantaj. Era Patterson, cu siguranţă. Şi era în stare de orice.

Era îngrijorată, dar nu din cauză că se afla în pericol. Din cauza lui Max. Îl urmase pe Clark. Cum putea ea să stea ascunsă în timp ce el era în pericol?

A întredeschis uşa şi a ciulit urechile. Linişte de mormînt. După care un hohot de rîs... un rîs sinistru, înfiorător. Patterson ajunsese pe scară. Cît de aproape era? A deschis uşa puţin mai larg ca să poată vedea ce se întîmpla. I s-au muiat picioarele. La capătul holului, chiar în uşa care dădea spre scară, l-a văzut pe Hershey. Era culcat cu faţa la pămînt iar Patterson era în picioare, lîngă el şi rîdea. Probabil îl surprinsese pe Hershey atunci cînd acesta deschisese uşa spre scară.

Patterson avea un pistol în mînă. L-a îndreptat spre capul lui Hershey. Ellie trebuia să reacţioneze. A deschis larg uşa şi a ieşit. Patterson era în capătul celălalt al culoarului, cu spatele spre ea.

L-a strigat:

– Evan! Sînt aici. Haide, Evan, întoarce-te.

El s-a întors încet cu faţa la ea. Rînjetul lui i-a dat fiori.

Ellie avea deja un plan. Dacă o ameninţa cu pistolul putea să se ascundă după colţ, iar dacă

venea alergînd spre ea trebuia să-l ţină la distanţă pînă soseau ajutoarele. Un lucru era sigur: nu putea să-l lase să-l omoare pe Hershey.

Vocea lui a îngrozit-o:

– Tu eşti. Chiar tu.

A rămas privind-o fix, un timp care ei i s-a părut o eternitate, apoi a îndreptat pistolul spre ea.

Înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze Max a venit în faţa ei şi a tras. Patterson a tras la rîndul lui, o fracţiune de secundă mai tîrziu. Glonţul a lovit un corp de iluminat. Patterson a căzut la pămînt, continuînd să ţină pistolul în mînă. Încerca să îndrepte arma spre Max cînd acesta a tras din nou. A alergat mai apoi spre Patterson, cu privirea aţintită asupra pistolului căruia nu-i dăduse drumul. Patterson nu mai mişca. Max i-a aruncat pistolul şi i-a verificat pulsul. Era mort. Max s-a întors spre Hershey şi a strigat după ajutor.

Ellie a alergat spre ei şi a îngenuncheat lîngă Hershey. A văzut imediat urma loviturii. Din fericire nu fusese împuşcat. L-a întors uşor cu faţa în sus. Hershey a gemut şi a deschis ochii.

– E doar o contuzie, a spus ea.

Pe Max îl uimea calmul ei.

– De ce n-ai rămas în salon, pentru numele lui Dumnezeu? Era atît de furios că se abţinea cu greu să nu ţipe la ea. Puteai fi omorîtă. Înţelegi? Puteam să te pierd!

– N-am avut de ales. Am văzut că Patterson era pe punctul să-l împuşte pe Hershey în ceafă. Am încercat să-i distrag atenţia.

– Să-i distragi atenţia? Era cît pe ce să se înece.

– Da, spuse ea. Am ieşit pe hol şi l-am strigat.

– Nu pot să cred... Şi-a trecut degetele prin păr. Nu se poate... te-ai transformat deliberat într-o ţintă.

Ellie nu-l mai văzuse niciodată pe Max atît de nervos. Probabil că nu era o idee bună să încerce să-i explice chiar atunci planul ei. Nu ştia care ar fi fost reacţia lui dacă i-ar fi spus că avusese de gînd să-l strige pe Patterson şi s-o ia la fugă.

Din fericire pentru ea, nu a fost nevoită să-i suporte prea mult accesul de furie. Holul s-a umplut cu doctori şi asistente. Infirmierii au adus imediat două tărgi. Uitînd unde se afla, Ellie a început să le dea ordine unor asistente care se holbau la ea de parcă îşi pierduse minţile.

Una dintre asistente o privea nedumerită. Ellie a recunoscut-o. Era Natalie, fosta ei colegă de şcoală.

– De ce ne spune ea ce să facem? întrebă altă asistentă.

– Nu ştiu, îi răspunse Natalie. E Ellie Sullivan. E model la New York.

Ellie izbucni în rîs. Dumnezeule, ajunsese şi model!

Unul din doctori se apropie şi dădu aceleaşi ordine. Îi întinse mîna lui Ellie ca să o ajute să se ridice. Max i-a luat-o înainte.

Clark urca gîfîind scările.

– Ajutorul de şerif e inconştient. Doctorii se ocupă acum de el. Tipul de la radiologie mi-a spus că îi scosese cătuşele. Nu putea face tomografie cu ele.

– Lucru pe care Patterson îl ştia, zise Max.

Clark dădu din cap.

– L-a atacat pe ajutorul de şerif, l-a dezarmat şi a început să tragă. Radiologul s-a ascuns sub birou iar Patterson a tras în geam. Cu Hershey ce s-a întîmplat?

Una din asistente a făcut semn spre camera de luat vederi montată pe tavan.

– Totul a fost înregistrat. Poţi să te uiţi şi vei afla.

Să retrăiască cele întîmplate era ultimul lucru pe care şi-l dorea Ellle. L-a privit pe Patterson şi a simţit că i se face rău de la stomac. Chipul i se relaxase, nu mai avea acea expresie care o speriase de atîtea ori.

Coşmarul se terminase cu adevărat.

CAPITOLUL 34

Max şi Ellie şi-au petrecut noaptea într-un hotel din apropierea aeroportului. Au ajuns tîrziu în cameră din cauza agitaţiei din spital. Hershey şi Clark insistaseră să urmărească imaginile de pe cameră. Au urmat ore de interogatorii şi o mulţime de hîrtii de completat. Cînd Ellie şi Max au putut să părăsească în sfîrşit spitalul era prea tîrziu ca să mai prindă avionul. La hotel Ellie şi-a făcut un duş şi s-a prăbuşit pe pat, epuizată.

Max a stat de vorbă cu Ben la telefon pînă după miezul nopţii. Încercau să pună la punct un plan fără cusur pentru prinderea soţilor Landry. Nu-şi puteau permite nici o greşeală, nici o scurgere de informaţii.

Max continua să fie preocupat şi atunci cînd a venit în pat, lîngă ea. Dar de îndată ce a luat-o pe Ellie în braţe s-a relaxat şi a căzut într-un somn adînc. Tîrziu în noapte Ellie s-a trezit, căutîndu-l. Au făcut dragoste şi au adormit la loc, îmbrăţişaţi.

Au prins cursa de dimineaţă spre St. Louis. Clark aranjase să le fie schimbate biletele şi

anunţase securitatea aeroportului că urma să se îmbarce un agent FBI înarmat.

Clark i-a spus lui Max că Hershey avea o durere cruntă de cap, dar că în rest era bine. Împreună cu Clark, Hershey urma să-l păzească pe Willis Cogburn şi să se asigure că acesta rămînea în viaţă. După ce i-a trecut efectul anesteziculuí, Cogburn le-a spus unde şi cînd urmau să fie livrate armele. Din moment ce soţii Landry se grăbiseră atît de tare să se întoarcă în Hawaii, toată lumea era convinsă că livrarea urma să aibă loc în Honolulu. Şi au avut dreptate. Întîlnirea cu traficanţii de arme urma să aibă loc într-un depozit din centrul oraşului.

Max abia dacă a deschis gura toată dimineaţa. Ellie ştia că nu-i trecuse supărarea pentru ce făcuse la spital, dar nu avea dispoziţia necesară să încerce să-l împace.

Nu au schimbat nici un cuvînt nici în drum spre aeroport. După ce s-au îmbarcat şi şi-au legat centurile, Max i-a spus cu voce joasă:

– Eu trebuia să te apăr pe tine, nu invers. Îşi dai seama ce se putea întîmpla acolo, pe coridor? Dacă ajungeam cu două secunde mai tîrziu te omora. Dacă o luam pe scara dinspre nord? Aş fi ajuns prea tîrziu, nu-i aşa? Te-aş fi găsit întinsă pe jos, sîngerînd. Ellie, m-ai speriat îngrozitor. Se întoarse spre ea să-i vadă reacţia. Clătină apoi din cap şi şopti: la naiba!

Respiraţia ei regulată şi ochii închişi spuneau totul. Nu auzise nici un cuvînt.

CAPITOLUL 35

Max i-a spus la revedere la aeroport. Pentru că se grăbea să prindă avionul de Honolulu nu a avut timp decît pentru un sărut scurt, în fugă.

Se grăbea, își repeta ea în minte. Altfel i-ar fi spus ceva frumos la despărțire, nu-i așa? Dacă stătea să se gîndească puțin, Max nu-i spusese niciodată ceva drăguț. De ce să creadă că avea să înceapă tocmai atunci?

Pentru că la plecare își lăsase mașina în garajul familiei Wheatley, a luat un taxi pînă acolo. Pe drum s-a hotărît să rămînă la ei peste noapte. Millie și Oliver abia așteptau să le povestească totul despre vizita ei acasă. Ellie a sărit peste ce se întîmplase la spitalul din Winston Falls. Le-a spus doar că Patterson era mort și că spera să-și fi găsit în sfîrșit liniștea.

Le-a povestit apoi despre petrecerea Avei. Millie și Oliver au rîs în hohote.

Millie a repetat:

– Biata Aval După care a izbucnit din nou în rîs.

După cină a urcat în camera ei şi a sunat-o pe Ava. Oricît de ţîfnoasă ar fi fost, sora ei merita un dram de simpatie.

Ava i-a răspuns sec:

– Ce vrei?

– Nu fii mojică, Ava. Patterson e mort.

– Am auzit.

– Ar fi fost o petrecere minunată.

Ava a fost de acord şi au început să discute despre nuntă.

– Să ştii că nu am vorbit serios cînd ţi-am spus să nu vii la nuntă. Te aştept.

Ellie nu a făcut nici un fel de promisiune. A ascultat-o pe Ava descriindu-i florile, muzica, chiar şi aranjamentele de la mese. Ellie ştia ce avea de făcut: să cheltuiască o avere pe un alt bilet de avion, să se îmbrace într-o rochie neagră şi să meargă la nunta surorii ei. Nu conta dacă voia sau nu – trebuia să facă asta.

S-a bucurat că a venit la nunta Avei. A fost un week-end scurt şi foarte scump pentru standardele lui Ellie, dar s-a bucurat să petreacă un timp cu părinţii ei şi cu Annie. Mama era încîntată că Ellie încetase să se mai încăpăţîneze şi venise la nunta Avei. Iar Ava a fost cu adevărat o mireasă frumoasă. Insuportabilă, dar în acelaşi timp frumoasă.

Înapoi în apartamentul ei, Ellie a devenit agitată. Acum putea să meargă oriunde şi să facă orice, nu se mai ascundea de Patterson. Avea o singură problemă: nu ştia care era locul ei. Iar Max îi lipsea îngrozitor de mult.

S-a întors la ceea ce îi era familiar. Doctorul Westfield a bătut-o uşor pe umăr, gest de mare efuziune din partea lui, şi i-a spus:

– Bravo, *Prod*, bravo.

– Acum că am cîştigat premiul *Chapman* te-aş ruga să nu-mi mai spui aşa.

Era atît de bucuros că departamentul avea să primească o sumă mare de bani, că a acceptat, într-un moment de slăbiciune. A acceptat şi faptul că ea nu a semnat un nou contract ci doar s-a oferit să-i mai ajute o vreme.

– Mai vorbim după o săptămînă, apoi după o altă săptămînă, pînă cînd îţi vine mintea la cap şi semnezi, i-a spus Westfield, încercînd ca întotdeauna să aibă ultimul cuvînt.

A trecut o săptămînă, apoi încă una şi nici o veste de la Max. Ellie a trecut prin toate stările posibile: furie, frustrare, nefericire şi din nou furie.

Addison îi trimitea mereu mesaje. Deveniseră bune prietene, dar singura referire la Max fusese atunci cînd îi spusese că el şi Ben aveau un proiect special şi lucrau sub acoperire.

Cel puţin o dată pe zi Ellie îşi spunea că Max era de domeniul trecutului, că nu mai suferea. Voia cu disperare să creadă că avea să fie adevărat, într-o zi.

S-a cufundat în muncă. Într-o după-amiază de joi, Ellie tocmai terminase o intervenţie la vezica biliară a unui pacient care fusese atacat cu un cuţit. Se îndrepta spre vestiar să se schimbe, cînd a văzut-o în sala de aşteptare pe soţia lui Carlos Garcia. A salutat-o. Vestile erau bune, dar Carlos

trebuia să mai facă cîteva şedinţe de chemioterapie înainte de a fi externat. Ellie a intrat la el în salon chiar atunci cînd se trezea. A aflat cu plăcere că era bine tratat de toţi medicii. Ce putea să facă un mic şantaj!

Peste zi Ellie reuşea să nu se gîndească deloc la Max, dar atunci cînd ajungea acasă el îi apărea imediat în minte. Nu dormea mai deloc, lucru care nu i se întîmplase pînă atunci. Nefericire. Acest cuvînt era sinonim cu Max Daniels.

CAPITOLUL 36

Era o zi mare pentru Max. Cal şi Erika Landry erau în genunchi, cu mîinile încătuşate la spate. Ce frumos!

Şapte agenţi federali şi doisprezece poliţişti îi înconjurau. Traficanţii de arme, opt la număr, erau la pămînt cu faţa în jos şi cu mîinile la spate. Fără îndoială, însă, soţii Landry erau vedetele spectacolului.

– Aveţi de gînd să puneţi cîte un ucigaş pe urmele noastre, ale tuturor? îi întrebă Ben. Era atît de fericit că nu se putea abţine să nu zîmbească.

– Cred că sînt în pană de aşa ceva, spuse Max.

Cinci lăzi cu arme şi explozibile – unele modele nici nu le mai văzuseră pînă atunci – erau deschise şi inspectate. Nici o armă nu avea să mai ajungă pe străzi, iar Cal şi Erika Landry urmau să fie închişi pentru mult timp.

Max i-a fotografiat cu telefonul mobil pe cei doi care strigau obscenităţi cît îi ţinea gura. Le-a trimis fotografia lui Sean Goodman şi lui Rob Hughes.

La un minut de la primirea fotografiei, Hughes i-a şi dat telefon. Max i-a explicat motivul pentru care nu-l informase: din biroul lui se „scurgeau" informaţii. Hughes nu a primit prea bine vestea, nu a vrut să accepte că printre ei ar putea exista un trădător. Max i-a spus la ce concluzie ajunsese echipa de investigaţii: unul din asistenţii lui le vindea informaţii soţilor Landry în schimbul unor importante sume de bani. Hughes continua să fie sceptic. Totuşi, cînd Max i-a spus numele asistentului şi i-a dat detalii despre plăţile făcute într-un cont secret, Hughes a trebuit să accepte evidenţa. Era supărat că nu fusese mai atent. Max i-a spus lui Hughes că agenţii lui trebuiau să apară din moment în moment la biroul lui, să-l aresteze pe asistent. Hughes a fost de acord să participe la arestare.

A doua zi Hughes era în avion, spre Honolulu. Îi urmărea pe soţii Landry de ani buni şi cunoştea toate detaliile, aşa că era nevoie de ajutorul lui pentru pregătirea dosarului. Agenţii FBI şi procurorii federali erau hotărîţi să nu lase nimic necercetat. Hughes a insistat să li se adauge noi capete de acuzare. În afară de traficul cu arme pe care îl puteau dovedi datorită mărturiei lui Willis Cogburn, îi mai puteau acuza de tentativă de omor asupra lui Sean Goodman şi de instigare la omor, ţinta fiind Ellie Sullivan.

– Vreau să fie judecaţi pentru toate astea.

Avocatul acuzării a fost de acord.

– Willis Cogburn va depune mărturie, după care va intra în programul de protecţie al martorilor.

– Nu cred că va fi necesar, a spus procurorul. Nici un judecător nu-i va elibera pe cauţiune pe cei doi. Vor fi atent supravegheaţi. Potenţialii martori nu au motiv să se teamă. Ellie Sullivan va trebui să depună mărturie, la fel şi agentul Goodman. Aduceţi-i aici cît de curînd posibil. Data audierilor preliminare a fost devansată la cererea avocaţilor tocmiţi de soţii Landry.

– Oare de ce? întrebă Max.

– Vom vedea.

Max şi Ben au sărbătorit arestarea soţilor Landry cu cîteva beri la barul lor preferat. Max i-a arătat fotografia făcută cuplului furios, îngenuncheat în faţa agenţilor şi a poliţiştilor înarmaţi.

– Trebuia să le faci o fotografie în clipa în care agenţii au intrat în depozit, zise Ben. Ce feţe trebuie să fi făcut!

– Păreau într-adevăr şocaţi, spuse Max. Mi-a plăcut mai ales felul în care Erika a încercat la început să pozeze în nevinovată. Mă aşteptam să-mi spună că nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunseseră armele acelea acolo.

Ben a ridicat paharul.

– Pentru soţii Landry. Fie ca pedeapsa să fie pe măsura faptelor lor.

– Beau pentru asta, a spus Max.

Ben a dat pe gît restul de bere şi s-a ridicat.

– Trebuie să plec acasă. I-am promis lui Addison că luăm cina în linişte, doar noi doi. Am lipsit mult de acasă în ultima perioadă.

– Cum se mai simte? l-a întrebat Max.

– Copilul dă tot timpul din picioare. E convinsă că atunci cînd va ieşi va avea cu el şi o minge de fotbal. Ellie a fost grozavă. I-a răspuns lui Addison la toate mesajele. Dacă tot a venit vorba de Ellie... ai vorbit cu ea?

– Nu.

– O femeie ca ea nu se găseşte pe toate drumurile. Eu n-aş lăsa-o să-mi scape dacă aş fi în locul tău, zise Ben îndreptîndu-se spre uşă.

Max a mai rămas puţin. Îşi bea berea şi se gîndea la vorbele lui Ben. În fiecare minut în care nu se concentra asupra cazului, se gîndea la ea. Trecuseră doar cîteva săptămîni de cînd nu o văzuse pe Ellie, dar i se păruseră luni. Îi lipsea.

Ce naiba era cu el? Femeia asta îi intrase în suflet înainte ca el să-şi dea seama ce se întîmpla. Nu se mai simţise niciodată aşa. Şi nu-i plăcea deloc. Devenea vulnerabil.

Nu te ataşa. Asta îi spusese ea şi avusese dreptate. Existau sute de motive pentru care nu puteau fi împreună. Cel mai evident: locuiau la mii de kilometri depărtare. Ea se concentra asupra carierei, el la fel. Slujbele lor erau stresante şi dificile. Nu-i putea cere să se obişnuiască cu pericolul care îl înconjura zi de zi, nici să renunţe la viaţa ei pentru el. Era o relaţie imposibilă.

CAPITOLUL 37

Ellie nu a putut să aleagă între a pleca la Honolulu şi a rămîne acasă. Agentul Goodman a sunat-o şi i-a spus că urmau să plece amîndoi peste patru zile. Ellie avea deci suficient timp la dispoziţie să anunţe la spital că urma să lipsească o săptămînă, poate chiar două.

– Ce se întîmplă dacă refuz să merg? l-a întrebat ea.

– De ce să refuzi să vezi unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume?

– Şi dacă refuz, totuşi? a insistat ea.

– Avocatul acuzării te va obliga să vii. Ce rost are să facă o mulţime de hîrţoage?

Ea nu avea de ales. Nu a fost prea greu să scape de la spital. Mai greu i-a fost să-şi facă bagajele. Nu avea atîtea haine în dulap încît să-i ajungă o săptămînă sau două, mai ales că era vorba de o insulă. Costumul ei de baie – dacă-l găsea – avea pe puţin zece ani. Ea purta halat, nu rochiţe înflorate.

A lăsat mîndria deoparte şi a sunat-o pe Ava. I-a explicat dilema ei. Sora ei tocmai se întorsese din luna de miere, aşa că era bine dispusă. Şi încîntată că Ellie era în sfîrşit la mîna ei. După ce i-a repetat că avea o siluetă dificilă şi pieptul prea mare, a profitat de ocazie ca să-i dea cîteva sfaturi. Printre care şi să se gîndească la o operaţie de micşorare a sînilor.

– Glumeşti, nu?

– Ai putea îmbrăca haine cu o măsură mai mică, i-a spus Ava.

– Aş arăta ca un manechin.

– Hainele vin perfect pe manechine.

– Îţi închid telefonul.

– Să nu faci asta. Nu te pot ajuta dacă nu accepţi o critică constructivă. O să merg la *boutique* şi o să-ţi trimit tot ce-ţi trebuie, cu excepţia *dessous*-urilor şi a cămăşilor de noapte. Ai face bine să-ţi cumperi, chiar dacă vei cheltui ceva. Trebuie să ai bani. Mama mi-a spus că ai plătit cea mai mare parte din împrumut cu banii primiţi odată cu premiul şi că le-ai depus douăzeci de mii de dolari în cont. S-au certat zdravăn pentru că tata nu a vrut să-i accepte, dar mama a spus că le vor fi de folos cînd li se va naşte nepotul.

– Cum au primit vestea că vor fi bunici?

– Ştii tu... La început au fost şocaţi, pentru că ea a fost mereu geamăna cea cuminte.

Ellie rîse:

– Şi acum?

– Sînt încîntaţi. Tata caută deja pătuţ.

– Nu-l lăsați să-l ia de la reduceri! Să-l cumpere la preț întreg.

Au discutat apoi de Annie și de ajutorul de care avea nevoie în timpul sarcinii. În final Ellie i-a spus:

– Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi-l dai cu hainele. Să-mi spui cît mă costă.

– Nu uita să-ți cumperi pantofi. Și accesorii, neapărat. La hainele pe care ți le trimit se potrivesc sandale sau balerini. O să-ți trimit și niște cercei șic și brățări. Ellie, promite-mi că vei purta rochia scurtă albastră pe care ți-o trimit. Mă uit la ea chiar acum. Vei arăta senzațional. Promite-mi.

– Bine, îți promit... numai să nu fie indecentă.

– Prea tîrziu. Ai promis deja.

– E indecentă?

– Nu. Puțin cam decoltată, doar. Îți trimit totul în seara asta. Trebuie să închid ca să mă apuc de împachetat. Pun pariu că nu va trebui să le modifici deloc.

După ce au terminat convorbirea, Ellie s-a uitat la ceas și s-a hotărît să meargă la cumpărături la Frontenac. Autostrada era blocată așa că a luat-o pe străzi laturalnice, prin Clayton și a ajuns în douăzeci de minute. A parcat în fața magazinului *Neiman Marcus* și și-a cumpărat tot ce-i trebuia. Și-a permis și o extravaganță: un halat scurt din mătase. Erau reduceri la pantofi, așa că și-a cumpărat sandale, balerini și o pereche de pantofi roșii cu toc, pe care se îndoia că-i va încălța vreodată. Trebuia însă să-i cumpere, pentru că

aveau şaptezeci la sută reducere şi-i veneau superb.

Era copia fidelă a tatălui ei? Cumpără orice, indiferent dacă îţi trebuie sau nu, dacă e la reducere?

Şi-a spus că nu-şi cumpăra haine noi ca să-l impresioneze Max. Nu, bineînţeles că nu. Avea nevoie de haine pentru că se hotărîse să se ocupe de viaţa personală, să cunoască bărbaţi. Trebuia să înveţe să se distreze. Cînd fusese ultima oară într-un club? Cu un an în urmă? Trecuseră trei ani, de fapt. Şi chiar şi atunci plecase devreme, înainte ca distracţia să înceapă cu adevărat. Preferase patul muzicii asurzitoare şi ţopăielii.

Joi dimineaţă s-a întors la *Neiman Marcus* ca să-şi ia hainele pe care le lăsase la retuş. Găsise un sacou de vară *Armani*, o pereche de pantaloni şi o fustă care i se asortau perfect. Dacă trebuia să meargă la tribunal, oricare din aceste ţinute era foarte potrivită. Nu mai trebuia decît să pună totul în valiză şi să tragă fermoarul.

Millie a insistat să o conducă la aeroport.

– Nu ai mai pomenit nimic de Max.

– L-am uitat.

– Înţeleg. Ellie îşi dădu seama că zîmbea.

– Au trecut trei săptămîni şi nu am primit nici o veste de la el. A depăşit faza şi eu trebuie să fac la fel. Doar i-am spus să nu se aşeze de mine.

– Şi asta a făcut.

– Exact.

– Patterson e mort. Acum te poţi ataşa de cineva. Eşti stăpînă pe viaţa ta. Situaţia s-a schimbat, nu-i aşa?

Ea nu i-a răspuns la întrebare. A spus doar:

– El locuieşte în Honolulu, iar eu aici.

Din fericire pentru Ellie, ajunseseră deja la aeroport. Sean o aştepta la poarta de îmbarcare. Ellie a constatat cu surprindere că aveau bilete la clasa întîi şi s-a întrebat cît puteau să coste. Cheltuiala merita, totuşi. Scaunele erau mai confortabile şi aveau mai mult loc la picioare. Îşi luase laptopul cu ea, cu gînd să citească cîteva articole din revistele de medicină sau chiar să vadă în reluare meciul de Super Bowl ediţia 2000. Îi făcea plăcere să-l revadă pe Kurt Warner ducîndu-şi echipa spre victorie.

– Ajungem la Honolulu la ora opt, miezul nopţii după ora noastră, spuse Sean.

– Max şi Ben vin să ne ia de la aeroport? Ellie nu se putuse abţine să nu întrebe.

El a clătinat din cap.

– Sînt în Maui. Cred că se întorc abia mîine.

– Ce-au mai făcut în ultimele trei săptămîni? întrebă ea, încercînd să pară degajată. De fapt trecuseră două săptămîni şi cinci zile, dar dacă îi spunea asta lui Sean şi-ar fi dat seama cît de dor îi era de Max.

– Au lucrat sub acoperire, în depozitul acela. O mulţime de ore în haine murdare. Dar a meritat. I-au prins pe soţii Landry chiar în momentul în care cumpărau nişte arme.

– Am aflat. Soţia lui Ben mi-a trimis un mesaj.

– Mîine după-amiază e audierea preliminară. Avocaţii lor vor încerca să-i scape de toate capetele de acuzare. Ei au cerut această audiere.

– Li s-a stabilit cauţinea?

– Nu. Avocaţii se vor lega şi de asta. Vor încerca să-i scoată cu orice preţ din arest.

Ellie se gîndi la cît de mult munciseră Max şi ceilalţi ca să-i vadă după gratii pe soţii Landry. Iar acum avocaţii lor bine plătiţi încercau să-i scoată basma curată. Erau slabe şansele ca un judecător să nu-i condamne pentru trafic de arme de vreme ce fuseseră prinşi asupra faptului. În schimb acuzaţiile de tentativă de omor nu erau la fel de clare. Ellie presupunea că Willis Cogburn acceptase să depună mărturie în schimbul libertăţii. Willis avea şansa unui nou început dar Ellie nu era foarte convinsă că va profita de ea. Că va deveni un cetăţean onest, cu frică de lege. De la ucigaş în serie la ce? Funcţionar la ghişeu?

Gîndurile i-au zburat la Carlos Garcia. Şi lui i se dăduse o a doua şansă. Spera ca în viitor să facă numai alegeri bune şi să trăiască liniştit alături de soţie şi copil.

Ellie s-a hotărît să nu-şi mai facă griji şi să se uite la meci. Sean s-a aplecat peste braţul scaunului şi l-a urmărit împreună cu ea.

Au ajuns la Honolulu. Îi aştepta un şofer care i-a condus la hotel. Camera lui Ellie era tare drăguţă. Avea balcon şi putea chiar să vadă oceanul dacă se apleca puţin peste balustradă, în stînga. A adormit în zgomotul liniştitor al valurilor.

CAPITOLUL 38

Max străbătea holul dintr-un capăt în altul aşteptînd-o pe Ellie. Sean îi spusese să coboare la ora unu, iar acum era unu fără un sfert.

Era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă în viaţa lui. Îşi repeta în minte ce voia să-i spună. Folosirea telefonului mobil fusese exclusă cît timp el şi Ben lucraseră sub acoperire. Oricum n-ar fi vrut să vorbească cu ea la telefon. Trebuiau să discute faţă în faţă, deşi era sigur că rezultatul avea să fie dezastruos.

Lui Ellie nu-i va plăcea ce-i va spune. Probabil va fi furioasă pe el, dar nu conta. Chiar dacă ea nu înţelegea, el ştia că aşa era cel mai bine.

Ştia că o va supăra şi nu-i plăcea asta. Trecuse deja prin destule. Dar el simţea nevoia să-i explice de ce trebuia să facă aşa şi nu altfel.

Max s-a întors şi s-a îndreptat spre treptele care duceau spre piscină. Gîndurile îi zburau.

Ellie a ieşit din lift şi a traversat holul placat cu marmură. S-a oprit brusc. L-a văzut pe Max stînd

cu mîinile în buzunare. Era întors cu spatele la ea, dar el trebuia să fie, pentru că inima îi bătea din nou nebunește.

Doamne, cînd va reuși să se stăpînească?

Mă bucur să te văd din nou. Și-a amintit că asta se hotărîse să-i spună. Altceva nu-i venise în minte. *Mă bucur să te văd.* Fără *din nou.*

– Max.

El s-a întors încet.

– Ellie.

Stăteau la un metru distanță unul de celălalt și se priveau. Lui Ellie i se păru că arăta obosit, lui i se păru că ea arăta minunat. Un timp nu au scos nici un cuvînt.

– Trebuie să mă asculți. Am ceva să-ți spun.

Oh, nu! Alesese un loc public pentru ca ea să nu-i facă o scenă cînd îi spunea că era mai bine să-și vadă fiecare de viața lui. S-a pregătit sufletește pentru o nouă dezamăgire.

– Spune.

Max a făcut un pas spre ea.

– Te iubesc. Ne căsătorim și asta este. Obișnuiește-te cu ideea.

– Stai puțin... ce?

A luat-o de mînă și a tras-o după el.

– Haide, întîrziem.

– Stai... Ce-ai spus?... Stai.

A tras-o sub o arcadă și a repetat totul, cuvînt cu cuvînt. Ea era cu spatele lipit de peretele din marmură, iar Max își sprijinea brațele de o parte și de alta a trupului ei. Nu pleca nicăieri pînă nu-i dădea el drumul. Ellie părea șocată.

– Ţi-am spus că te iubesc. Ne căsătorim şi asta este.

– Mă iubeşti. Nu era o întrebare. Îi era greu să înţeleagă.

– Da. Şi ştiu că mă iubeşti şi tu. Să nu mai aud prostiile acelea cu *nu te ataşa de mine* sau *nu te îndrăgosti de mine*. Mă însor cu tine, Ellie Sullivan.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Nu mai ştiu nimic de tine de o lună, iar acum crezi că poţi...

– Da, chiar cred. S-a aplecat şi a sărutat-o. Buzele tale sînt atît de moi. Mă iubeşti. Mi-a fost dor să te ţin în braţe.

A încercat să-l respingă. Nu s-a mişcat. Era ca o stîncă.

– Nu anunţi o femeie că se măritã cu tine. O întrebi. O ceri de nevastă.

A încercat să o sărute din nou, dar ea a întors capul. I-a sărutat atunci lobul urechii.

– Te-am cerut. Tatălui tău.

– M-ai cerut? Rămăsese fără aer. Şi ce-a spus?

– Vrei să-ţi reproduc exact? Dumnezeule, încă o nuntă?

Îşi lipi palmele de pieptul lui.

– A fost de acord?

– Da. I-am făcut o ofertă de nerefuzat.

– Ce fel de ofertă? îi şopti ea, încă ameţită de ce i se întîmpla. Max o iubea. Cum era posibil să i se întîmple ceva atît de minunat? Ce făcuse să merite asta?

– I-am promis să te iubesc, să te protejez şi să mă străduiesc să te fac fericită.

– E prea devreme să ştii că mă iubeşti, Max. Ne cunoaştem de...

– Te iubesc.

– Ar trebui să ne gîndim la...

– Te iubesc. Obişnuieşte-te cu ideea.

– Cît eşti de romantic, îi şopti ea.

Buzele lui le atinseră pe ale ei.

– Spune-mi că mă iubeşti şi tu. Am nevoie să aud asta.

Ellie a înţeles că se simţea vulnerabil. L-a cuprins cu braţele pe după gît.

– Te-am iubit din clipa în care te-am cunoscut.

– Ştiu că pot fi aspru şi morocănos, uneori. Şi recunosc că sînt cam încăpăţînat. Şi că nu sînt prea sensibil...

Ea i-a pus un deget pe buze ca să-l oprească.

– Eşti şi tandru, onest, blînd...

l-a răspuns imediat, uşor arogant:

– Sînt irezistibil, nu?

Ellie a rîs.

– Eşti bărbatul ideal.

– Ţi-am spus că te iubesc...

este.

– Mă iubeşti. Nu era

înţeleagă.

– Da. Şi ştiu că

prostiile acelea

îndrăgostit de r

Ochii i s

– Nu

crezi

P

L-a

să ştii că mă iubeşti, Max. Ne

de filmat
nartorilor.
de dolari

Judecătorul i-a explicat că era vorba de o audiere preliminară în urma căreia urma să se decidă ce acuzaţii erau admise şi care erau respinse din lipsă de probe.

Ellie stătea pe scaun, în boxă, cu mîinile în poală şi o expresie senină, aşteptînd ca avocaţii apărării să încerce să-i discrediteze mărturia.

Christopher Hammond, cel care conducea echipa de avocaţi, avea cel mai nesincer zîmbet din cîte văzuse vreodată. Era un bărbat înalt, distins, îmbrăcat într-un costum elegant, de firmă, cu o cravată de mătase cu nod perfect. Era elegant... cu o mică scăpare.

Soţii Landry stăteau la masa apărării cu feţele împietrite. Doamna Landry era îmbrăcată într-o bluză albă conservatoare şi un sacou, iar domnul

Landry purta un costum bleumarin. Erau întruchiparea corectitudinii şi a bunei cuviinţe. Ellie nu fusese în sala de judecată cînd Willis Cogburn depusese mărturie, dar Max îi spusese că descrisese în detaliu relaţia lui cu soţii Landry şi faptele săvîrşite la ordinele lor. Avocaţii încercaseră să-l discrediteze, dar Willis rezistase la presiunea lor. După o oră îşi recăpătase chiar curajul de a-i privi în ochi pe soţii Landry.

Hammond se plimba prin faţa boxei martorilor cu mîinile la spate, privind în jos. Şi-a cîntărit bine cuvintele, înainte de a i se adresa lui Ellie.

– Ai un curriculum vitae impresionant, doamnă doctor Sullivan. O persoană atît de tînără să fie chirug la traumatologie... şi să-i fie deja recunoscute meritale... foarte impresionant, cu adevărat.

Se înşelase dacă se aşteptase ca ea să înceapă să flecărească cu el. L-a privit şi a aşteptat. Cînd Hammond şi-a dat seama că nu o putea da gata cu farmecul lui, a schimbat tactica. A rugat-o să relateze ce spusese Willis Cogburn cînd ea îi acordase primul ajutor, după ce fusese împuşcat.

Ea i-a răspuns exact, fără înfloriturі.

– L-ai crezut cînd ţi-a spus că a fost plătit să te ucidă?

– Da, l-am crezut.

– S-a dovedit cu martori că domnul Cogburn a mintit în numeroase ocazii ca să evite condamnarea. Există motive să crezi că şi-a făcut un obicei din a minţi?

Procurorul se pregătea să obiecteze, dar s-a aşezat la loc pe scaun, pentru că Ellie spunea:

– A tras în direcţia mea, ceea ce îmi dă convingerea că a încercat să mă omoare.

– Nu sîntem aici pentru a determina acţiunile domnului Cogburn, i-a reamintit avocatul. Trebuie să stabilim dacă domnul Cogburn a acţionat sau nu la comanda doamnei şi domnului Landry. Ai spirit de observaţie, doamna doctor Sullivan?

– Da.

– Erai într-un mare pericol. Willis Cogburn a recunoscut deja că a tras cîteva focuri spre rezervorul maşinii cu intenţia de a o face să sară în aer. A ratat, din fericire. A nimerit însă una din roţi.

– Aveţi şi o întrebare? a intervenit procurorul.

Hammond a continuat:

– Îţi aminteşti cîte focuri s-au tras?

– Trei, cred.

– Dar nu eşti sigură.

– Nu.

– Cu toate astea pretinzi că ai spirit de observaţie.

– Am.

– Sub ameninţarea gloanţelor percepţia poate fi grav afectată. Trebuia să fugi, să te salvezi.

– Există şi o întrebare în povestea domnului Hammond?

– Capacitatea de evaluare ţi-a fost afectată, nu-i aşa?

Ellie l-a privit mai întîi pe judecător, după care s-a întors spre Hammond.

– Sînt chirurg la traumatologie. Sînt obişnuită cu situaţiile de criză.

– Sînt sigur de asta, dar trebuie să recunoşti că era o situaţie diferită. Erai atacată de un nebun

convins că fusese angajat să te ucidă. Un nebun care delira.

Ellie nu i-a răspuns. A aşteptat o nouă întrebare.

– Domnul Cogburn avea dureri mari, nu-i aşa?

– Da. Fusese împuşcat.

– Spune-ne ce crezi că a spus domnul Cogburn în timp ce-i acordai primul ajutor.

A repetat din nou conversaţia, cuvînt cu cuvînt.

Cînd a terminat, Hammond a spus:

– Chiar dacă ar fi spus asta, trebuie să admiţi că este posibil ca domnul Cogburn să fi delirat în acele momente, iar circumstanţele în care te aflai te puteau împiedica să-i apreciezi corect starea mentală. Ai trecut atunci printr-o situaţie traumatizantă.

– Avea ochii limpezi şi era lucid, a spus ea.

– Acestea au fost observaţiile tale?

– Da. Willis Cogburn nu delira şi nu mintea, a repetat ea.

– Eşti convinsă că observaţiile tale sînt corecte, deci, a spus ironic avocatul.

Ellie era iritată. De ce continua să-i pună aceleaşi întrebări fără sens?

– Da. Sînt convinsă că am spirit de observaţie. Ar fi trebuit să se oprească acolo, dar nu s-a putut stăpîni. Am observat că eczema de la mîna ta stîngă nu se va ameliora dacă continui să foloseşti acelaşi unguent. Eşti alergic la el. Am observat că domnul din rîndul trei, din stînga are conjunctivită. Iar doamna din rîndul doi are o pungă de bomboane în geantă şi încearcă să găsească o metodă să le mănînce fără să facă zgomot. Bomboanele

sînt M&M. Am observat şi că asociatul tău se tot uită la ceas şi e foarte nerăbdător să plece, pentru că are o relaţie cu reportera acreditată aici.

Asociatul a privit-o panicat apoi a lăsat capul în jos, privind fix tăblia mesei.

Ellie făcu o pauză, după care îl privi pe Hammond în ochi şi spuse:

– Am mai observat şi că ai şliţul desfăcut.

Avocatul a roşit stînjenit şi a tras repede fermoarul.

– Nu mai am întrebări.

CAPITOLUL 40

Max şi Ellie şi-au făcut planuri să se căsătorească în Minneapolis, la unsprezece luni după ce o ceruse de nevastă. Lui Max nu-i convenea deloc că trebuia să aştepte, dar nu s-a plîns prea mult, atîta vreme cît ea îl spunea în fiecare zi că îl iubeşte şi adormea în braţele lui în fiecare noapte.

Ellie nu voia să grăbească lucrurile. Pentru ea era important ca toţi membrii familiei ei să poată participa. A rugat-o pe Annie să-i fie domnişoară de onoare. Era mai mare cu două minute decît sora ei geamănă, aşa că Ava nu avea ce comenta. Cel puţin aşa îşi imagina Ellie.

Nunta a fost simplă şi frumoasă. Fetiţa lui Annie, Meghan, avea patru luni şi zîmbea tot timpul. Era mai mereu în braţele bunicului, care o adora. Odată cu moartea lui Patterson şi cu naşterea lui Meghan, părea că întinerise cu douăzeci de ani. Începuse chiar să facă exerciţii şi se plimba cîţiva kilometri în fiecare zi. Voia să se menţină în formă ca să-şi vadă nepoata crescînd.

Înainte să nască, Annie se mutase înapoi la părinţi. Era o soluţie temporară, pînă se hotăra ce voia să facă cu viaţa ei. Luase examenul de admitere în barou în California şi se putea oricînd întoarce în San Diego, dar nu ştia încă unde i-ar fi plăcut să muncească. Părinţii o ajutau să-şi plătească creditul făcut pentru studii, iar ea le jurase că le va înapoia toată suma, pînă la ultimul bănuţ.

Max şi-a ţinut promisiunea făcută. A apelat la diverse cunoştinţe şi a descoperit unde se afla Lucas Ryan, iubitul lui Annie. Un fost coleg de la academia FBI l-a pus în legătură cu Michael Buchanan care activa în marina militară şi era staţionat temporar în San Diego. Buchanan i-a promis să se intereseze, dar i-a explicat că nu-i putea da informaţii foarte exacte. O săptămînă mai tîrziu Max a primit un telefon de la el. Lucas Ryan fusese trimis în Afganistan. Era singura informaţie pe care i-o putea da Buchanan. Nu i-a spus nici ce făcea Ryan acolo şi nici cînd urma să se întoarcă.

CAPITOLUL 41

Într-o dimineaţă de vară, Annie a deschis uşa, ţinînd-o pe Meghan în braţe. În prag stătea el, bărbatul care îi frînsese inima. Avea un picior în ghips şi se sprijinea într-un baston. Ei nu i s-a făcut deloc milă. Îi venea să-i smulgă bastonul din mînă şi să-i dea în cap cu el. Dar în acelaşi timp ar fi vrut să-l îmbrăţişeze. A rămas acolo, privindu-l, fără să ştie ce să-i spună. Arăta minunat. Cu părul închis la culoare, ochi căprui, bronzat şi cu un corp atletic – era un bărbat foarte atrăgător. Nu era de mirare că se îndrăgostise de el. Era înalt, brunet şi frumos.

Şi un şarpe care o abandonase atunci cînd avea mai multă nevoie de el, şi-a spus în gînd.

Lucas amuţise la rîndul lui. Şi-a revenit primul, însă:

– Mi-a fost dor de tine.

Annie a clătinat din cap.

– Nu te cred.

– Pot să intru?

– Nu. S-a dat la o parte ca să-i facă loc.

În timp ce trecea pragul, i-a zîmbit copilului.

– E drăguță. Ești bona ei?

– Într-un fel.

– Annie...

– M-ai părăsit, Lucas. Nu ai dat nici un telefon, nu...

S-a oprit, pentru că știa că ar fi izbucnit în plîns dacă mai continua. Meghan a început să i se foiască în brațe, iar Annie a realizat că ridicase tonul. A trecut copilul pe celălalt braț și a spus încet:

– Aveam nevoie de tine.

– Te iubesc, i-a spus el. Știi asta. Nu ți-am putut spune că trebuia să plec și nu te-am putut suna. Era vorba de o operațiune specială.

– Ce-ai pățit la picior?

– Un șrapnel.

– Așează-te și pune-ți piciorul aici, i-a spus Annie. A împins taburetul în fața canapelei. Vrei ceva de băut înainte de plecare?

– Nu plec nicăieri. Știu că ești supărată și ai tot dreptul să fii, dar...

L-a împuns cu un deget în piept și i-a spus încet, ca să n-o sperie pe fiica ei:

– Nu vreau să te iubesc.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Să plîngă. Avea timp destul după plecarea lui.

– Dar mă iubești.

– Te-am iubit, îl corectă ea.

El s-a aşezat pe canapea şi a tras-o în braţele lui. Nu s-a împotrivit, pentru că avea copilul în braţe.

El a mîngîiat-o uşor pe gît.

– Cum se face că eşti tot mai frumoasă?

Un compliment nu putea să o facă să lase garda jos. Fetiţa îi zîmbea şi gîngurea. El a întins mîna spre ea. L-a apucat de deget şi l-a băgat imediat în guriţă.

– Îi dau dinţii, i-a explicat Annie.

Lucas s-a uitat în jur, contrariat.

– Mama ta şi-a deschis o grădiniţă?

– Într-un fel. Mai faci parte din Forţele Speciale?

– Da. Mărită-te cu mine, Annie.

– Ţi-ai ieşit din minţi. Şrapnelul te-a lovit şi în cap, nu-i aşa?

A tras-o mai aproape şi a sărutat-o. Gura lui era fierbinte şi convingătoare. Nu i s-a putut împotrivi şi i-a răspuns.

– Te iubesc, a repetat el.

– Şi eu te iubesc, a recunoscut Annie. Dar asta nu înseamnă că...

A sărutat-o din nou. Annie l-a îmbrăţişat. Cît de dor îi fusese de el!

Din cauza lui vărsase rîuri de lacrimi. Nu, nu mai voia să treacă din nou prin aşa ceva.

– Am o surpriză pentru tine, a spus el băgînd mîna în buzunar. Îl port cu mine de un an.

Era un inel de logodnă. Annie l-a privit în ochi şi şi-a dat seama cît era de tulburat.

– Îmi pare rău, Annie, dar nu am putut să-ţi spun. Vrei să te măriţi cu mine?

– Trebuie să mă gîndesc, i-a şoptit ea. Am şi eu o surpriză pentru tine, să ştii.

S-a ridicat şi i-a aşezat-o pe Meghan în braţe.

– Fă cunoştinţă cu fiica ta.

CAPITOLUL 42

A urmat o altă nuntă.

Ellie era fericită pentru Annie şi spera ca familia lui Lucas să fie cel puţin la fel de minunată ca a lui Max. Simon fusese cavalerul lui Max de onoare la nunta lor. Ea se ataşase de toţi fraţii lui, dar cu părinţii avea o legătură specială. Erau oameni minunaţi, blînzi şi iubitori. Simon îi salvase viaţa lui Max iar părinţii lui îl iubiseră necondiţionat.

Apartamentul lui Max, cel cu două dormitoare şi vedere la ocean, era acum căminul ei. După ce a obţinut dreptul de a practica medicina în Hawaii, a început să lucreze într-unul din spitalele din oraş. În miez de iarnă, lui Ellie îi plăcea să urmărească emisiunile meteo şi rîdea ori de cîte ori auzea de vreo furtună de zăpadă în Midwest. Lui Max rîsul ei i se părea de-a dreptul minunat.

Şi familia Wheatley şi părinţii lui îl vizitaseră deja. Tuturor le păruse rău să se întoarcă acasă. Şi cine îi putea învinovăţi?

– Trăim în paradis, i-a şoptit ea lui Max într-o noapte, tîrziu. Erau în pat şi tocmai făcuseră dragoste.

– Eşti treazã încă?

Ellie a rîs.

– Da. Mă gîndeam la soţii Landry. Ben mi-a spus că au făcut apel.

– Care ar fi motivul? a întrebat el întorcîndu-se pe spate. Şi-a pus mîinile sub cap şi a căscat. Că nu le place viaţa din închisoare?

– Judecătorul le-a dat pedeapsa maximă, nu-i aşa?

– Au pus pe cineva să te omoare. Închisoarea pe viaţă nu este o pedeapsă suficient de mare, din punctul meu de vedere.

– Ce crezi că s-a întîmplat cu Greg Roper? După ce l-a identificat pe Cal şi pe Erika Landry s-a evaporat. Crezi că mai e în viaţă? Sau l-au găsit şi l-au ucis? Sper să fi fugit şi să se fi ascuns.

– Cred că este în viaţă, spuse Max. Cogburn ne-a spus că s-a dus acasă la Roper şi l-a ameninţat cu moartea dacă mai rămîne în St. Louis. Dosarul lui nu a fost închis, figurează încă la poliţie ca persoană dispărută, dar eu cred că o să apară, cîndva.

– Şi eu sper asta. Ellie i-a mîngîiat pieptul cu vîrful degetelor şi s-a cuibărit lîngă el. A sunat Simon.

– Ce-l mai doare de data asta?

– Şi-a descoperit o umflătură. Mi-a descris-o şi am ajuns amîndoi la concluzia că e doar o bătătură.

– Îi place la nebunie să aibă un doctor în familie.

Ea şi-a aranjat perna şi a închis ochii.

– Să nu uiţi că săptămîna asta luăm cina cu Ben, Addison şi micul Benjamin.

– Nu uit.

Ellie şi-a pus capul pe pieptul lui iar Max a încetput să o mîngîie. Pentru că abia făcuseră dragoste, voia să-i spună cît de mult o iubea.

– Căsnicia noastră... A făcut o pauză căutînd cuvintele potrivite ca să descrie cît de fericit era. Căsnicia noastră...

Respiraţia ei adîncă l-a oprit.

Max a zîmbit. A acoperit-o cu cearceaful şi a şoptit:

– Totul e perfect.

SFÎRŞIT

Doctorița Ellie Sullivan tocmai și-a terminat rezidențiatul la un mare spital. Viața ei este dată peste cap atunci cînd asistă la împușcarea unui agent FBI de către doi criminali lipsiți de scrupule. Ellie este singurul martor care îi poate identifica și devine pionul principal într-o anchetă fierbinte... condusă de către tulburătorul agent Max Daniels.

În ciuda atracției pe care o simte pentru el, seriosul Max nu este cu siguranță bărbatul ideal pe care și l-a dorit dintotdeauna Elli. Nu și-l imaginează facînd parte din viața ei, sau însoțind-o acasă, la părinți, în Carolina de Sud, unde are loc nunta surorii ei. Max o informează că au fost prinși criminalii, iar ea este chemată să depună mărturie. Mai fuseseră prinși de cîteva ori pînă atunci, dar niciodată condamnați, pentru că martorii au dispărut sau au fost uciși.

Max jură să devină umbra lui Elli pînă la proces și curînd după aceea scînteile iubirii dar și gloanțele străbat aerul...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00